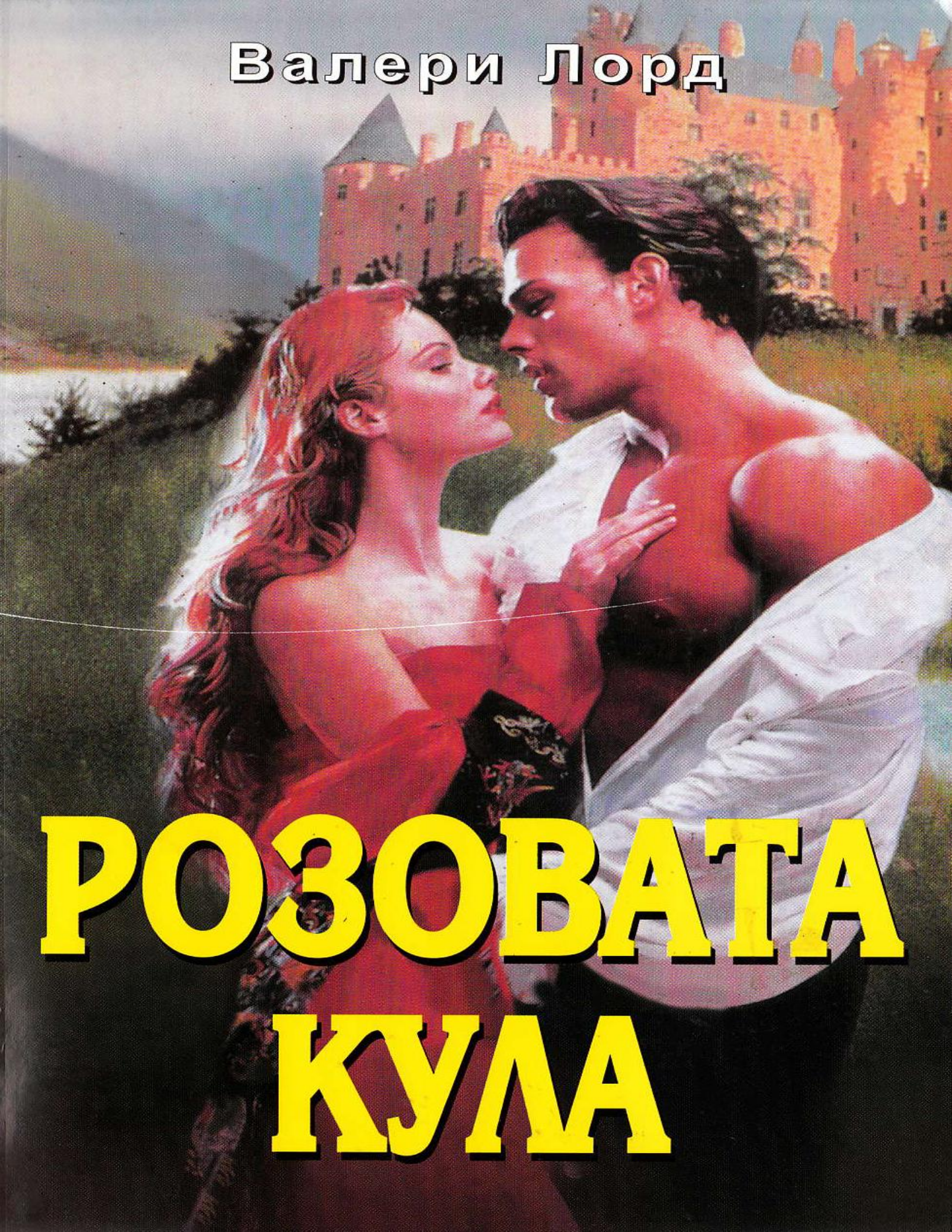

Валери Лорд

**РОЗОВАТА
КУЛА**

ВАЛЕРИ ЛОРД РОЗОВАТА КУЛА

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Хейстингс в лето господне 1066.

Норманските завоеватели са превзели страната. Но Лилиан Хоукстоун е готова по-скоро да умре, отколкото да признае поражението. Затова и тръгва да бяга. Но Райън де Камбремер открива красивата саксонска принцеса под дрехите на скитащо момче. И тогава норманският рицар безразсъдно поставя сърцето си на карта...

ПРОЛОГ

Хоукстоун, септември 1066 година

— Погледни във водата! Погледни най-последно!

Лилиана се съпротивляваше ожесточено срещу настойчивия глас. Очите ѝ останаха затворени. Защо да гледа, като не искаше да вижда? Тя обгърна с ръце крехкото си тяло и потърси утеха в докосването до собствената си плът. Страх ли изпитваше?

— Погледни! Погледни в огледалото на водата! Какво виждаш?

Гласът не се отказваше. Стар и немощен, но авторитетен. Животът я беше научил да се вслушва в него. Беше свикнала да му се подчинява и сега бе длъжна да стори, каквото се искаше от нея.

— Подготвих всичко, както трябва да бъде. Най-чистата дъждовна вода и излъскано дъно на медна паница. Трябва да видиш нещо. И по-рано си виждала разни неща във водата.

О, да, но само когато изпиваше горчивата напитка, приготвена от Едайва. По-късно не си спомняше почти нищо. Помнеше само страшното главоболие, гаденето и изтощението, което продължаваше дни наред.

— Отвори си очите!

Заповедта прозвуча толкова остро, че Лилиана се стресна и се подчини. Щом погледът ѝ падна върху огледалото, повърхността на водата се раздвижи. Размитите очертания на собственото ѝ лице се разтвориха, за да отстъпят място на страшна гледка. Пред очите ѝ се появи блатиста падина. Почвата беше размекната не само от дъжда, но и от пролятата кръв и калта стигаше почти до глезените. Навсякъде лежаха безжизнени мъже и мъртви коне. В ушите на Лилиана отекнаха виковете на умиращите. Тя усети вкус на кръв и изпита ужас. Хладният нощен въздух, който проникваше в стаята през откренатите прозорци и носеше аромат на рози, не ѝ помогна. Духът ѝ продължаваше да витае над изоставеното бойно поле край Хейстингс...

— Какво се е случило? Хайде, момиче, говори! — Гласът нахлу в мъката ѝ, неспокоен, но все така настойчив.

— Битката в падината на Сенлак е загубена — пошепна с пресъхнали устни Лилиана. — Убитите воители са струпани на купове. Дори норманите са прекалено изтощени, за да празнуват победата си. Загубени сме. Кралят е мъртъв!

— Ами баща ти? Ами Алфарик? Хората от Хоукстоун? Какво е станало с тях?

Лилиана затвори очи, за да не вижда повече ужасяващата гледка. Не искаше да узнае как Генвулф от Хоукстоун бе намерил смъртта си.

— Трябва да знам дали Алфарик е жив! Чуваши ли, момиче? Погледни във водата и ми кажи дали можеш да откриеш Алфарик от Хейвън. Той със сигурност е оцелял след клането! Трябва да е жив!

— Не мога повече.

— Трябва! Ти имаш дарба. Използвай я за наша изгода или искаш да обремениш съвестта си с гибелта на Хоукстоун?

Лилиана усети гадене. Чувстваше се ужасно слаба и изтощена, но както винаги, апелът към чувството ѝ за отговорност не остана напразен. Смело преглътна жлъчката и се принуди отново да погледне във водата.

Само че напоените с кръв поляни край Хейстингс, където гордият ѝ народ бе загубил свободата си, бяха изчезнали.

Вместо това тя видя върху гладката медна повърхност Кулата на розите. Старите ѝ стени бяха покрити с нацъфтели храсти, над зъберите се развяваха знамена с чужди гербове.

От мрака постепенно излязоха неясни сенки и размиха картината, после оформиха нова. Лилиана видя лице на непознат мъж: корави, остро изсечени, благородни черти, чиято неумолимост бе смекчена от подигравателно извита, но красиво оформена уста, и ясен поглед с цвета на зимно зеленото море, обляно от слънчевата светлина, под гъсти руси коси и прави светли вежди.

Лице на северняк, на норманин, на чужденец. Лице, което предизвика толкова силен отзвук в сърцето ѝ, че тя потрепери. Кой беше този човек? Защо бе влязъл в живота ѝ?

— Виждаш ли Алфарик? — настоя сърдито жената зад нея.

— Аз... не знам...

Устните на Лилиана отказаха да споделят тайната. Бавачката ѝ Едайва не умееше да гледа във водата. Тя знаеше какви билки, какви заклинания и добавки бяха необходими, за да превърнат купата в огледало, но вече не притежаваше чистотата на девица, способна да извика образите. Затова използваше Лилиана.

Днес момичето тайно беше изхвърлило половината отвара. Това беше акт на скрит бунт, ала той не успя да я спаси от ужаса, който сега сковаваше сърцето и духа ѝ.

— Кого виждаш? Хайде, говори!

— Рус воин със сини очи...

— Алфарик! — изплака Едайва с огромно облекчение. — Значи е жив. Благодаря на Великата майка!

Лилиана потрепери. Не беше Алфарик, но тя не посмя да разсее заблудението на Едайва. Алфарик също беше рус, със сини очи, но саксонецът нямаше нищо общо с благородния сеньор в огледалото. Кой ли беше чужденецът? Щом като го бе видяла във водата... това означаваше, че той ще играе роля в живота ѝ...

— О, не... — Въздишката ѝ беше отправена към образа, който все повече избледняваше и накрая съвсем изчезна. — Нищо не виждам!

Едайва изцъка нетърпеливо с език и хвърли върху въглените в мангала клонче хвойна. Издигна се тънък бял пушек и Лилиана се закашля. Слепоочията ѝ пулсираха, устата ѝ горчеше непоносимо.

— Не мога повече!

— Ти си последната от Кулата на розите! — отсече старата, без да обърне внимание на отчаяния вик. — Ако някому е дадено да промени хода на съдбата, това си ти. Трябва да изпълниш дълга си!

— Остави ме на мира, вещице! — Лилиана скочи и ядно изрита от пътя си плоската медна купа. Водата се разплиска по пращия под. — Утре татко ще се върне и всичко ще бъде както преди! Защо ме мъчиш с тези ужаси?

Старата жена не отговори. Само я погледна пронизващо с дълбоките си, черни като въглени очи.

Навън вятърът свиреше и се блъскаше в тесните прозорчета на прастарата кула. Той прогони белия пушек от клончето хвойна и се заплете в мантията от избуяли рози, която покриваше кулата. Удари се в капациите, профуча над сламените покриви на оборите и хамбарите,

подгони праха между аркадите на господарската къща. Всички трябваше да разберат, че наближава зимата и иде дъжд. Листенцата на розите нападаха като тъмни сълзи по двора. И всяко от тях беше безмълвно предупреждение за неизбежното, което Лилиана от Хоукстоун не искаше да види.

Момичето избяга като подгонено от Розовата кула. Ала не можеше да избяга от съдбата си...

ГЛАВА 1

— Велики боже! Какво е пък това? Крепост? Или село? — Рейнал де Камбремер стегна юздите на могъщия си боен жребец и даде знак за спиране.

Мъжете, които го заобикаляха, споделиха смайването му. Струпаните нагъсто сгради, селски къщи, покриви и кули, полускрити в извивката на реката зад безобиден на вид земен насип, не приличаха нито на крепост, нито на селско имение. Първоначално разположени в квадрат, с течение на времето те се бяха нагодили към подковата, която образуваше река Кукмер, и се гушеха в извивките ѝ.

Островърхите керемидени покриви издаваха прастар, римски произход, но могъщата четириъгълна кула, която надвишаваше всички останали сгради, беше построена доста по-късно, вероятно като наблюдателен пост за евентуален неприятел. На зъберите ѝ се вееше едно-единствено знаме, което ги предупреждаваше да внимават.

Нови и здрави изглеждаха единствено прясно отсечените и изострени колове на палисадата, която пазеше вътрешността на имота. И тя не изглеждаше непреодолимо препятствие, но трябваше да я имат предвид. Оставаше да се разбере имаше ли мъже, които щяха да защитават селището, или и те като много други се бяха присъединили към нещастния крал, който беше загубил живота и кралството си при Хейстингс.

— Хоукстоун — промърмори рицарят до Рейнал и се изправи на стремената си. — Дали новините са стигнали дотук?

— Можеш да бъдеш сигурен в това, приятелю — изръмжа де Камбремер и обходи с бърз поглед малкия си отряд. Войниците не бяха много, но под негова команда служеха само най-добрите. В битката бе загубил не повече от шепя стрелци и двама конници. — Нека не се заблуждаваме. Вярно е, че това селище по нищо не прилича на нашите нормандски замъци. Но въпреки големината си, то ще устои на всяка обсада, дори с малко защитници. Готов съм да се обзаложа, че...

Той не успя да завърши изречението, защото двойната порта на палисадата се отвори с трясък и даде път на група въоръжени мъже, водени от шепа рицари на коне. Излъскани шлемове и извадени мечове блеснаха под светлината на следобедното слънце и не оставиха никакви съмнения в намеренията им.

— Глупаци! Нападат ни, вместо да ни оставят да се блъскаме под стените им! — Рейнал затвори с бързо движение наличника на шлема си, пришпори коня и извади меча си. Всъщност се радваше, че саксонците бяха решили да ги нападнат без излишно бавене. — Напред!

Слънчев лъч се пречупи във вдигнатото острие и издаде заповед, която беше много по-ясна от казаната дума. Свикнали да се подчиняват безпрекословно на водача си, норманите в миг образуваха каре от оглушително биещи копита и бляскащи мечове, което полетя като злокобен облак срещу мъжете с копия и бойни брадви и не им даде време да се окопитят.

В безмилостното премерване на силите норманите много скоро взеха връх, макар че бяха изтощени от страшната битка, която бяха водили само преди няколко дни в падината на Сенлак. Уилям не им разреши дълга почивка. Той напълно съзнаваше факта, че се намира на неприятелска територия и кръвта на саксонския крал е омърсила ръцете му. Може би беше спечелил решителна битка, но не бе подчинил цялата страна. Трябваше да укрепи новото си господство, ако наистина искаше да доживее деня на коронацията си. Плановете за войната бяха изготвени отдавна, в дългите дни на подготовката за нахлуването в Англия. Веднага след победата при Сенлак, херцогът изпрати във вътрешността на страната своите най-верни и най-смели мъже. Те трябваше да завладеят крепостите, мостовете и пътищата, да прогонят разбойниците и грабителите и да унищожат и последните остатъци от съпротива. Рицарската мощ на воините му трябваше да демонстрира пред саксонците, че за острова започва ново време.

Рейнал де Камбремер огледа бойното поле с опитността на стар воин и разбра, че в Хоукстоун бяха останали само много стари и много млади мъже. Тъничкият момък, който смело го атакуваше с твърде големия си меч, владееше съвършено грамадния си жребец, но в ударите му липсваше силата на истински воин. Те бяха бързи и учудващо сръчни, но не представляваха истинска заплаха. Момчето се

стрелкаше около облечения в броня рицар като разярен комар. Усилията му щяха да бъдат смешни, ако не разкриваха с безпощадна яснота отчаянието му.

Ризницата, която беше навлякло, изглеждаше като открадната от големия брат. Липсваха му нагръдник и наколенници. Хлапето държеше щита твърде ниско и на някой турнир със сигурност щеше да загуби живота си още след първия сблъсък с копия. Въпреки това се хвърли в битката с кураж, който заслужаваше по-добра съдба.

Тази мисъл, преминала през главата на рицаря, в последния момент го възпря да нанесе решителния удар и да се освободи завинаги от смелото, но досадно комарче. Удари го не с острието, а с плоската страна на меча. Оръжието се стовари като природна стихия върху тъмния шлем, зад чийто наличник се отгатваше детско лице. Стонът на жертвата за миг заглуши шума от жестоката битка.

Когато замаяният противник се олюля, изпусна щита си и се свлече на земята, Рейнал обърна коня си, за да си потърси нов противник. Изведнъж се оказа, че няма кой да вдигне оръжие срещу него. Падането на момчето беше решило сблъсъка.

Дори мъжете, които все още бяха способни да се съпротивляват, отпуснаха мечовете и бойните брадви. Възцари се мъртвешка тишина, прекъсвана само от пръхтенето на бойните коне, дрънченето на юздите и охкането на ранените. Рейнал де Камбремер пръв прибра меча си в ножницата, сложи ръце на седлото и се огледа.

Жалката шепа саксонци, които се бяха осмелили да излязат в защита на Хоукстоун, се взираха като замаяни към мястото, където момчето в плетена ризница бе паднало от коня. Даже жребецът споделяше общото стъписване. Той подуши с меките си ноздри металните пръстени на ризницата, после побутна шлема, чиито ремъци и без това се бяха скъсали от удара и падането. Шлемът се разклати, а тъй като беше прекалено голям, при следващото побутване се претърколи настрана.

Рейнал де Камбремер не обръщаше внимание на момчето. Заповедите му бяха кратки и ясни. Мразеше излишната бруталност и колкото и да уважаваше желанието на саксонците да защитават страната си, толкова и презираше водача, осмелил се да хвърли хората си в безсмислена битка. Малкият беше или толкова глупав, че се

смяташе за непобедим, или толкова безогледен, че не се интересуваше колко хора ще погуби. И в двата случая заслужаваше само презрение.

Рейнал скочи от седлото, като че стоманената броня, която го покриваше от главата до петите, беше само копринен празничен жакет. Стиснал юздите на жребеца си в дясната ръка, той вдигна наличника и се обърна към малкото пленници, които се бяха скупчили един до друг, заплашвани от мечовете на хората му. Точно както си го беше помислил: само стари войници и ратаи, близо до залеза на живота си, както и млади момци с рошави дълги коси, но все още без бради. Всички бяха ранени, но упорито се държаха на крака.

— Кой е водачът ви?

Никой не отговори. Дали не бяха разбрали думите му или се правеха на глухи?

— Кой е господарят ви? — Рейнал повтори въпроса си на местния саксонски диалект. Острите му очи веднага забелязаха искрите на изненада, оцветили погледите им. Очевидно не бяха очаквали завоевателят да говори езика им. Сигурно не бяха чували за десетките саксонски заложници, които бяха живели в двора на Уилям в Нормандия и с удоволствие помагала на жадните за знания нормани — особено когато заложниците бяха млади и от женски пол, а норманинът любезен, представителен и ползващ се с благоволенieto на херцога.

— Нашият господар е Генвулф от Хоукстоун — отговори един старик със зейнала на рамото рана, в която кръвта вече се съсирваше. — Верен следовник на крал Харолд Английски!

— Крал Харолд е мъртъв — отвърна кратко рицарят. — Умря на бойното поле. Новият ви крал се казва Уилям. Такова беше и желанието на набожния ви крал Едуард. Който се осмели да вдигне ръка срещу Уилям е осъден на смърт, стари човече. Кажи ми кой...

— Рейнал! Гръм и мълния, ела да видиш!

Рицарят смръщи чело и недоволно обърна глава към мястото, където спътниците му се бяха събрали около безжизнената фигура, охранявана от могъщия черен кон. Норманинът бързо се запъти натам.

— Какво, за бога... — извика недоволно той и изведнъж замлъкна, видял какво беше предизвикало необичайното вълнение на верния му приятел Жилбер дьо Нансай.

— Повече от необикновено, нали? — ухили се Жилбер и се почеса по тила с жест на мъж, който е преживял нещо наистина смайващо. — Тя е в безсъзнание, макар че не открих наранявания. Само Бог знае срещу кого се е била...

— Срещу мен — изръмжа Рейнал и се взря като замаян във фино изрязаното тясно лице, което блестеше смъртнобледо под кожената шапка. С изключение на малката драскотина на скулата, причинена явно от падането на шлема, момичето нямаше рани. Най-сетне рицарят осъзна, че се беше бил с едно съвсем младо момиче.

— По дяволите! Сметнах я за нахално момче и реших да му дам урок, за да престане да се меси в битките на възрастните — защити се неволно той.

— Какво си направил?

Рейнал усети укора в думите на Жилбер, но не му се разсърди. Трябваше да обясни.

— Защищавах се срещу нападател, който, макар и негоден, можеше да стане опасен — отговори твърдо той.

— Според мен това момиче не е в състояние дори да вдигне меча, камо ли да възседне този огромен кон — установи делово дьо Нансай. — Нима не забележа, че лицето зад наличника е женско?

— Как да забележа? Да не би ти преди всяка битка да молиш противника си да свали шлема, за да си наясно с кого ще кръстосаш оръжие? — избухна Рейнал. — Проклятие! Ударих я само по шлема, и то с плоската страна. Малката глупачка имаше късмет, че реших да я пощадя. Ей, ти там!

Последните думи бяха отправени към стареца. Един от норманите, охраняващи пленниците, го блъсна към групата.

— Вие да не сте полудели? Защо пуснахте това момиче да се сражава срещу мъже? На всичкото отгоре то е още съвсем дете! Между децата ли набирате новобранците си? За бога, вие наистина сте варвари!

Гневното презрение в тези думи изтръгна сивобрадия от шока, в който беше изпаднал. В уморените бледосини очи под рошави вежди, които се втренчиха в лицето на победителя, се прочете отчаяние, което трогна младия рицар, макар че никога не би го признал.

— Наричате ни варвари, но ние сме горд народ и обичаме свободата. Предпочитаме смъртта пред чуждото иго. Затова я

последвахме, макар да знаехме, че няма да победим.

— Кого последвахте? — Рейнал отново впи поглед в бледия овал. Дългите тъмни мигли образуваха ветрила от треперещи сенки, а извитите вежди бяха свидетелство за чувствителност и младост.

— Тя е наследницата на Хоукстоун. Лилиана, единственото дете на Генвулф и господарката на дома. Вие убихте нашата лейди!

— И това ако е лейди! По-скоро бих я оприличил на отровна змия — изръмжа рицарят, който, за разлика от стария саксонец, бе забелязал едва забележимото движение на пулсиращата кръв на шията на момичето. — И макар че имам навика да тъпча отровните змии, ще я пощадя. Господарката ви само е загубила съзнание, освен това известно време ще страда от главоболие.

— Слава на небето!

Старецът се прекръсти набожно. Без да иска, Рейнал се трогна от този жест. С дългата брада, разрошената сиво-бяла коса и окъсаните дрехи саксонецът дотолкова приличаше на еретик, та трудно можеше да си представи, че се молеха на един и същ Бог.

— Какво ще стане сега с нас? — Старецът единствен се осмели да зададе въпроса, който вълнуваше победените.

— Ще се закълнете да се подчинявате на новия крал и ви обещавам, че няма да живеете зле — отговори кратко Рейнал.

— А Хоукстоун?

— Хоукстоун принадлежи на краля. Той ще определи новия му господар.

Суейн, старият оръжеен майстор на Хоукстоун, сведе глава. От думите на норманския рицар вееше леден студ. Колкото и да беше благодарен на небето, че младата господарка бе оцеляла, толкова и му се сърдеше, че самият той не лежеше между мъртвите. Никак не му се искаше да доживее новите времена в Хоукстоун!

— Напред! — Рейнал де Камбремер се метна на седлото и предостави на хората си да се погрижат за момичето, което беше пострадало при опита си да се прояви като млад воин. Без да иска, той си припомни дамите на кралица Матилда, които бяха останали в Байо, когато кралят и хората му бяха вдигнали платна към Англия. Нито една от крехките благородни госпожици и красивите демоазели в кралския двор не би обезумяла дотам, че да поведе хората си на отчаяно

нападение срещу победителите. Нито една не би се отрекла от женствеността си, за да вземе в ръце меч!

Дори майка му, лейди Елизабет де Камбремер, която беше възпитала с желязна ръка четирима синове и три дъщери, никога не бе посягала към подобни средства. Само варварка без възпитание и култура можеше да нанесе такава обида на един рицар. Без да знае, той беше водил бой срещу жена!

За бога, дано момичето останеше в безсъзнание още известно време, защото вътрешният глас му подсказваше, че борбата с Лилиана Хоукстоун тепърва започваше. Той беше на служба при господар, който бе завладял острова, за да го направи свое кралство, и имаше по-важна работа от това да води спорове с една саксонска наследница, на която очевидно липсваше възпитание.

Портите на Хоукстоун се отвориха без повече съпротива пред новия господар, но хората се отдръпнаха страхливо от едрата фигура в черно снаряжение. Бързата победа на норманите над последните им бойци и леденото презрение, което появаше от всяко движение на рицаря, не предвещаваха нищо добро за бъдещето.

Хоукстоун се подчини на авторитета на победителя. Недоволството се скри дълбоко в сърцата. Проклятията и заканите потънаха в дългите бради или заглъхнаха зад забрадките на жените. Голямата умора след поражението вървеше ръка за ръка с отчаянието. Никой не знаеше какво бъдеще ги очаква като роби на норманите.

ГЛАВА 2

— Каквото и да се случи, не забравяй коя си, Лилиана Хоукстоун! Във вените ти тече кръвта на най-благородните семейства в тази страна, родът ти води началото си от свещените друиди и жриците на Великата майка. Честта на нашето име зависи само от теб!

Последните заклинателни думи на баща ѝ стигнаха до Лилиана като ехо от далечно време. Добре познатият глас, както винаги леко задъхан и дрезгав, нежен и шеговит, заглъхна в безумния хаос от гласове, лай на кучета и дрънчене на оръжие. С връщането на съзнанието се събуди и болката зад слепоочията ѝ. В първия момент, загубила ориентация, тя се запита къде се намираше и какво се бе случило. После разбра и отчаянието ѝ отне дъха.

Генвулф и смелите мъже от Хоукстоун никога вече нямаше да видят родните места. Кулата на розите беше паднала в ръцете на норманските завоеватели заедно с цялата страна. С целия остров. Безумният ѝ опит да защити имението Хоукстоун с последните сили и оръжия не беше нищо друго, освен опит за почетно самоубийство. Християнската вяра ѝ забраняваше да посегне на себе си, но не можеше да ѝ забрани да умре от отчаяние. За съжаление опитът не се увенча с успех.

Болката в главата ѝ беше толкова силна, сякаш ковачът на Хоукстоун я беше използвал като наковалня. Тялото ѝ гореше в треска. В гърлото ѝ стържеше сух прах и надигналият се вик я задави. Тя се опита да се ориентира в червеникавата мъгла на мъчението и да разтрие пулсиращите си слепоочия. Но се оказа, че не може да раздвижи ръцете си. Тънки, болезнено стегнати ремъци бяха увити около китките ѝ и държаха ръцете на гърба. Вързана? Кой беше посмял да върже господарката на Хоукстоун? Лилиана ужасено отвори очи и примигна срещу ярката светлина, която не ѝ позволяваше да се огледа.

Изведнъж шумовете в съзнанието ѝ се избистриха и се отделиха един от друг. Чу откъслечни разговори на нормански, мъжки гласове,

тропот на ботуши по каменните подове, паническият писък на слугиня, звън на оръжие. След многократно примигване картината пред парещите ѝ очи също се изясни. Бузата ѝ се опираше в прахен камък, песъчинките разраняваха нежната кожа. Остър ръб се бе забил в ребрата ѝ. Стресната до смърт, тя разбра, че лежеше на стълбите към голямата входна зала на Хоукстоун. Като просякиня на прага на собствената си къща!

— Жалък нормански негодник! — изсъска в непосредствена близост треперещ женски глас.

Лилиана с мъка обърна глава към посоката на гласа. Движението отново изпрати през мозъка ѝ пламтящи стрели и от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав стон.

— Слава на богинята, ти си жива! Толкова се уплаших за теб! Не ми позволиха да сваля ремъците и да облекча болката ти...

— Едайва... — Лилиана се бореше с последни сили срещу заплашващия припадък. — Какво стана...

— Веднага ти казах, че няма смисъл да се биеш! — изсъска Едайва и се изплю зад един от воините, които минаваха покрай двете жени, без да им обръщат внимание. — Не се движи, детенцето ми! Доколкото разбрах, получила си убийствен удар по главата. А онзи отвратителен норманин заповяда да те вържат и да те оставят да лежиш тук! Дано червата му изгният в ада!

Лилиана усети сухите, костеливи пръсти на бавачката си да се плъзгат по слепоочията ѝ. Мъчителната болка изчезна, но само за миг. Тя видя, че вечерта приближава и вече бяха запалили първите факли.

— Какво се случи? — пошепна тя и отново затвори очи, защото ярката светлина я заслепяваше.

— Какво да се случи? Нима не помниш? Добре, че богинята е благосклонна към децата и лудите. Норманите ви победиха и сега се разполагат в Хоукстоун, като че и къщата, и земите им принадлежат по право. Рицарят, който ги води, е рус великан, студен като...

— Махни се отгук, бабо! Нямаш работа при пленницата. — Саксонските думи бяха произнесени с ясен нормански акцент, но мъжът бе говорил гладко и разбираемо.

Лилиана усети как Едайва се вцепени под заплахата на рицаря и си заповяда да отвори очи. Болката в главата замъгляваше зора ѝ, но тя разпозна очертанията на атлетичната фигура, сякаш стотици пъти

беше очертавала контурите ѝ. Грамадният мъж беше с руса коса като предците си, викингите, и с извънредно широки рамене. Лилиана забеляза това само между другото, защото беше парализирана от студения, безстрастен поглед на ясните светлозелени очи. Опита се да прочете нещо в тях, но откри само равнодушие, презрение, пренебрежение. Изведнъж се сгърчи като от удар. Света майко божия, това беше мъжът, когото бе видяла в огледалото на водата!

— Ето, че дойде в съзнание — установи той, повече на себе си, след което заговори доста по-учтиво. — Сигурно имате чувството, че черепът ви се пръска. Виновно е собственото ви лекомислие. Какво ви накара да вдигнете оръжие срещу опитни воители? Имате късмет, че останахте жива, лейди Хоукстоун!

— Дамата е ранена — изграчи Едайва, без да се впечатлява от осезаемия авторитет на норманина. — Няма ли най-после да я освободите от ремъците? Искате ли да бъдете виновен за смъртта ѝ?

— Тя няма да умре.

— Грубиян! — изсъска старата. — Тя е лейди, благородна дама! Не слугиня от кухнята, която можете да държите вързана. Или вашият херцог води война срещу жени и деца?

— Не — отговори рицарят със същия равнодушен тон, който явно вбесяваше бавачката. — Но щом жената се е одързостила да се държи като мъж, трябва да бъде наказана, както наказваме мъжете.

Лилиана усети инстинктивно, че той не говореше на Едайва. Думите му бяха отправени към нея. Ризницата, тясната качулка, която стягаше главата ѝ, и дебелият панталон свидетелстваха за безумното ѝ решение да престъпи границите на своя пол и да се хвърли към смъртта като мъж. Сега разбираше, че е направила грешка, и ѝ стана неудобно под пронизващия поглед на рицаря. Изви се и рязкото движение бе възнаградено с нова вълна от пулсиращи болки.

Заляха я равни части срам и гняв. Никога не би помислила, че в смъртта на баща ѝ можеше да има и нещо добро. Сега разбра, че е сбъркала. Смъртта му бе спестила да стане свидетел на безумната глупост на дъщеря си, с чиито ум и благоразумие толкова се гордеше.

— Остави го, Едайва — прошепна беззвучно тя. — Очевидно норманите имат обичай да се надсмиват над победените... — Тя сведе клепачи и устните ѝ се опънаха в тънка линия.

— Явно езичето ви е по-опасно от умението ви да въртите меча — установи хладно Рейнал де Камбремер, опитвайки се да се пребори с новия пристъп на гняв.

Не можеше да разбере защо достойната за съжаление фигурка, свита на стъпалата, го докарваше до бяс. Всеки виждаше, че тя страда от ужасни болки, а синкавите сенки под очите доказваха пълното ѝ изтощение. Все пак той беше убеден, че е достатъчно силна да издържи докрай. Трябваше да изтърпи мъчението, което ѝ бе наложил, за да укроти гордостта ѝ.

Той ѝ приписваше тази гордост, без изобщо да я познава. Момиче, осмелило се да облече тежка плетена ризница и да се бие с меч, не можеше да бъде оценявано с обичайните мерки. Очевидно бащата, по липса на син, беше възпитал дъщеря си като момче. Странен народ бяха тези англосаксонци. Измита и облечена както трябва, малката сигурно щеше да изглежда много по-добре.

— Какво смятате да правите с мен, сеньор? — Лилиана отново се опълчи срещу него, макар че гласът ѝ трепереше от напрежение и мъчително потискана болка. — Може би наистина сте решили да ме оставите като дворно куче на стъпалата пред собствената ми къща?

Онова, което досега беше просто отказ от рицарската учтивост, чрез тези думи бе оценено като евтина отмъстителност и подлост. Лилиана не можеше да знае, че Рейнал де Камбремер беше много почувствителен към обидите, отколкото повечето хора. Той не щадеше враговете си, но винаги беше избягвал да ги унижава. Днес обаче се държеше по начин, съвсем различен от обичайното — и сам не разбираше какво го подтиква да наранява още повече едно изтощено до смърт момиче.

Лилиана беше твърде измъчена, за да забележи беглия полъх на разбиране в погледа му. Тя беше на границата на силите си.

Светът ѝ се разпадаше, а тези хора я принуждаваха да остане жива, за да гледа развалините. Никога не беше изпитвала такава настойчива необходимост да се разтвори в море от сълзи. Точно тя, Лилиана Хоукстоун, която цели деветнадесет години не беше проляла нито една сълзица!

— Засега Уилям повери Хоукстоун на мен — чу тя гласа на рицаря, когато вече не очакваше отговор. — Ако се подчините на властта му и се закълнете във вярност на новия господар на тази

страна, ще ви развържа. Не е моя работа да натоварвам съвестта ви с мъртвите, които паднаха в безсмислената битка. За това е виновна само безумната ви гордост.

С верния си усет той намери точно думите, които нараниха Лилиана повече от удара по шлема.

— Мой дълг беше да защитя земите на баща си! — Цялото й същество крещеше от болка.

— Дълг на жената е да се подчинява и да служи. Ще се научите да обуздавате варварската си склонност към кръв и смърт!

— Да не искате да заприличам на вашите нормански дами? Суетни, празноглави, вечно заети да се харесат на някой рицар! Никога, никога! — Откъде вземаше силата да изстреля тези думи насреща му като сноп стрели? И тя не знаеше. Ядният отговор доказва, че е улучила в целта.

— Явно ще се наложи да ви научим и на послушание, лейди Хоукстоун! — излая той и се отдалечи, без да чуе ядното съскане на облеченото в ризница момиче, което беше събудило в сърцето му такъв гняв.

Жилбер дьо Нансай беше единственият, който се осмеляваше да коригира заповедите на рицаря. Знаеше, че щом си възвърне спокойствието, Рейнал ще се обвинява за тази своя постъпка. Трябваше да предприеме нещо, за да сложи край на тази безсмислена спирала от въпроси и отговори.

Щом Рейнал се отдалечи, той сграбчи Едайва за ръкава.

— Веднага отвържи господарката си и я отведи в покоите й, за да си легне. Колкото по-скоро изчезне от очите на сеньора, толкова по-добре за всички ни. И ако имаш поне малко влияние върху нея, й кажи за в бъдеще да си държи езика зад зъбите!

Преди Лилиана и Едайва да се отърсят от смайването си, Жилбер закри след Рейнал де Камбремер, който вървеше под колонадата, която някога беше обграждала помещенията за гимнастика на римския наместник, построил тази разкошна вила. Сега там бяха подслонени конете, имаше достатъчно място и за воините, които бяха заели Хоукстоун от името на Уилям.

Жилбер настигна приятеля си, преди да е изчезнал под сводовете.

— Само една дума, Рейнал!

Рицарят се обърна със смръщено чело.

— Какво има?

— Не можеш да оставиш момичето да лежи пред входа. — Жилбер мина направо на въпроса, без да го увърта. — Уилям изрично заповяда да щадим саксонските благородници и семействата им, разбира се, доколкото е възможно. Той не иска да изгради господството си над новото кралство върху омраза и раздори. Защо даваш на хората в Хоукстоун още един повод да мразят норманите? Ти не си на себе си, приятелю! Досега именно ти измежду рицарите на Уилям призоваваше винаги към умереност и разум и презираше изблиците на гняв!

Жилбер беше прав с всяка своя дума и това ядоса Рейнал още повече. Междувременно обаче, както бе предвидил приятелят му, гневът беше насочен повече към самия него. Защо толкова държеше да сломи съпротивата на тази дребничка, упорита, войнствена саксонка? Защо се дразнеше от всяка нейна дума?

— Тя трябваше просто да ме помоли за милост — изсъска той и едва в този момент осъзна с какво напрежение беше чакал тази молба и че се гневеше именно защото тя не го направи. Как беше възможно една жена да подчинява целия свят на собствената си гордост?

— Бедното момиче е ранено и е твърде объркано, за да е способно да разсъждава разумно. Нека слугите се погрижат за нея. Иначе ще се наложи да се оправдаваш пред Уилям, че си ранил наследницата на Хоукстоун.

— Добре, от мен да мине! — изръмжа ядно Рейнал. — Погрижи се за нея, аз си имам по-важна работа. Не ти ли се струва, че в оборите на Хоукстоун има твърде малко домашни животни? Запасите също ми изглеждат недостатъчни, за да изкараме зимата. Жътвата отдавна отмина.

— Мислиш, че са отвели животните и са скрили запасите на сигурно място? — За Жилбер не беше трудно да отгатне хода на мислите му.

— Готов съм да се обзаложа, че е точно така. Във всеки случай се погрижи за охрана на портите и палисадите. Трябва да очакваме и разбойници, и въстаници. Все още сме на неприятелска територия.

Жилбер кимна. И той като Рейнал съзнаваше, че за момента саксонците все още са шокирани от поражението. Едва щом се

възстановяха от тъгата и болката, щеше да си проличи дали щеше да има общо бъдеще за саксонци и нормани на този остров.

— Кажете им, че е крайно време да се погрижат за мъртвите и ранените, които лежат отвън — добави Рейнал. — Изпрати с тях няколко от нашите бойци, за да им вземат оръжията. Не искам нито един нож да изчезне.

Жилбер кимна и бързо се отдалечи. Рейнал остана сам и най-сетне намери време да разгледа на спокойствие Хоукстоун. Римският наместник, който бе построил вилата в тази далечна провинция на Британия, явно е обичал разкоша. Тук бяха работили наистина способни строители. Макар остаряла и отчасти повредена, римската вила все още беше внушителен паметник на могъществото и богатството на собственика си.

Помещенията под проветривите керемидени покриви бяха украсени с отдавна избледнели картини, но черно-белите мозайки на подовете не бяха изгубили нищо от великолепието си. Следващите поколения бяха превърнали голяма част от помещенията в кокошарници и складове, но в обградената от колони градина все още се издигаха величествените статуи на странни божества, които привеждаха гордите си каменни лица над грижливо подредените цветни лехи.

По времето, когато мъжете от далечния Север бяха слезли на британския бряг с дългите си лодки, един отдавна забравен господар на Хоукстоун беше построил могъщата четириъгълна наблюдателна кула, която и днес стърчеше над старите римски покриви. Тя бе построена от шуплестите сиви камъни от местните кариери, но това личеше само на няколко места, тъй като цялата кула беше обрасла с гъсти, трънливи розови храсти, които стигаха чак до горната платформа. И сега, през есента, тази бодлива мантия беше покрита с яркочервени цветове, чиито листа се ронеха по земята при всеки повей на вятъра.

Внимателното оглеждане показва, че дървените етажи на кулата бяха свързани със стълби и в момента на горния етаж се съхраняваха само някои стари мебели. По стените висяха паяжини, по подовете гнездяха гълъби. Рицарят се изкачи на платформата и бе възнаграден с великолепна гледка към близкото село, реката и горите около Хоукстоун.

— Неприятелска страна — промърмори Рейнал, облегна се на зъбера и устреми поглед в далечината. Колко ли време щеше да мине, докато я направеше своя земя? Имението Камбремер... Мислите му прекосиха морето и се върнаха в родината.

В Нормандия семейство де Камбремер имаше много земи, но се оказа, че бяха недостатъчни за трима честолюбиви рицари и най-младия им брат. Освен това независимият дух на Рейнал упорито отказваше да се подчинява на заповедите на големите му братя, които бяха почтени и упорити люде, но не притежаваха други положителни качества. Във всеки случай нито един от тях не беше умен.

Младият Рейнал беше напълно лишен от онова тъпо семейно подчинение, което позволяваше на тримата му братя да живеят в голямото семейство и да изпълняват майчината си воля. Той искаше да бъде самостоятелен. Да владее своя земя. Крайно опасно желание за четвърти син!

Лейди Елизабет бе открила независимия, неукротим дух на малкия си син още в ранното му детство и с обичайната си решителност повери осемгодишното момче на монасите в манастира край Руан. В началото духовните учители на Рейнал хранеха честолюбиви надежди за бъдещето му, но темпераментът му не можа да издържи дълго на живота зад манастирските стени.

След едно посещение на младия херцог Уилям в Руан четиринадесет годишното момче изчезна. Уилям пък се сдобил с още един честолюбив паж, който се бе закълел да търси и намери щастието си под командата на войнствения херцог. В представите му това щастие отдавна беше придобило конкретни очертания. Искане собствена земя, собствен замък, собствено васално имение, за което щеше да отговаря единствено пред краля си.

Е, тази чудовищна древна кула и римската вила не можеха да бъдат наречени замък, но дори само фактът, че Уилям го беше изпратил тук, ги направиха най-желаното място в целия остров. Той беше потеглил към Британия с отворено сърце, готов за блестящо бъдеще.

Велики боже, откога стоеше тук и се взираше като глупак в далечината? Ако не искаше да застраши бъдещето си, трябваше да се погрижи победените саксонци да станат верни поданици на новия си господар. Но все още нямаше представа как точно да подходи към тази

задача. Бледото лице на младата дама с меча отново изникна пред вътрешния му взор. Колко странно — все още не знаеше какви бяха очите и косите ѝ...

ГЛАВА 3

— Трябва да хапнеш нещо, детето ми!

— Махни таблата. Не искам да ям.

— Не си ли малко стара за прояви на детинско упорство?

Лилиана примигна сърдито. Дневната светлина пареше очите ѝ, макар че мъчителното главоболие беше отслабнало и стомахът ѝ вече не се преобръщаше при най-малкото движение. Бе забравила от колко дни лежеше в стаята си. Много ѝ се искаше да забрави какво ставаше отвън, но небето явно нямаше да ѝ окаже тази милост.

Тя присви очи и се опита да прецени жената с таблата с обичайното си умно и пресметливо спокойствие, което досега беше определяло целия ѝ живот. Едайва беше облечена в скромната, изтъкана и ушита от самата нея кафява слугинска рокля, но фината бродерия и тънкият лен на бонето показваха, че тя беше много повече от слугиня. Енергичната извивка на сбръчканата уста и острият поглед на малките черни очи също свидетелстваха за жена, която умееше да накара другите да я уважават.

Назначена за бавачка на единствената дъщеря на господаря, тя беше водила домакинството на Хоукстоун като пълновластна господарка и едва Лилиана постепенно бе отнела юздите от ръцете ѝ. Въпреки това, освен загиналия господар, Едайва беше единственият човек, който се отнасяше към младата господарка с онзи респект, примесен с нежна привързаност, който досега беше изисквал безусловно подчинение.

Лилиана знаеше, че бавачката ѝ има право. Тя нямаше да промени положението си, ако се осъдеше на гладна смърт. Наистина беше детинско упорство да се крие в леглото си. Примирена, тя въздъхна и се предаде.

— Браво — промърмори одобрително Едайва и постави пред нея таблата с покрити купички. Макар че младата господарка не бе произнесла нито дума, по чертите ѝ бе проличало, че се опитваше да

си възвърне гордия, войнствен дух. — Хайде, яж! Трябва да си силна! Хоукстоун има нужда от теб!

Добре познатата магическа формула никога не оставаше без въздействие. Лилиана пое от ръцете на бавачката си горещата чаша, без да пита какво има вътре. Познаваше умението ѝ да лекува болести и рани с билки, учеше се от нея, откакто стана способна да мисли. Усети мента и салвия, но не си направи труда да различи и другите добавки в лечебното питие. Яде и пи мълчаливо и накрая се отпусна с облекчена въздишка във възглавниците. Старата изнесе празните съдове.

Изтощена, но неспособна да заспи, девойката лежа дълго със затворени очи, като за първи път от много дни се вслушваше съзнателно в шумовете, които долитаха отвън. Сетивата ѝ регистрираха безпокойство, неуморно тичане насам-натам, силни удари на множество брадви, заповеднически, груби мъжки гласове и бучене, което не беше така оглушително дори по време на жътва.

Какво, за бога, ставаше в Хоукстоун, докато тя лежеше в леглото си като безпомощно кърмаче? Къде, по дяволите, беше изчезнала Едайва? Защо не остана да отговори на въпросите ѝ?

Лилиана смръщи чело. Можеше да си отговори сама поне на последния въпрос. Едайва я познаваше много добре. Знаеше, че тревогата и любопитството щяха да я изкарат от леглото много по-бързо от всичките ѝ подкани. Лилиана щеше да стане веднага щом се отървеше от глухата замаяност, в която беше прекарала последните няколко дни.

Беше време да погледне фактите в очите. Въпреки че разполагаше с добри шпиони, баща ѝ не бе повярвал, че Уилям наистина ще прекоси морето и ще предизвика на бой крал Харолд. Днес Лилиана помисли за баща си не толкова с тъга, колкото с нарастваща раздразнителност. Той бе извършил трагична грешка и я бе оставил сама. Какво да прави сега, кого да попита за съвет? Едайва? Това със сигурност щеше да се хареса на тираничната старица!

Възмущението на Лилиана бързо се засилваше. Тя се изправи бързо и се опита да преодолее виенето на свят, което последва рязкото движение. Щеше да стане, даже това да я убиеше! Щом стените отново се изправиха и всички предмети застанаха на обичайните си места, тя стъпи предпазливо на пода и се хвана с две ръце за дървения стълб,

който заедно с другите три носеше балдахина на леглото. Коленете ѝ трепереха, но тя все пак успя да се задържи на краката си. Пътят до сандъка, в който бяха подредени дрехите ѝ, се оказа необичайно дълъг и мъчителен. Слепоочията ѝ отново запулсираха и тя се олюля. Стаята се завъртя пред очите ѝ.

— Да не си полудяла! Защо си станала от леглото?

Сърдитите думи на Едайва я изтръгнаха от мъчителното безсилие и бездънната слабост. Явно не беше в състояние да се справи сама. Нуждаеше се от помощта на бавачката си. Този път трябваше да я задържи, за да не изчезне отново, преди да е отговорила на въпросите ѝ.

— Какво става навън? — попита нетърпеливо тя. — Какво правят мъжете, та вдигат такъв шум? Да не са решили да съборят къщата? Сигурно искат да се сврем като животни в дупки и да се търкаляме в мръсотията? — Никога нямаше да забрави на какво унижение я бяха подложили на стълбището.

— О, не. — Едайва поклати глава и побърза да завие питомката си. — Строят укрепления! Норманинът заповяда да направят рова подълбок, да издигнат насипи и да обградят Хоукстоун с висока стена от колове, по-висока дори от новите ни палисади. Смята да превърне дома ни в крепост още преди настъпването на есенните бури.

— Значи смята, че ще се наложи да защитава заграбеното имущество — отвърна Лилиана и между веждите ѝ се вдълба тънка, замислена бръчица. — Това може да означава само, че Уилям още не е сигурен в новото си владение. Чула ли си за други битки, за съпротива? Знаеш ли кой води саксонците след смъртта на Харолд? Сигурно има воители, които са оцелели след масовото убийство в падината на Сенлак!

Едайва се огледа предпазливо и понижи глас до дрезгав шепот.

— Уилям е стегнал страната ни в желязна хватка. Който е избягал от Сенлак здрав и читав, се крие и изчаква. Не минават пътници, не идват търговци, няма кой да разпространява новини. Понякога имам чувството, че Хоукстоун се намира на друга звезда. Рицарите и пратениците, които чукат на портите ни през тези дни, са служители на норманския завоевател...

Тези думи потвърдиха най-лошите опасения на Лилиана. Целият ѝ свят лежеше в руини, нямаше място, където би могла да поиска

справедливост и да намери помощ.

— Трябва да имаш търпение — зашепна настойчиво Едайва. — Ще си останеш в леглото, докато ти кажа, че можеш да излезеш.

— И кога ще бъде това? — попита раздражено Лилиана. — За Коледа?

— Нека норманинът повярва, че те е наранил много по-лошо, отколкото е в действителност — посъветва я старата слугиня. — Мъжете от другата страна на морето са много глупави. Глезят жените си и ги подценяват. За тях са важни единствено красотата и кротостта и хич не се сещат, че жените имат умни глави. Трябва да играеш ролята на слаба, глупава гъска и той ще се чувства виновен, че те е наранил.

— И какъв смисъл би имала тази игра?

— Рицарската му чест изисква да те щади!

— Да ме щади? Глупости! — Лилиана избухна в безрадостен смях. — Не искам да ме щади. Може ли да ми стори нещо по-лошо, след като ме лиши от дом и родина?

Едайва я наблюдаваше с поглед, който издаваше и съжаление, и загриженост. Макар да беше силна, умна и горда, Лилиана Хоукстоун нямаше никакъв опит с мъжете. Баща ѝ я обичаше повече от всичко на света и ѝ позволяваше волности, необичайни дори за саксонка. Чистотата на сърцето ѝ будеше страх в душата на старата бавачка. Дали беше способна да повлияе върху този независим дух и това искрено сърце за доброто на саксонския народ?

— Много ме е страх, че скоро ще разберем — въздъхна тя и излезе безшумно от покоите.

Лилиана промърмори нещо неразбрано. Знаеше, че Едайва премълчава нещо. Старата ѝ бавачка вършеше, каквото си ще и плановете ѝ невинаги бяха смислени. Какво можеше да постигне, ако се преструваше пред норманина на слаба женичка и се надяваше на съжалението му? Това нямаше да го накара да се откаже от претенциите си към Хоукстоун, нито да се оттегли от земите ѝ. Даже Едайва не можеше да храни такива безумни надежди.

Всъщност кой в тази страна още хранеше надежди? Лилиана стисна устни и се зарови по-дълбоко във възглавниците. Не ѝ харесваше да е болна и безпомощна. Нямаше никакво желание да удължава това състояние до безкрайност. Отвън беше норманинът,

решен да превърне Хоукстоун в норманска крепост. Някой трябваше да го спре!

И все пак — той беше мъжът, чийто образ ѝ бе показало огледалото. Едайва не знаеше нищо за това. Защо не бе посмяла да ѝ каже истината? Какво я принуждаваше да пази тайната, макар разумът да ѝ подсказваше, че прави грешка?

— Старата вещица охранява питомката си, като че момичето е скрило под дюшека си бисерите от короната на Харолд — изръмжа гневно Жилбер дьо Нансай и погледна след приведената фигура с колосано ленено боне, която се отдалечаваше между аркадите на голямата къща. — Готов съм да се обзаложа, че тя знае какво е станало със запасите и животните на Хоукстоун. Пръстите ме сърбят да я накарам да говори! Има изискани мъчения, които отварят всяка уста.

Рейнал де Камбремер вдигна очи от писмото, което пратеникът на Уилям му бе предал само преди минути, и проследи погледа на приятеля си.

— Нали именно ти ми напомни, че не сме дошли да се бием с жените и децата? Какво ти е сторила старицата? Сигурно ти напомня собствената ти бавачка, която редовно ти е дърпала ушите.

— Тази жена е опасна! — Жилбер не отговори на шегата. — Вътрешният глас ми подсказва, че цялата е изтъкана от лъжи и измама.

— Вероятно вътрешният глас ти говори такива неща, защото жената е стара и сбръчкана. Когато онази малка змия вдигна меч срещу нас, присъдата ти беше много по-мека, не помниш ли?

— Говориш за наследницата? Та ти изобщо не си я погледнал. В това момиче няма нищо фалшиво. За старата обаче съм готов да заложа меч си срещу два стари кожени ремъка, че много скоро ще съжаляваме, дето рицарската чест ни забранява да я окачим без много церемонии на онзи стар дъб.

— Сигурно искаш да се отървеш от нея, за да се грижиш лично за саксонската мома, която си огледал така старателно? — отвърна подигравателно приятелят му. — Ще позволиш ли да ти напомня, че само херцогът има право да ни нарежда как да действваме? Той иска да направи от този остров модерно кралство. Кралство без гранични крепости, без постоянни сблъсъци между враждебни партии, могъщо

владение, защитено от морето, далече от честолюбивия френски крал. Ще ти бъда благодарен, ако съсредоточиш мислите си върху неговите поръчения. Какво ще кажеш да вземеш част от мъжете и да отидете на лов? Щом нямаме достатъчно запаси, значи се налага да си ги набавим по най-бързия начин.

Жилбер разпознаваше заповедта дори когато беше произнесена с приятелски тон. Сложи ръка на сърцето си и направи небрежен поклон.

— Няма ли да ме придружиш? Ако се съди по вида ти, имаш спешна нужда от почивка.

— Сигурно си прав — призна рицарят. — Но се боя, че нямам време. Нали знаеш, в горите се крият бунтовници, а укрепленията още не са готови. Взemi достатъчно стрелци, защото може да попаднете в засада.

Двамата мъже размениха приятелска усмивка и Рейнал де Камбремер се обърна към Кулата на розите, която през първата нощ от пребиваването им в Хоукстоун бе загубила изведнъж всичките си цветове и сега се издигаше сива и студена, цялата в остри бодли, подобна на мрачен великан.

За пореден път Рейнал се запита къде беше причината за внезапното отронване на розовите цветове и се ядоса на себе си. Влажната септемврийска нощ беше хладна, но в никакъв случай не мразовита. Нищо чудно, че простите нормански войници и стрелци гледаха на кулата с неприкрита враждебност. Никой не обичаше да стои там на пост и Рейнал много добре виждаше как суеверните мъже страхливо се кръстеха, преди да поемат по стълбите към площадката.

Скръстил мускулестите си ръце над ризницата, той се загледа с присвити очи във величествената постройка, като в същото време не преставаше да следи течението на нормалния живот, който, макар и колебливо, се възраждаше под защитата на растящите укрепления. Една слугиня хранеше учудващо малкото пилета в двора, а от голямата пекарна излязоха други две жени и понесоха към кухнята дъската с прясно опечени хлябове.

С нарастващо нетърпение Рейнал удари с юмрук близката стена. Той беше честен мъж, предпочиташе открития бой. Шпионажът, коварството и лъжата му бяха противни. Ала заповедта на бъдещия крал на Англия го бе довела в това измамническо гнездо. Хоукстоун

беше място, където жените се представяха за воини, където запасите и животните бяха изчезнали за една нощ, а розите бяха увехнали като докоснати от магическа пръчка. Беше мечтал за собствено васално имение и много добре знаеше защо Уилям му бе поверил Хоукстоун. Ако се справеше със задачата си, може би щеше да получи възнаграждението, за което бленуваше.

Но дали цената не беше прекалено висока?

ГЛАВА 4

— Завладяващо! — промърмори Жилбер дьо Нансай. — Невероятно! Кой всъщност твърдеше, че Уилям рискува бунт, ако започне да жени рицарите си за саксонки?

— Ако веднага не си затвориш нахалната уста, рискуваш да ти забия юмука си между зъбите — изсъска Рейнал де Камбремер и изтри капчиците пот от челото си с опакото на ръката. На челото му остана черна ивица, която свидетелстваше, че той не се плашеше да работи лично върху изграждането на новите палисади. — По-добре ми кажи успешен ли беше ловът ви!

— По-успешен, отколкото си мислиш — ухили се младият рицар, без да сваля очи от лейди Лилиана, която вървеше към овощната градина, обградена от слугините. — Горите около Хоукстоун крият безброй приятни изненади. Не на последно място намерихме на една полянка дузина добре охранени млечни крави. Като ни видяха, пазачите им побягнаха панически. Позволих си да докарам животните в замъка.

Рейнал изрече глухо проклятие.

— Скрили са ги, преди да дойдем! Предпочитат целият Хоукстоун да гладува, отколкото да споделят запасите си с новите господари. Да вървят по дяволите тези саксонски диваци! Как можем да им вярваме?

Лилиана не можеше да чуе за какво говореха двамата рицари, но беше очевидно, че Рейнал де Камбремер отново трепереше от трудно удържан гняв. Бързо се беше научила да разпознава настроенията му по позата, насечените движения и начина, по който накланяше глава. Когато беше спокоен, той се движеше с ленивата грация на доволен хищник. Гневът и яростта правеха движенията му накъсани, като че в следващия миг щеше да посегне към камата, която винаги висеше на колана му.

През тези дни рицарят често имаше причини да се гневи, защото хората от Хоукстоун се отнасяха към него с онова неохотно

подчинение, което би разярило и светец. Лилиана подозираше, че той я смята за подстрекателката на глухата враждебност, но не беше прав — не защото тя беше капитулирала, а защото ѝ бе трудно да преодолее смъртоносната парализа, която я бе обзела след смъртта на баща ѝ и раната на главата.

Въпреки това тя не полагаше усилия да обори подозренията му. Тя дължеше лоялност единствено на Едайва и хората от Хоукстоун. Не дължеше нищо на норманите, които бяха завладели страната ѝ, и в никакъв случай на мъжа, чиито образ всяка нощ се промъкваше в сънищата ѝ, а погледът ѝ го търсеше винаги когато излизаше от покоите си.

Тя си заповяда да не гледа към него и отправи изпитателен поглед към небето. Идващите от запад облаци предвещаваха буря и дъжд. Крайно време беше да оберат последните зрели ябълки, защото беше съмнително, че ще си възвърнат поне част от запасите, които по заповед на Едайва бяха скрити кой знае къде.

Лилиана не бе говорила с бавачката си за скритите запаси, макар да не одобряваше, че тя беше действала на своя глава. Изведнъж целият свят се беше преобърнал с главата надолу. Слугите си позволяваха да пренебрегват господарите си, а онзи рицар там вършеше работата на ратай и въпреки това си оставаше съвършен благородник.

Докато Лилиана и жените събираха ябълките и грижливо ги нареждаха в кошници, мислите ѝ отново се отплеснаха. Без да иска, тя сравни норманина с Алфарик от Хейвън, който вечно парадираше с благородния си произход и със славните си предци, които стигаха чак до първите племенни вождове на англите и саксите. Въпреки това Алфарик си оставаше груб, недодялан бик, който не умееше дори да танцува с изяществото на благородник и насиняваше ръцете на момичетата. Въпреки горещото му желание да стане неин съпруг, тя бе отклонила предложението му и той остана горчиво разочарован. Тогава не се вслуша в съветите на баща си и Едайва, които много искаха да я видят жена на Алфарик.

Какво ли беше станало с гордия саксонски княз? За последен път го бе видяла да тръгва на бой редом с баща ѝ. Рус, войнствен великан с рошава брада, който се кълнеше, че ще прогони натрапниците от родния остров.

— Норманите са красиви мъже, не намирате ли? — Гитра, малката прислужница от оборите, която поради липса на друга работа помагаше в къщата, бе проследила замечтания поглед на господарката си и си правеше собствени заключения. — Харесва ми, че си бръснат брадите и носят къси коси...

Лилиана се обърна рязко, почувствала се заловена на местопрестъплението.

— Събирай ябълките, момиче, и не зяпай чуждите мъже!

Гитра се изкиска и посегна към следващия клон. Очевидно не беше приела сериозно укорите на господарката си. Напета мома с дебела червеникаворуса плитка, която се поклащаше в ритъма на движенията ѝ, тя се протягаше така, че едрите ѝ гърди опъваха ленената риза и едва не изскачаха от деколтето.

Лилиана недоволно стисна устни. На устните ѝ напиреха нови укори, но беше по-добре да премълчи. Вече не бе нейна работа да се кара на немарливите слугини и да ги предупреждава за последствията от предизвикателното им поведение. Беше дошла в ябълковата градина само защото бе грях да остави хубавите плодове да изгният.

В същия момент тя чу писъка на Гитра и проследи погледа ѝ. Група нормански стрелци тъкмо вкарваха през портата малко стадо млечни крави, които моментално се отправиха към добре познатия си обор. Ако все още имаше нужда от доказателства откъде бяха дошли, животните ги дадоха сами. Доволното им мучене стигна чак до овощната градина.

— Как са ги намерили... — въздъхна Лилиана и Гитра помисли, че е длъжна да се защити.

— Нямахме време да ги отведем по-далече — обясни виновно тя, предполагайки, че Едайва е предала нарежданията на господарката. — Синът на стария въглищар обеща да ги наглежда. Кой можеше да се сети, че чужденците ще навлязат толкова дълбоко в гората?

— Вие всички сте обезумели! — изсъска Лилиана, вбесена от поведението на слугите си. — Какво очаквате от тази детинска игра на криеница? Защо изнесохте запасите и отведохте животните?

— Едайва казва, че като видят колко сме бедни и като огладнеят, норманите ще си отидат — обясни с надежда Гитра.

— По-скоро луната ще падне на земята, а реките ще потекат нагоре — отговори студено Лилиана. — Откога Едайва дава

заповедите в Хоукстоун?

— Ами вие бяхте болна и ние искахме... трябваше... искам да кажа... през нощта дойдоха бегълци и помолиха за храна и оръжия. Нали не можехме да отпратим нашите мъже невъоръжени и гладни! — Гитра се изчерви и гласът ѝ пресекна.

— Нашите мъже? — повтори гневно Лилиана. — Това означава ли, че не всички са били убити в Сенлак?

— Много, но не всички — пошепна тайнствено Гитра и пусна две ябълки в кошницата. — Алфарик събира оцелелите саксонци...

— Разбирам — кимна Лилиана и изтри лепкавите си ръце в престилката, с която пазеше скъпата си рокля. — Значи Едайва си няма друга работа, освен да подпомага безумието му с всичко, което сме събрали за зимата!

— Те имат нужда от храна — обясни още по-тихо Гитра.

— Никой ли не помисли, че това означава ние и норманите да гладуваме цяла зима?

— Но до зимата норманите отдавна няма да ги има — предположи слугинята.

— О, свещена простота! — Лилиана поклати глава. В такива моменти разбираше защо мъжете смятаха, че жените нямат ум в главата си. — Те ще останат тук много по-дълго, отколкото ние с теб си мислим, Гитра! Къде виждаш армията, която би могла да ги прогони?

— Тя не е тук... — Слугинята се огледа бързо и понижи глас: — Саксонците се крият в горите и когато се събере достатъчно голяма войска и другите тани се обединят под командата на Алфарик, норманите са загубени. Поне Едайва казва така.

Лилиана се намръщи още повече.

— Кои тани? Чула ли си имена?

— Само Едайва ги знае — пошепна Гитра с надеждата да укроти гнева на господарката си. — Тя знае къде са тайните им срещи, познава и знаците!

Време беше да размени няколко сериозни думи с Едайва. Тъкмо когато се запита дали да не го направи веднага, докато не е отшумял гневът ѝ, тя улови с ъгълчето на окото си някакво движение. Рейнал де Камбремер влезе в овощната градина и изражението му съвсем не беше приветливо.

— Тихо, нито думичка повече! — изсъска Лилиана на Гитра и посегна към следващия клон с ябълки, уж че беше много заета. Чудесно знаеше какво ще последва.

— Само една дума, лейди Лилиана! — изръмжа рицарят и хвана ръката ѝ, без да го е грижа, че престилката ѝ беше пълна с плодове. Лилиана нададе тих вик, изпусна края ѝ и ябълките се изтъркаляха в тревата.

— Вижте какво направихте! — извика възмутено тя и се опита да се изтръгне от хватката му, но пръстите му сякаш бяха от желязо.

— Надявам се небето да ми прости тази неучтивост — отвърна саркастично той. — Имам да обсъдя с вас някои неща, които не търпят отлагане. Виждам, че има достатъчно слугини, които могат да приберат ябълките. Ей ти, събери падналите ябълки и се хващай на работа!

Последното изречение беше отправено към Гитра, която веднага се наведе с пламнало лице. Норманинът отведе господарката ѝ настрана.

Лилиана бързо разбра, че няма смисъл да се съпротивлява. Ръката ѝ изтръпна и едновременно с това я обзе странното чувство, че чрез това докосване гневът му проникваше във вените ѝ. Изпита чувството, че се е допряла до нажежен котел, който само след миг щеше да избухне.

Със свободната си ръка тя прибра полите си, за да не се влачат в праха, но пък загуби воала си, придържан само от скромна лента. Норманинът не забелязваше нищо. Преведе я през целия вътрешен двор, минаха покрай просторните обори, под аркадите и накрая се озоваха в квадратната зала на Хоукстоун. Той спря едва пред огромната камина, която по това време на деня беше още празна.

Лилиана потрепери от внезапен студ. Всички косъмчета по тялото ѝ настръхнаха, сърцето ѝ заби неравномерно. Въпреки това тя вирна упорито глава и отказа да вземе предвид тревожните признаци. Само това липсваше, да загуби добре пазеното си истинско „аз“ под погледа на този чужд мъж. Втренчи очи в мръсната кафява ръка, която стискаше китката ѝ: дълги фини пръсти върху избелен сиво-син лен.

През тези дни Лилиана избираше най-простите рокли, които намираше в сандъците си. Според нея разумът изискваше да не показват богатството на Хоукстоун с кадифе и коприна. Не искаше да

събуди алчността на мъжете. Много добре помнеше жадните погледи на норманина, устремени към зелената ѝ одежда. Макар да не бе разбрала, че желанието му не беше насочено към роклята, а към онова, което се криеше под нея.

От своя страна Рейнал де Камбремер установи, че бледосинята рокля подчертава изкусително очите ѝ и гъстата черна коса изпъква още повече на фона на бледата материя. Под настойчивия му поглед бузите ѝ се обагриха в нежна червенина и той видя как перленобелите зъби се впиха дълбоко в долната устна в опит да запази спокойствие. Накъсаното дишане повдигаше гърдите ѝ под светлата материя и той се улови в смущаващо неподходящата мисъл, че сигурно бяха пълни и корави, щом изпъкваха така красиво.

Ядосан от собствените си глупави мисли, той смръщи чело. Ясната зеленина на очите му се помрачи в сиво-зеленото на буреносното море през зимата. Само това липсваше, да се отнесе по красотата ѝ и да отклони вниманието си от важното. Сигурно тя възнамеряваше точно това. Начинът, по който го наблюдаваше изпод полуспуснатите си мигли, беше чисто изкушение. Когато се спусна насреща му с вдигнат меч, не му създаде толкова проблеми, но сега, въоръжена с пълната мощ на необикновената си красота...

Рейнал пусна Лилиана толкова рязко, че тя се олюля. Стиснал зъби, той прати по дяволите рицарските си добродетели, като скръсти ръце и зачака тя да си възвърне равновесието без негова помощ.

— Досега не се отнасях с вас като с победен заложник — започна той толкова заплашително, че Лилиана потръпна. Едновременно с това обаче в гърдите ѝ се надигна смес от гняв и гордост. Кой беше той, че се осмелява да я заплашва? Един натрапник, крадец, разбойник, позволяващ си да се разпорежда в собствения ѝ дом! Чужденец, който поради силата и победата си си присвояваше права, които не бяха негови!

Тя реши да отвърне на наглостта му с безмълвна съпротива, да я изрази само с позата, светкавиците в очите и начина, по който го огледа от глава до пети. Застана насреща му като принцеса, която и в най-простата одежда разпространяваше около себе си онази аура на надменност и пренебрежение, която Рейнал де Камбремер не можеше да понася дори у мъжете, та камо ли у жените.

Той потисна с мъка импулса да сграбчи това нагло същество за раменете и да го друса, докато се вразуми. Гласът му загуби обичайната си неутралност, когато след пауза, продължила безкрайно, се обърна към Лилиана с нарастващ гняв:

— Тази къща, земите и хората, които живеят тук, са собственост на моя херцог и ваш крал, приемоте го най-сетне. Където ѝ да криете богатствата на Хоукстоун, те вече не ви принадлежат. Онова, което вършите, е кражба и държавна измяна! Няма да търпя нито едното, нито другото!

— Това ли е логиката на норманите? — изфуча Лилиана, макар че гърлото ѝ беше пресъхнало. — Кой започна да краде, ние ли? Норманите прекосиха морето и завладяха страната ни! Никой не ви иска на този остров, защо не разбирате? Присвоихте си цяло кралство, а това е незаконно. Как смеете да наричате нас крадци?

Принципно погледнато, тя беше права и това усложни още повече положението. Макар да беше предан до смърт на своя херцог, Рейнал не можеше да отрече обстоятелството, че Уилям основаваше претенциите си към английската корона на първо място върху победоносно нашествие. Когато и да беше определил починалият крал Едуард за свой наследник, народът на саксонците виждаше в лицето на Харолд своя истински владетел и най-смелите мъже бяха загубили живота си в падината на Сенлак, за да потвърдят верността си към своя крал.

Ако обаче се впуснеше в дискусия с гордата саксонска принцеса, зимата щеше да дойде, преди да са постигнали съгласие. Тя виждаше в негово лице само врага и той не можеше да ѝ се сърди.

— Ние победихме — отговори той с бруталната логика на воина. — Примирете се с поражението и престанете да оплаквате онова, което няма да се върне.

— Аз не се оплаквам! — Лилиана гордо изправи глава и буйните черни къдрици нападаха по гърба ѝ. Един заблуден слънчев лъч запали в косата ѝ синьо-черни искри и Рейнал де Камбремер забрави за какво говореха.

— Не, но се опитвате да дразните мечката с глупавите си убеждения, лейди Лилиана. Няма да промените хода на събитията, като криете стадата и запасите си. Напротив, ще навредите само на себе си. Да не мислите, че се чувстваме задължени да храним вас и

хората ви през зимата, след като вие сами сте предизвикали глада в Хоукстоун?

Лилиана с мъка потисна въздишката си. Гордостта ѝ забраняваше да признае грешката, а гневът ѝ към Едайва междувременно беше станал толкова силен, че я уплаши. С безумната си подкрепа за Алфарик старата бавачка беше преминала всички граници. Нито един човек с малко ум в главата си не можеше да вярва, че тъкмо Алфарик ще повлияе върху съдбата на тази страна. Алфарик можеше да печели турнири и да опразва бъчви с бира, нищо повече. Въпреки това тя не можеше да го издаде на норманина.

— Нямам представа за какво говорите — отговори тя с цялата надменност, на която беше способна. — Но ми е ясно, че във вашето сърце не намират място нито съчувствието, нито справедливостта. Нито един саксонец не очаква да споделите хляба си с него, господарю! А гладът не е лошо нещо. Ако измрем от глад, ще се освободи достатъчно място за вас и хората ви, нали?

Несправедливите обвинения предизвикаха пристъп на див гняв. Челото му пламна, очите му изпратиха светкавици и той сграбчи Лилиана за раменете с такава сила, че тя се разтрепери от главата до петите. Този път и гордостта не ѝ помогна да се овладее.

— Не прекалявайте с дързостта си, лейди! — изсъска той толкова близо до лицето ѝ, че горещия му дъх опари бузите ѝ. — Моят господар ми заповяда да умиротворя и укрепя Хоукстоун от негово име. Вашето съгласие не ми е необходимо. Вие нямате повече права от обикновените крепостни в тази къща и само моята учтивост ви предпазваше досега от сериозни опасности. Припомнете си какво ви казах днес, преди да извършите нещо, за които ще съжелявате.

— Заплашвате ли ме? — пошепна задъхано Лилиана.

— Вървете по дяволите, лейди!

Той изплю думите с такъв гняв, че Лилиана се сгърчи като ударена. Усети виното, което беше изпил преди малко. Ароматът му се съчетаваше с миризмата на кожа, която струеше от дрехите му, с мириса на маста, с която мажеха оръжията, и на мъжката пот. По същия начин миришеше и баща ѝ, когато се връщаше от оръжейната. При тази мисъл коленете ѝ омекнаха и сърцето ѝ още повече ускори ритъма си. Добре познатата зала се разми пред очите ѝ.

Тя забрави какво искаше да каже и затвори очи в очакване на най-лошото. Едва когато се отпусна на пейката край камината и усети под пръстите си полираната седалка, ѝ стана ясно, че той отдавна я беше пуснал и си беше отишъл.

Лилиана издиша шумно и стисна до болка дървената повърхност, сякаш за да се увери, че все още беше способна да усеща и да се движи. Подавяващата мъжественост на норманина ѝ подейства като разрушителна вихрушка. Велики боже, след всяка среща с този рицар от ада тя имаше чувството, че е попаднала между каменните колела на мелницата край реката. Всеки разговор с него беше битка, сблъсък, който тя неизбежно губеше...

ГЛАВА 5

— Не ти казах, защото беше болна! Какво можеше да сториш? — изграчи обидено Едайва. Не можеше да проумее защо Лилиана ѝ отправяше тези обвинения. Тя беше постъпила така в името на Хоукстоун и на саксонския народ.

— За разлика от теб щях да употребя разума си — отговори нетърпеливо момичето и хвърли хаванчето, в което чукаше сушени билки. Тя скочи и се заразхожда напред-назад в тясното помещение. Осем крачки до вратата и осем обратно към Едайва, която седеше на ниското столче пред масата и засегнато подръпваше полата си.

— Какво, за бога, си сторила с всичките ни запаси? Избите бяха пълни! Да не говорим за овцете, говедата и воловете. Нима твърдиш, че всичко е било откарано в гората, където всеки минаващ разбойник може да се възползва от богатствата на Хоукстоун? А ние от какво ще живеем?

Едайва разкриви устата си в усмивка, която не се хареса на Лилиана.

— Алфарик и хората му се погрижиха почти нищо да не попадне в ръцете на норманите.

— Алфарик от Хейвън е глупак! — Крайно време беше да отвори очите на заслепената Едайва.

— Несправедлива си към него, както винаги. — Едайва побърза да защити младия саксонски княз. — Той е начело на войните, които се бият срещу натрапниците. Има нужда от коне, животни и храна. Кой ще му ги даде, ако не Хоукстоун?

— Как ми се падна съмнителната чест да го подпомагам? — попита с горчива подигравка в гласа Лилиана. — Аз нямам нищо общо с Алфарик и е крайно време да го разбереш и ти, бавачке!

— Стига с тези глупави приказки! Алфарик е бъдещият ти съпруг! Длъжна си да подкрепяш делото му с всички сили. Неговата победа е и твоя. Става въпрос за живота на вашите деца!

— Майчице мила! — Сега вече гневът на Лилиана избухна с пълна сила. — Нямам никакво намерение да се омъжа за онзи грубиян и да раждам децата му! Ти знаеш, че не го обичам, знаеш и че баща ми обеща да не ме принуждава да склуча брак, който не ми е по сърце.

— Баща ти е мъртъв. Сега Алфарик е законният тан на тази провинция — прекъсна я триумфално Едайва. — Длъжна си да го вземеш за съпруг.

— По-скоро ще ида в манастир, отколкото да се омъжа за Алфарик! — извика възмутено Лилиана. — Ти нямаш право да ми заповядваш, бавачке!

— Така ли мислиш? — Пред очите на питомката си Едайва се превърна от нежно загрижена майка в строга господарка. — Ти не знаеш какво говориш, дете! Да не мислиш, че светът върви според волята на едно разглезено момиче? Алфарик е мъжът, обединил под знамето си последните саксонци, и ти трябва да си щастлива, че е влюбен безумно в теб и не взе на сериозно отказа ти. Щом Алфарик е казал, че има нужда от оръжия и храна за хората си, ние сме длъжни да му ги доставим.

Лилиана гледеше смаяно старата си бавачка. Сякаш никога не беше познавала Едайва. Беше свикнала с тираничната ѝ любов, но днес не ставаше въпрос да погълне горчиво лекарство или да облече избраната от нея одежда за поредното празненство. Днес Едайва си беше позволила намеса в живота на потомката си, на която нямаше никакво право. Лилиана Хоукстоун не можеше да позволи една обикновена бавачка да я третира като слугиня.

— Все още аз решавам кой какво трябва да прави в тази къща! — проговори рязко тя. — Алфарик от Хейвън няма право да ми поставя изисквания, камо ли пък да ми заповядва. Ако посмееш да ми противоречиш, значи заставаш срещу мен!

— Тогава ти предпочиташ да си крепостна на норманина, а не свободна саксонска принцеса, уважаваната от всички съпруга на новия княз?

— Алфарик от Хейвън не е княз! Той е самодоволен, недодялан дръвник, който си въобразява, че в хаоса на тези дни ще завоюва място, което не му подобава! — изсъска ядно Лилиана. — Той е неспособен да мисли, не вижда по-далеч от острието на меча си. Няма да постигне нищо, освен безсмислено кръвопролитие!

Едайва зяпна смаяно младото момиче в бледосинята ленена рокля, което познаваше вече цели деветнадесет години. Досега си беше въобразявала, че знае какво мисли и чувства Лилиана дори по-добре от самата нея. Но чувствата, които днес звучаха в думите ѝ, ѝ бяха абсолютно непознати.

— Ти сравняваш Алфарик с норманина! — изкрещя вбесено тя. — Не е редно да измерваш стойността на един почтен човек с външния му вид. Рицарят може да е красив, но си остава натрапник, чужденец, варварин, който иска да ни превърне в роби, да ни унижава. Ако в сърцето ти е останала поне искрица гордост, няма да загубиш достойнството си, като станеш негова наложница.

— Това е... това е... — заекна Лилиана, неспособна да намери точните думи. Тя опря ръцете си на хълбоците и се изстъпи заплашително пред старата. — Какви ги дрънкаш? Нима твърдиш, че правя мили очи на норманина? Предупреждавам те, Едайва! Има неща, в които не ти позволявам да се месиш.

— Така ли? А защо следиш с поглед онова русо куче, където и да се появи? Защо кръвта нахлува в лицето ти и защо поклащаш изкусително хълбоци, щом усетиш погледа му? Мен не можеш да излъжеш, момиче! Ти си се захласнала по онзи негодник и забравяш какво изисква честта ти и името на Хоукстоун!

Лилиана беше толкова бясна, че изобщо не забеляза колко сръчно старата беше изместила разговора от изчезналите запаси.

— Не е нужно да ми казваш какво изисква честта ми — изкрещя разярено тя. — Забранявам ти за в бъдеще да дадеш на Алфарик от Хейвън дори една-единствена ябълка! Забранявам ти да вършиш неща, които биха могли да застрашат този дом и хората в него! Нямаш никакво право да раздаваш храната ни на разни скитници! Ако разбере, че пак кроиш интриги зад гърба ми, ще заповядам да те бичуват!

Яркосините очи на Лилиана се впиха в сбръчканото лице на бавачката, но не откриха нито следа от разкаяние или уплаха. Тя не прие сериозно дори заплахата с камшик. Само вдигна рамене и безмълвно се измъкна от стаята. Полите ѝ вдигнаха прах, кожените ремъци на вратата тихо изскърцаха, преди да се затворят с глух звук.

Едва сега Лилиана усети, че бе спряла да диша. Тя освободи внимателно препълнените си дробове и отпусна скованите ръце и рамене. Сблъсъкът с Едайва я остави празна и дълбоко нещастна.

Едайва ѝ беше като майка. Собствената ѝ майка беше починала малко след раждането ѝ и Генвулф Хоукстоун никога не потърси заместничка на горещо обичаната си съпруга.

Сега Лилиана имаше чувството, че повторно е загубила майка си. Какво, за бога, беше станало с Едайва? Защо ѝ отправяше такива абсурдни обвинения? Каква лудост от нейна страна, да се съюзи с негодник като Алфарик от Хейвън! Вярно, още преди нападението на норманите Едайва изпитваше сляпа привързаност към младия саксонски благородник, но не можеше да не забелязва грешките му! Дори ако загърбеше избухливостта и простотията му, тя не можеше да не види, че той бе повярвал в неустойчивостта си само защото никоя от слугините, върху които се нахвърляше, не смееше да му се противопостави. Но тя не беше слугиня! Тя беше Лилиана Хоукстоун!

При тази мисъл първоначалният гняв на Лилиана отстъпи място на дълбока безпомощност. Без да иска, тя направи точно това, в което я беше обвинила Едайва. Сравни двамата мъже. И двамата бяха руси и високи. Ала гъвкавата, атлетична сила на норманина беше несъизмерима с първичната, тромава якост на брадатия саксонец. Единият играеше сърчно с думи и учтивости, със заплахи и скрити намеци, докато другият беше рязък, тираничен и винаги самодоволен. Приличаха си само в отношението си към нея, Лилиана. Заповядваха ѝ и с непоколебимата си надменност — очакваха тя да се подчинява безпрекословно.

— О, небеса!

Лилиана попипа парещите си бузи. Не можеше да отрече, че везните се бяха наклонили решително в полза на норманина. Не можеше да отрече и властта, която той упражняваше върху нея. В негово присъствие животът се завръщаше в тялото ѝ. Кръвта потичаше по-бързо във вените ѝ, светлината ставаше по-ярка, ароматите — по-интензивни, небето — по-синьо. Какво ли означаваше това?

— Какво правите тук?

В първия момент реши, че Рейнал де Камбремер беше само рожба на фантазията ѝ. Толкова беше потънала в мислите си, че изобщо не бе забелязала внезапното му влизане. Той пристъпи по-близо като мрачно, заплашително видение и се огледа търсещо, сякаш зад вратата беше скрито чудовище.

Лилиана се опита да огледа стаята с неговите очи. Видя букетите сушени билки, които висяха от гредите на тавана, плетените кошници, плоските купи и всички останали съдове с готови смеси или тинктури. Едайва я беше научила да познава билките и лечебните им свойства и тя обичаше тази ухаеща стая, която криеше толкова възможности и тайни. Може би тъкмо тази беше причината за очевидното му недоверие.

— Не ми харесва да оставате дълго тук — продължи той и само потвърди предположенията ѝ. — Какво замисляте? Да не сте решили да отровите и последните запаси? Да сипете във виното ни отровни билки или да...

— Престанете! — прекъсна го гневно тя. — Войната свърши! Да не мислите, че съм толкова глупава да се бия поотделно с всеки норманин, стъпил на нашия остров? Много добре знам, че хиляди като вас чакат от другата страна на морето — като драконово семе, което се размножава толкова по-бързо, колкото повече от него се унищожава!

Лилиана беше дълбоко обидена, че норманинът я подозира в такива безумия, но в същото време се подразни, че бе така силно засегната от подозрението му. Трябваше да бъде безразлична към мнението му също като към онези букети от лайка, които Едайва беше подреждала, когато Лилиана я намери в стаята с билките и ѝ поиска сметка.

— Какво благоразумие! Това е нещо ново...

Рейнал де Камбремер сам не знаеше защо непрекъснато трябваше да дразни младата дама. Причината надали беше, че когато пламтеше от гняв, тя изглеждаше още по-красива от обикновено. Каква беше тя? Вещица? Магьосница? Разглезено дете? Тайнствена богиня или изпечена интригантка? Не знаеше какво да мисли за нея, защото откриваше по малко от всичко, което беше изброил.

— Какво искате? — попита рязко Лилиана, без да отговори на поредното предизвикателство. — Със сигурност не сте дошли, за да обсъждаме дълбочината на ума ми.

За кой ли път Рейнал беше смяян от саркастичния, почти мъжки начин, по който Лилиана подбираше думите си. Очевидно я бяха научили да си служи с ума си. Това правеше жените опасни, събуждаше властолюбието и жестокостта им. Той го знаеше много

добре от собствената си майка, която майсторски манипулираше членовете на своето семейство, за да ги подчини на волята си.

— Подчинение! — изрече студено той и преди тя да е успяла да изрази с думи смайването си, повтори заповедта: — Аз съм господарят на Хоукстоун и вие сте длъжни да изпълнявате нарежданията ми. Няма да ви дам възможност да продължите с игричките си.

Лилиана се вцепени. Думите се процеждаха в съзнанието ѝ като отрова от смъртоносна стрела.

— Какви нареждания? — прошепна тя, опитвайки се да прикрие треперенето на устните си.

— Все още не сте ми предали ключовете на къщата.

Без да се помръдне, Лилиана усети как тежкия сребърен пръстен с ключовете на Хоукстоун натеза на колана ѝ. Това беше последният символ на властта ѝ, макар че норманите можеха да отворят сандъците на Хоукстоун и с брадвите си. Който носеше ключовете, разпределяше запасите, раздаваше подправките и имаше право на почетното място на трапезата. Той ѝ бе поискал ключовете, за да ѝ нанесе последния, окончателен удар пред очите на всички в Хоукстоун, макар че Едайва не беше оставила кой знае колко от богатите запаси на имението.

Лилиана не беше подозирала, че може да изпитва толкова силна омраза. С треперещи пръсти тя откачи връзката и я хвърли на прашния под пред краката на рицаря. Издигна се облаче прах.

— Вземете ги и бъдете щастлив с тях! — изсъска тя и скръсти ръце пред гърдите си, за да успокои поне малко лудо биещото си сърце. — Но не си въобразявайте, че това ще накара хората в Хоукстоун да ви уважават! По-скоро Кукмер ще пресъхне и планините ще се разцепят. Ако искате да бъдете господар на Хоукстоун, трябва да го заслужите. Тази титла има нужда не само от външни знаци като тази смешна връзка ключове.

— И вие, и вашите саксонци трябва да се научите да уважавате авторитета на новата власт — отвърна студено Рейнал де Камбремер. — Най-добре е веднага да се хванете на работа. Нужна ми е жена, която да се грижи за дрехите и за личните ми потребности. Моят паж няма никакъв опит например в шиенето. Има неща, на които са способни само жените.

Лилиана го гледаше с широко разтворени очи. Наистина ли го беше разбрала правилно?

— Искате от мен да... — Тя се пребори с последни сили с възмуцението си и задиша дълбоко, за да се овладее. — Искате да ви бъде лична слугиня?

— Щом го наричате така, защо не?

Гневът я заля с такава сила, че кръвта се отдръпна напълно от и без това бледото ѝ лице. Тъмните вежди над широко разтворените очи се очертаха като гарванови крила. Ирисите загубиха синевата си и станаха сребърни. Лилиана Хоукстоун трябваше да стане прислужница на един нормански завоевател? Този човек не беше на себе си!

— Сигурно сте болен... — заекна тя с глас, който едва се познаваше. — Да не смятате да се храните с омразата, която сеете на нашия остров? Как ще живеете, ако всички саксонци се надигнат срещу вас?

— Това си е наша грижа — отговори ѝ Рейнал де Камбремер с обичайната си арогантност. — Ваша задача е господарят на Хоукстоун да намери в раклите си дрехи, подходящи за положението му. И да не ви виждам повече в близост до билки и тинктури! От днес нататък нямате право да влизате в оборите и складовете. Мястото ви е в къщата и в моите покои.

Лилиана се опита да потисне треперенето, което разлюля крехката ѝ фигура. Този човек не съзнаваше ли какво причиняваше на господарката на Розовата кула с тази заповед? Какво щяха да си помислят хората, които въпреки всичко вярваха на думата ѝ и очакваха тя да ги води? Сигурно щяха да изпаднат в дълбоко отчаяние. Щом дори господарката на Хоукстоун беше принизена до слугиня и лишена от полагащото ѝ се място... Ясно ли му беше, че постъпката му щеше да разруши мъчително опазеното равновесие на този затворен в себе си свят?

— Какво чакате?

Той ѝ отвори вратата, но това не беше жест на учтивост. Не искаше да я вижда повече между билките и отварите. Лилиана прихвана полите си и мина бързо покрай него, като че по този начин можеше да се изплъзне от заповедите и авторитета му.

Той очакваше тя да се запъти право към къщата, но остана горчиво излъган. Тя излезе тичешком в двора и се втурна като сляпа

право към каменната кула с голите трънливи стъбла на розовите храсти. Какво търсеше там?

Без да се бави, той я последва. Май беше прекалил. Не трябваше да засяга толкова дълбоко гордостта и чувствителността ѝ. Дали пък не бе решила да се хвърли от зъберите? Дали не предпочиташе смъртта пред покорството? И това можеше да се очаква от нея.

Но Лилиана беше много далече от мисълта да се откаже от борбата. Просто се нуждаеше от утеха и приток на нови сили. Имаше нужда от опората на Хоукстоун и можеше да я намери единствено сред архаичните камъни на Розовата кула. Оттам можеше да обхване с поглед всичките си земи. Още като дете прекарваше дълги часове горе, унесена в мечти. Тя отвори вратата и се потопи в полумрака, но само след миг една корава мъжка ръка я издърпа навън.

— Не искате да се подчините или не сте ме разбрали? — попита заплашителният глас на норманина. — Вървете в къщата или ще се наложи да ви отведе вързана.

Той я обърна към себе си и я притисна към коравата си гръд, скрита под кожен жакет. Обзета от диво отчаяние, Лилиана забарабани с юмруци по преградата. Това напрежение и бурята от отприщените ѝ чувства бяха твърде много за едва възстановеното ѝ здраве. Тя се олюля, загуби сили и накрая с едва доловима въздишка падна на гърдите на рицаря, който успя да я улови в последния момент, за да не се свлече в краката му.

— Никога не бях срещал такъв бунтовен дух — прошепна той с неволно уважение. Гневът му отлетя.

Рейнал усети гъвкавата сила на безжизненото тяло, която изобличаваше в лъжа крехкостта му. Смущаващата миризма на билки, която струеше от дрехите ѝ, се смесваше с финия аромат на рози, който се носеше от косите ѝ, копринено меки под пръстите му. Изведнъж в съзнанието му изникнаха невероятни гледки: ярки летни цветя, хора с весели сърца, прозвучаха весели смехове. Живот в хармония.

— Какво сте направили с нея?

Грачещият глас на бавачката разкъса красивия сън. Тя задърпа ръката му с такъв гняв, че той се олюля.

— Махни се оттук! — изсъска гневно той и старицата замръзна наред движението. — Господарката ти сама е виновна за случилото се.

— Тя е господарката на Розовата кула. Не смейте да ѝ причинявате зло! — изграчи Едайва и нещо в тона ѝ накара Рейнал де Камбремер да я погледне, без да изпуска Лилиана от прегръдката си.

— Осъзнай се, жено! — изръмжа гневно той. — Властта на твоята господарка свърши, както прецъфтяха розите по стените на тази кула. Настъпи ново време.

— Не знаете какво говорите! — зашепна Едайва и гласът ѝ звучеше като шум от сухи листа по гладки мраморни плочи. — Розите на Хоукстоун няма да прецъфтят. Не забравяйте, че те имат достатъчно бодли, за да нанесат смъртоносни рани на завоевателите. Опитайте се да се доближите до най-красивата от тези рози и кръвта ви ще се отрови навеки!

Рицарят се опита да потисне странната тръпка, която полази по гърба му. Само това липсваше, да се впечатли от дрънканиците на една побъркана саксонска слугиня! Явно всички жени в Хоукстоун си въобразяваха, че могат да влияят върху мъжете. Трябваше да сложи край на дързостта им.

Той удостои Едайва с презрителен поглед и лично отнесе припадналата Лилиана в къщата. Не обърна внимание на погледите, които го следяха от всички краища на двора. Злобни, загрижени, изпълнени с напрежение. Погледи, които съсредоточиха върху него омразата на цялата страна.

ГЛАВА 6

— Какво се случи?

Лилиана се огледа объркано и се опита да свърже откъслечните спомени в цялостна картина. Зад слепоочията ѝ пулсираше болка, паметта отказа да ѝ служи. Потърси утеха при Едайва, която се беше свила в края на леглото и стискаше ръката ѝ, сякаш се опитваше да отнеме част от болката ѝ.

— Какво да се е случило? — Едайва буквално изплю думите насреща ѝ. — Той се осмели да те използва, за да демонстрира силата си. Удари ли те? Защо припадна?

Въпреки объркването си Лилиана разбра кой беше този „той“: Рейнал де Камбремер. Норманинът, който я отблъскваше и едновременно с това я възхищаваше. Рицарят със зелени очи, който искаше да подчини на волята си Хоукстоун и обитателите му. Но тя нямаше да се покори! Не и тя, господарката на Розовата кула.

— Нахвърлих се върху него с юмруци като глупава хлапачка! — въздъхна тя и болезнено изкриви лице. — Господи, как ми се иска да бях мъж, за да можех да кръстосам меч с него! Този безумец ми отне ключовете, освен това иска да изпълнявам задълженията на негова лична слугиня.

— Я виж ти — промърмори Едайва и в гласа ѝ се прокрадна явно задоволство от това развитие на нещата. — Знаех си, че рано или късно ще разбере какъв бисер е попаднал в ръцете му. Ти разбираш ли какво иска от теб? Да му станеш наложница!

— Не! — Лилиана скочи като опарена, но веднага се отпусна обратно във възглавниците с болезнен стон. — Не, не си права. Искане да си стоя вкъщи, да се погрижа сандъците му да бъдат пълни с подходящи за новото му положение дрехи, каквото и да разбира под това един норманин.

Въпреки всичко Лилиана защитаваше натрапника и поведението ѝ показва на Едайва колко голяма беше опасността за плановете ѝ. Но тя познаваше това момиче от самото му раждане.

Знаеше как да насочи стрелите си, за да накара необуздания темперамент на Лилиана да избликне неудържимо, забравяйки повелите на разума. Само така можеше да я направи инструмент на отмъщението си.

— По-скоро му се иска да събличаш дрехите му — изсъска злобно тя. — Не ти ли казах! Беше грешка, че го удостои с вниманието си. Бедното ми дете, ти си толкова невинна, та не осъзнаваш, че тези нормани са като животни. Похотливи типове, които вземат, каквото им се доще, все едно дали е кралство или красива жена. Нима ще търпиш подобно отношение?

Лилиана не допусна втори път грешката да се раздвижи твърде бързо. Надигна се предпазливо и разтри пулсиращите си слепоочия с върховете на пръстите. Болката поотслабна, но съзнанието за безизходността на положението ѝ я връхлетя толкова по-силно. С изключение на Алфарик, Едайва познаваше хората.

— Какво мога да направя? — попита унило тя.

— Да защитиш честта си и името на Хоукстоун — отговори заклинателно бавачката и стисна ръцете ѝ. Обхвана хладните пръсти и втрени неразгадаемите си тъмни очи в синия поглед на Лилиана. — Такава обίδα може да се измие само със смърт и ти го знаеш!

По тялото на младата жена премина тръпка. Като полъх, който набраздява гладката повърхност на езеро.

— Убий го! — изрече тихо бавачката и това беше недвусмислена заповед. — Да не мислиш, че животът ти ще струва нещо, ако попаднеш в ръцете му? Първо водачът, после всички останали. Накрая ще се ужасяваш от самата себе си и от онова, което са направили от теб.

Хипнотичната сила на тези думи парализира сърцето и дъха на Лилиана. Тя не беше в състояние да отмести погледа си. Образите, които се стрелкаха в съзнанието ѝ, бяха ужасяващи, но в сърцето ѝ, въпреки това остана частица съпротива. Увереност, че от страна на Рейнал де Камбремер я очакваха може би ядове, но не и разрушение. Нищо, дори най-страшните представи, не беше в състояние да унищожи тази увереност.

Рицарят, комуто сърцето не бе позволило да убие един глупав млад воин, нямаше да си позволи да разруши живота на една жена. Може би Едайва разбираше зле изискванията му? Тя беше стара и в

последно време Лилиана все по-често изпитваше съмнения дали бавачката ѝ наистина беше толкова мъдра, колкото си въобразяваше.

— Каква глупост! — прошепна беззвучно тя. — Как си го представяш? Да не искаш да го предизвикам на двубой? Даже ако стане чудо и победа... Как мислиш, какво ще направят хората му с мен?

— Глупачката си ти — изсъска бавачката. — Много добре знаеш кои билки да сложиш във виното му и как ще подействат. Убий го и ще спечелим време. Той е водачът на бандата убийци и смъртта му ще ги обърка и отслаби. Богинята изисква чужденецът да умре!

Лилиана потрепери. Макар да беше свикнала, че Едайва упорито отказваше да приеме християнството и се уповаваше на старите богове, в този момент призоваването на богинята майка придоби двойно значение. Според нея беше съвсем естествено да поиска акт на отмъщение от името на Великата богиня. Тя не искаше и да знае, че милостивият Бог на християните забраняваше убийството. Но този Бог не бе попречил целият остров да падне в неприятелски ръце, най-смелите мъже да загубят живота си, той бе обрекъл саксонците на нечувани страдания. Лилиана не можеше да се пребори с нарастващите в душата ѝ съмнения.

Слугите на Великата майка вземаха съдбата си в свои ръце. Те не подлагаха и лявата си буза, щом ги удареха по дясната. Точно обратното, вадеха ножовете си и пронизваха насилника. Разчитаха на собствените си сили. В продължение на един кратък миг Лилиана се отдаде на извънредно приятната представа да изтрие подигравателно надменната усмивка от красивите мъжки устни, да ги бележи с болка. Може би Едайва въпреки всичко беше права? Наистина ли дългът ѝ изискваше да убие чужденеца?

Едайва усети раздвоението на господарката си и побърза да се възползва от спечеленото предимство.

— Ти се колебаеш? Значи не си жената, за която те смятат всички. Значи си само едно слабо същество, което не заслужава да бъде увенчано с розовата диадема. Значи надеждите, които последните воители на саксонците възлагат върху Хоукстоун и неговата господарка, са напразни!

Обвиненията бяха много силни. Лилиана трепереше неудържимо. Животът ѝ, доскоро добре подреден и безгрижен,

изведнъж, само за няколко дни, се превърна в лабиринт от хаос и война. Беше се почувствала поласкана, когато баща ѝ предаде властта над Хоукстоун в нейните ръце, преди да замине. Едва сега разбра, че за това се изискваше много повече, отколкото да се грижи за пълни хамбари и усърдни работници. Връзката ключове и розовата диадема не бяха много тежки, но отговорността, която олицетворяваха, падна като камък върху крехките рамене на Лилиана. Дали и убийството беше част от новите ѝ задължения?

— Длъжна си да го убиеш! — настоя Едайва и стисна до болка ръцете ѝ. — Иди в стаята му и му слугувай. Нека си помисли, че те е пречупил и те е принудил да се покориш. Щом смеси смъртоносната напитка, ще ти я донеса. Ще го направя, преди да е успял да те обезчести, повярвай. А дотогава играй ролята си така, че той да не заподозре нищо!

В безизходицата си Лилиана се превърна отново в малкото дете, в послушното момиченце, което следваше покорно нарежданията на бавачката си, защото знаеше, че тя му мисли доброто. Забрави караницата в стаята с билките и си каза, че от Едайва можеше да дойде само добро.

— Ще направя, каквото казваш — прошепна беззвучно тя.

Около устните на Едайва заигра едва забележима тържествуваща усмивка. Тя помилва възпитаницата си по безкръвните бузи и в гласа ѝ прозвуча чисто задоволство.

— Знаех си, че господарката на Хоукстоун няма да предаде честта си!

— Хората са недоволни. Гневят ти се, защото не уважаваш господарката им!

Жилбер дьо Нансай наблюдаваше внимателно приятеля си, който собственооръчно чистеше бойния си кон, сякаш в Хоукстоун нямаше нито един оборски ратай, на когото можеше да го повери. Това беше един от методите му да си възвърне спокойствието.

— Какво, по дяволите... какво искаш да кажеш? — осведоми се делово Рейнал и се изправи.

— Всички видяха как я повлече през двора като полупразен чувал жито. Всъщност по-добре е да се каже: като военна плячка.

Тукашните хора не понасят някой да се държи така с господарката им. И кой би могъл да ги обвини за това?

— И според теб това е единственото обяснение за съпротивата, която ни връхлита от всички страни? Не ставай смешен, Жилбер! — Рейнал де Камбремер хвърли четката в сандъчето с другите принадлежности. — Може би лейди Лилиана е убедена, че целият свят я смята за нещо особено, но тя е само една жена, нищо повече. На всичкото отгоре крайно опърничава жена, затова няма да ѝ навреди, ако разбере, че не всички се водят по волята ѝ. Онова, което става в Хоукстоун, е предателство и аз няма да допусна обитателите му тайно да снабдяват въстаниците с оръжия и храни. Ти ще се погрижиш всички да узнаят, че господарката отговаря с живота си за покорството на хората си.

Смаян, Жилбер дьо Нансай се почеса по врата.

— С живота си? Но тя е саксонска дама от първи ранг! Не можеш да направиш това! Да не говорим, че в никакъв случай не си способен да изпълниш заплахата си. Ти не си от мъжете, които убиват жени!

— Така си мислиш ти! Но саксонците не знаят, че няма да я убия, и се надявам да не ме предадеш.

— Тогава поне вземи други зложници — предложи с надежда Жилбер. — Например стария оръжеен майстор. Суейн е уважаван от всички и е готов да даде живота си за господарката си.

— Не!

— Според мен не изпълняваш указанията на Уилям.

— Ако беше тук, сигурно щеше да ме посъветва друго. Той даде Хоукстоун под мое разпореждане, значи разчита на способностите ми.

Жилбер дьо Нансай много искаше да каже, че тези способности му изневеряват винаги щом сапфиреносиният поглед на една известна дама срещне неговия, но не посмя. Може би се лъжеше. Досега нито едно същество от женски пол не бе успяло да извади Рейнал де Камбремер от равновесие и да го накара да забрави задълженията си и да загуби разума си.

— Надявам се да излезеш прав — изрече тихо той, направи кратък поклон и излезе от обора.

Слънцето клонеше към залез, работата по палисадите приключваше. Стените хвърляха дълги сенки, от обора се чуваше

неспокойното мучене на кравите, които слугините дояха. Над Хоукстоун цареше измамният мир на отиващия си ден, изпълнен с неуморен труд, но младият рицар не се изкуши да повярва в тази привидна хармония.

Под спокойната повърхност на богатото имение бучаха подземни реки, а горите наоколо служеха за скривалища не само на дивеча. Тревогата, омразата и насилието буквално се усещаха във въздуха. Хората от този остров още не бяха готови да признаят победителите от Хейстингс за свои господари. Засега те просто бяха преклонили глави под чуждия камшик.

Рейнал де Камбремер обаче не се съмняваше нито за миг, че ще наложи волята си. Лейди Лилиана трябваше да даде на сънародниците си пример за подчинение. Той знаеше, че щом тя се покореше, щяха да се покорят и всички в Хоукстоун.

Инстинктът му подсказа, че не би трябвало да влезе в поредната битка, докато мирише като оборски ратай и по кожата и дрехите му лепне прахта от дългия, напрегнат ден. Освен това се радваше на предстоящата баня. Римската баня, която за своя изненада бе открил в Хоукстоун, засенчваше всички бани, които познаваше от Нормандия. Даже херцог Уилям не разполагаше с такъв лукс в замъците си.

За съжаление мозайките бяха отчасти повредени, някои стълби бяха строшени, но остатъците от някогашния разкош бяха достатъчни за всеки, пожелал да се отпусне в топлата вода. Рейнал имаше желание да се търка, докато фините косъмчета по тялото му заблестят като злато. Римският благородник, основал Хоукстоун, явно е бил човек с вкус и култура и макар че наследството му беше пострадало от атаките на англите и саксите, от него беше останало достатъчно, за да задоволи жадуващия за красота поглед на Рейнал.

Най-прекрасното наследство обаче без съмнение беше красивата, горда наследница. Не беше нужна особена фантазия, за да си я представи в одеждите на римлянка, със златни ленти в косите, стройната фигура наметната с пурпурен лен. Лилиана нямаше нищо общо с грубите саксонки, нито с едрите момичета от северната част на острова. Рейнал се усмихна, осъзнал, че тя му напомняше за грациозните танцьорки, които беше видял по стените на атриума.

— Танцьорка значи! — Собственият му саркастичен глас го изтръгна от мечтанията. Тази танцьорка се беше преоблякла като

момче и го бе атакувала с меча си. Тя беше отровна змия с остър език, която раняваше с думи. В никакъв случай не биваше да подценява това момиче въпреки грацията и крехкостта му!

— Господарю?

Младият паж, който му бе помогнал да се окъпе, го погледна въпросително. Феран не можа да разбере нищо от презрително подхвърлената дума. Обикновено Рейнал де Камбремер се интересуваше от оръжия, бойни жребци, политиката на херцога и най-новите пергаменти със стихове и разкази, които можеха да се купят. Никога досега не беше произнасял думата „танцърка“ в присъствие на пажа си.

— Няма нищо, Феран. Можеш да си вървиш — усмихна се рицарят, малко смутен от мислите си. — Днес повече нямам нужда от теб.

Той излезе от басейна и посегна към ленените кърпи, които младият мъж беше приготвил. След малко затегна връзките на скромната тъмносиня туника, която покриваше панталона от тъмна вълна и снежнобялата риза от фин лен. Това беше подходящото облекло за благородник. Докато закопчаваше тежкия позлатен колан и закрепваше камата, малкия нож за хранене и торбичката за подаяния, мислите му се насочиха към голямата зала.

Изпитваше истинска радост, че на вечеря щеше отново да кръстоса острие с лейди Лилиана. Днес тя щеше да участва в общата вечеря, все едно съгласна ли беше или не. Той нямаше да приеме никакви извинения, никакви благовидни претексти, никакви припадъци! На всяка цена трябваше да види отново войнствените искри в необикновените сини очи и възхитителния жест, с който тя вдигаше брадичка като наперено петле.

Подготвен за сражение, Рейнал остана смаян, като намери Лилиана в голямата зала. Тя седеше пред камината, наведена над шева си, като използваше едновременно светлината от огъня и от факлите. При тази мирна домашна картина в душата му зазвуча струна, за чието съществуване дори не беше подозирал.

По черните като нощта коси танцуваха отраженията на пламъците, а диплите на светлосинята одежда падаха като залян от слънцето водопад чак до връхчетата на пръстите ѝ. Едва видима бръчица, издаваща съсредоточеност, разрязваше гладкото чело, а

тънките пръсти правеха шев след шев с прецизността на истинска майсторка.

Рейнал се вгледа с нарастващо смайване в дрехата, над която работеше Лилиана. Тежкото, двойно поръбено палто за езда, което той слагаше само при много лошо време. Последният проливен дъжд, от който се бе предпазил с това палто, беше в падината край Сенлак и бе измил едновременно кръвта на приятелите и на враговете. Скъсаните места, които Лилиана кърпеше, бяха причинени може би от меча на собствения ѝ баща!

Лилиана усещаше, че рицарят я наблюдава. Заповяда си да продължи работа, макар че погледът му проникваше през одеждата до самата ѝ кожа. Между многото хора в залата на Хоукстоун, само той имаше значение за нея. Сред войните и прислугата, кучетата и децата, сред цялата бъркотия на излязлото от релсите домакинство тя усещаше с цялото си същество аурата на властност и самочувствие, която се излъчваше от него.

В напразен опит да избегне силата на излъчването му тя извика на помощ цялата си дълбока омраза, цялото си безгранично презрение. Трябваше да се въоръжи за сблъсък, който без съмнение предстоеше. Рейнал пристъпи по-близо. Тя го усети, без да го е видяла.

— Е, няма ли да ми предложите напитката, която полага на всеки ожаднял мъж, завърнал се в залата на дома си след дългия ден?

Лилиана потрепери както от мекия тембър на гласа му, така и от тежестта на думите му. Неговата зала! За бога, щеше ли да има сили да изтърпи унижението, без да избухне? Припомни си предупрежденията на Едайва и пое дълбоко дъх. Без да вдига глава, остави работата си, стана и пое от ръцете на чакащата слугиня кана и сребърна чаша. За разлика от господарката си слугинята зяпаше с неприкрито любопитство елегантно облечения норманин и не пропусна да отбележи чистите му ръце и нападалите по раменете къдрави руси коси, още влажни от банята.

Лилиана забеляза само, че момичето е застанало на пътя ѝ и зяпа. Пое въздух, за да ѝ се скара, но се сети, че вече нямаше право да заповядва в собствения си дом, дори на последната кухненска слугиня. Е, нека малката се нагледа на прясно измития варварин! Много скоро щеше да разбере, че под благородните одежди често се крият негодници.

Силният аромат на подправено вино я удари право в носа. Той щеше да прикрие миризмата на Едайвините билки, но тя не посмя да посегне към джоба на роклята си, където малкото шишенце с парцалена запушалка чакаше съдържанието му да бъде пуснато в употреба. Тя напълни сребърната чаша с вино и безмълвно я подаде на рицаря.

Той посегна, плъзна пръсти по нейните и уплахата я принуди да го погледне. Веднъж попаднала в ясното зелено на очите му, вече не можеше да отмести поглед. Дватама стояха един срещу друг абсолютно неподвижни и във възприятията на Лилиана ароматът на виното стана неразделима част от възхитителната мъжественост, която излъчваше Рейнал де Камбремер.

Осветени от факлите, косите му блестяха като матово злато, а гладката брадичка издаваше, че току-що се бе обръснал. Тя неволно се запита дали и на пипане кожата му беше така коприненомека, както изглеждаше. Освен това усети аромата на някакъв загадъчен парфюм. Той ѝ напомни за пикантната миризма на мъха дълбоко в гората, за онзи миг от есенното утро, когато слънцето пробива мъглата, за мъждукащия торфен огън и топлите кожи през зимата. Сетивата ѝ вибрираха все по-силно и тя престана да диша. Нямаше представа какво ставаше с нея, ала глухото, болезнено биене на сърцето ѝ заглуши всички други шумове в ушите ѝ.

Лилиана не можеше да знае, че невидимата магия на този особен миг завладя и Рейнал де Камбремер. Жестът, с който тя му подаде виното, запълни едно празно място в сърцето му, за чието съществуване не беше подозирал. Прозрението, че Лилиана Хоукстоун се намести съвсем естествено там, беше колкото неочаквано, толкова и смайващо.

Никога не се беше чувствал сам, никога не беше изпитвал нужда от човек, който да е постоянно до него. Точно обратното — и в родителския дом, и в манастира, и по-късно в обкръжението на рицарите винаги беше търсил усамотение. Собствената компания му беше достатъчна, не понасяше да му говорят надълго и нашироко, да му предписват как да живее и дори да го забавляват. Какво го бе накарало да помисли, че тази млада жена е в състояние да му предложи нещо, което му е липсвало винаги?

— Пийте, сеньор — пошепна Лилиана, която не можеше да каже колко време бе продължило мълчанието помежду им. Видя леката тръпка, която го разтърси, преди да поеме чашата и да отпие голяма, жадна глътка, след което изтри влажните си устни с опакото на ръката. Това момчешко движение насочи вниманието ѝ към благородната извивка на устните и острите гънки, които се очертаваха от ноздрите към ъглите на устата.

Осени я чувството, че в досегашния си живот този човек бе имал твърде малко случаи да се смее.

За първи път тя се запита какъв ли живот е водил и какво го бе довело в Хоукстоун през този злокобен септември на 1066 година. Знаеше само, че принадлежи към войската на завоевателя и очевидно се ползва с пълното доверие на господаря си, щом му бе поверил такава стратегически важна плячка.

— Избите на Хоукстоун явно са по-пълни от хамбарите — проговори сухо Рейнал и с един замах разруши магията на мига. — Вероятно защото бъчвите са били твърде тежки, за да ги измъкнете под носа ми в някоя мъглива нощ...

Очите на Лилиана пламнаха. Той за пореден път бе успял да я изтръгне от мъглата на обърканите чувства и да предизвика луд гняв. И тя се тревожеше как ще изкарат зимата с оскъдните запаси, но в същото време беше вбесена от предположението му, че именно тя е причината за изчезването им. Защо беше толкова сигурен в твърденията си? Защо не предположеше, че тя също притежава известна доза разум? Дали защото всички дами в родината му бяха глупави гъски, или защото си беше създал погрешно мнение за нея?

— Много се радвам, че харесвате виното на баща ми — процеди през здраво стиснатите си зъби тя. — Той с радост щеше да ви покани на вечеря, без да е нужно да плати за това с живота си. Вашият херцог се отплати много зле за гостоприемството, което му бе оказано някога в кралския двор.

— Виното е чудесно, но вашите думи съдържат чиста отрова, красиво дете! — отвърна Рейнал с тон, който накара Лилиана да почервенее.

Как смееше да ѝ говори така в собствената ѝ зала? Тя беше господарката на тази къща, а не някаква си...

Рейнал де Камбремер усети възмущението ѝ, макар че бледото, неподвижно лице не издаваше почти нищо от вълнуващите я чувства. Още по-смаян, той откри у себе си способността да разгадава хода на мислите на своята бунтовна саксонска заложница.

— Желанието ми е да вечерям в стаята си. — Той се направи, че не е забелязал раздразнението ѝ. — Донесете ми поднос с ястия и останете при мен. Какво има? Побързайте! Или сте решили да ме уморите от глад?

Ако все още имаше съмнения в бъдещата си роля като прислужница на завоевателя, тази заповед окончателно ги разсея. Лилиана не можа да предотврати изчервяването си. Ала преди да изрече думите, които напираха на езика ѝ, тя усети подръпване по роклята си, настойчиво и предупредително, и здраво стисна устни.

Малкото слугинче, което бе донесло виното, посочи Гитра, която тъкмо влизаше с голяма табла, отрупана с ядене.

— Вземете, защото ще го ядосате още повече! Приготвили сме я за него както всяка вечер. Той никога не се храни в голямата зала.

Правилно ли беше разбрала? Това безмозъчно хлапе я предупреждаваше да не гневи норманския негодник, който беше твърде горд, за да се храни на общата маса в голямата зала! Ей сега щеше да му покаже от каква компания имаше нужда. Тя грабна таблата и се олюля под тежестта ѝ. Никой не посмя да ѝ помогне, защото всички бяха парализирани от ледените морскозелени очи, които забраняваха всяка намеса.

Лилиана стисна здраво зъби и понесе таблата към някогашните покои на господаря на Хоукстоун. Те се отличаваха с великолепните си подови мозайки, които представяха сцени на риболов. От прозореца, увенчан с разкошна арка, се откриваше чудна гледка към зеления вътрешен двор, разбира се, преди да сложат дървените капаци за зимата. Поставяха ги обикновено в късна есен, за да прогонят студа, който през тъмните месеци причиняваше на господаря мъчителни болки в гърба. Мисълта за баща ѝ вдъхна нови сили на Лилиана. Тя нямаше право да опозори името му! На никаква цена!

Новият собственик беше вдигнал дебелите защитни завеси на алкова и ги беше вързал с кожени ремъци за стълбовете. Като се изключат оръжията, излъсканата броня и малкото дрехи, струпани на едно столче, стаята изглеждаше така, сякаш баща ѝ беше слязъл в

градината и всеки момент щеше да се върне. Лилиана усети в очите си парещи сълзи и преглътна тежко. Беше прекарала толкова прекрасни часове между тези стени, а сега те трябваше да станат свидетели на най-дълбокото ѝ унижение.

Тя остави таблата върху тежката дъбова маса и чу как Рейнал де Камбремер затвори след себе си вратата. Той се насочи към колонадата и бързият ѝ поглед мина по широкия му гръб, опънал лъскавото синьо кадифе. Цветът напомняше за нощното небе през лятото и тя се улови в детинското желание да сложи ръка върху широките му рамене.

О, не! Нямахте да увенчае глупостите си с тази жалка момичешка слабост. Бавачката беше права. Тя беше последната господарка на Хоукстоун и ако трябваше да загине, беше длъжна поне да въздаде справедливост!

Като от само себе си ръката ѝ се плъзна в джоба на роклята, намери шишенцето, отвори го и изсипа съдържанието му в сребърната чаша за вино. В този момент рицарят се обърна към нея и тя едва успя да скрие шишенцето в дясната си шепа. Имаше чувството, че стискаше парче лед. От малкия предмет струеше ледена решителност и проникваше до всяка фибра на тялото ѝ. Не можеше да се движи, можеше само да стои и да гледа как той се приближаваше, как мина покрай нея и посегна към каната с вино.

Рейнал де Камбремер спря насред движението. У Лилиана имаше нещо, което не беше виждал никога досега. Нещо ужасно смущаващо. Свикнал да бъде предизвикван от нея, той бе слисан от необичайната, робска покорност, която проявяваше тази вечер. Студенината на статуя, която се излъчваше от цялото ѝ същество, изобщо не се вписваше в реакциите, които беше свикнал да очаква от нея. Тя беше горда, избухлива, своенравна, но никога не се беше проявявала като студена и равнодушна, дори когато лежеше вързана на стълбите на собствения си дом. Обзе го усещането, че онова, което досега я бе поддържало жива, бе умряло. Той остави каната, без да е напълнил чашата догоре.

— Защо сте толкова мълчалива? — попита той с глас, който помилва опънатите нерви на Лилиана като копринено кадифе. — Възможно ли е в това гордо сърце да са се крили толкова необичайни чувства като разум и страх?

От здраво стиснатите устни на Лилиана се изтръгна звук, който беше наполовина стон, наполовина хълцане. Защо просто не изпиеше чашата? Защо отлагаше смъртта си? Защо не сложеше край, за да може тя най-сетне да си поеме дъх?

— Какво ти става тази вечер, лейди Лилиана? — Той посегна към нея и я привлече към гърдите си. Изведнъж тя се озова в опасната близост на телесното му излъчване. Объркването ѝ нарасна. Опита се да остане студена и равнодушна, но вече беше твърде късно. От ръцете му струяха сигурност и опора, тялото му излъчваше обещания за защита и спокойствие.

Разумът ѝ не можа да повлияе върху инстинктивната реакция на тялото. То се разтрепери, дълбока въздишка отвори дробовете ѝ, скованите ръце се отпуснаха. Малкото тумбесто шишенце падна на мраморния под, но беше достатъчно дебело, за да не се счупи. То се търкулна към алкова и спря пред стълба.

— Какво е пък това? — промърмори учудено Рейнал и пусна Лилиана. Наведе се, вдигна шишенцето и помириша отвора. След това се обърна към втрещената млада жена и в очите му просветна разбиране.

— Какво е това? — повтори той и сега гласът му прозвуча дрезгаво и накъсано.

ГЛАВА 7

— Пуснете ме!

Гитра напразно се опитваше да се изтръгне от желязната хватка на норманския рицар. Няколко руси кичури се бяха отделили от плитката ѝ, яркочервените ѝ бузи издаваха крайно напрежение.

— Нямам никакво намерение да те пусна, скъпа моя саксонке! — изръмжа Жилбер дьо Нансай и я стисна с такава сила, че слугинята безпомощно изохка. — Искам веднага да ми кажеш какво се готви в залата! Сигурно е нещо важно, след като старата вещица се е ухилила до ушите, а всички останали се държат така, сякаш времето е спряло да тече!

— Нима това ви учудва? — изпухтя възмутено Гитра и изведнъж спря да се съпротивлява. — Всеки знае какво възнамерява да стори рицарят с бедната ни господарка! Но ви предупреждавам: адът ще се отвори и ще го погълне!

— Значи заради това преданата бавачка на господарката ти се хили злобно, сякаш е приготвила най-отровната напитка за вечерята на... — Жилбер дьо Нансай замлъкна изведнъж. Пред вътрешния му взор изникна образът на Лилиана, превита под тежестта на таблата с ядене, която бе отнесла в личните покои на приятеля му.

Той изрева ядно проклятие и отблъсна Гитра толкова силно, че тя полетя право в ръцете на следващия нормански стрелец. Изплакването ѝ заглъхна в гневните му ругатни.

— След мен! За Камбремер! — отекна викът на Жилбер.

Преди да е осъзнала какво става, младата саксонка бе хвърлена на пода като непотребна вещ. Всеки войник на Рейнал беше готов да последва този вик, дори да държеше в ръцете си най-красивата жена на света.

Гитра проследи с нарастващо смайване как мъжете, понесени от една-едничка грижа, тичаха под колоните, грабнали мечове, ножове и дори дървени столчета като оръжия.

Вратата отхвъркна с оглушителен трясък и се удари в изрисуваната стена. Жилбер дьо Нансай нахлу в покоите на господаря си начело на разярените мъже. Шишенцето в ръката на Рейнал потвърди най-лошите му опасения.

— Отрова! Как не се сетих по-рано! Какво си ял и пил?

Рейнал безмълвно поклати глава. Очите му нито за миг не се откъснаха от смъртнобледото лице на Лилиана. Изглеждаше напълно спокоен. Само той знаеше какъв страшен, унищожителен гняв се бе възпламенил от малката искра, която избухна дълбоко в сърцето му и проникна до всяка частица на тялото му.

— Старата вещица изглеждаше необичайно доволна! — Жилбер побърза да даде обяснение за нахлуването си. — Аз очаквах да бушува, да те ругае с най-остри думи и да заклина всички сили на ада да те унищожат. Вместо това тя си седеше до камината напълно спокойна и топлеше загнилите си кокали. Изглеждаше дяволски доволна от себе си и от света, докато повереното на грижите ѝ момиче беше тук, с теб...

Едва сега младият рицар разбра на каква драма бе свидетел. Лейди Лилиана беше смъртнобледа и трепереше, докато жертвата ѝ всеки миг щеше да извърши убийство.

— Вън! — изсъска Рейнал де Камбремер и нито един от бойните му другари не се поколеба да изпълни заповедта. Онези, които вече познаваха опустошителната сила на гнева му, се оттеглиха също така бързо като другите, които само бяха чували за нея. Състоянието на сеньора изискваше най-голяма предпазливост!

Тихото щракване на ключалката, последвано от заглъхващ шепот, прорязва като нож вцепененото съзнание на Лилиана. Провал! Кой знае по какви причини тя се бе колебала прекалено дълго и бе пропиляла единствения си шанс.

Тя усети как демоните на гнева, които бяха завладели съзнанието на Рейнал, съсредоточаваха силите си, за да я унищожат окончателно. Зеленият огън в очите му изпращаше стоманени светкавици, вената на жилестата, изгоряла от слънцето шия пулсираше с опасна равномерност. Десницата му строши стъкленото шишенце с тихо, заплашително натискане, което напълно парализира Лилиана. Мъжът дори не забеляза стъкълцата, които се забиха в дланта му.

С внезапно и все пак безкрайно грациозно движение Лилиана се извърна и сграбчи с треперещите си ръце каната, чието смъртоносно съдържание беше предвидено за рицаря. Вдигна я до устните си, усети течността и напълни устата си. Тя трябваше да умре, тя, а не той, така щеше да сложи край на мъката си и да постигне спокойствието, за което жадуваше, По-добре да умре, вместо да живее със съзнанието за провала си!

— А, не!

Крясъкът проглуши ушите ѝ. Нещо тежко се удари в предните ѝ зъби и тя политна да падне. Каната се търколи по мозайката на пода и ароматният облак от вино и билки нахлу с такава сила в дробовете ѝ, че я задави. Тя се закашля, притисна ръка до устата си и се отдръпна по-далече от масата, замаяна както от удара, така и от отровните изпарения.

— За бога!

Лилиана усети ръце, които я сграбчиха под мишниците и насила я извлякоха под колоните в градината, където ясният, хладен нощен въздух проникна в болезнено стегнатите ѝ гърди. Докато рицарят я влачеше навън, тя загуби обувките си и сега стъпваше с боси крака по каменните плочи. Сигурно я болеше, но тя не усещаше болка. Единственото, за което бе способна да мисли, беше, че отново претърпя поражение и от нея нямаше никаква полза. Защо не я бе оставил да умре?

— Това би било най-доброто за теб, нали? — Рейнал де Камбремер даде отговор на неизречения въпрос. — Искаш да ми избягаш? Да избегнеш отговорността?

Корави думи, придружени от силни удари по бузите. Главата на Лилиана се мятеше от едната страна към другата, зад слепоочията ѝ запулсира мъчителна болка.

— Погледни ме!

Всяка от четирите срички костваше на Рейнал де Камбремер неимоверни усилия, фактът, че Лилиана Хоукстоун беше извършила със собствената си ръка коварно покушение върху живота му, бе отворил невидима рана, която болеше непоносимо. Как бе стигнал до глупавата увереност, че от нейна страна не го заплашваше никаква опасност — сега не беше време да се занимава по-подробно с това. Сигурното беше само, че се бе излъгал и че в този момент изпитваше

диво желание да сложи ръце върху тънката ѝ шия и да я стисне смъртоносно.

— Погледни ме и ми кажи защо ме мразиш толкова, та поиска да ме убиеш!

Думите проникнаха през мъглата от отчаяние и страдание, която обгръщаше съзнанието ѝ. Тя се изправи и се залови за един от стълбовете. Последните остатъци от гордостта ѝ помогнаха да не остане легнала в краката му като жалка купчинка.

— И още питате, норманино! — извика дрезгаво тя. — Това е моята бащина къща, моята родна страна, моят остров, моят живот! Вие и вашият херцог дойдохте с мечовете си, със самодоволството си и заграбихте всичко, което ви хареса. Вие и вашите войници сте само едни негодници и разбойници, които се представят за благородници и завладяват чужди земи с убийства и кражби. Върнете се у дома си и ни оставете да живеем в мир!

Този абсурден апел предизвика у Рейнал нещо средно между изблик смях и проклятие. Той сграбчи Лилиана за рамото и хватката му беше толкова силна, че тънката ѝ одежда се скъса. Пред погледа му се разкри коприненомека кремава кожа, той видя даже част от коравата девическа гръд, преди падащият мрак да я погълне. Стреснатата млада жена нададе тих вик.

— Твърде късно! — изскърца със зъби рицарят и я изправи пред себе си, стискайки ръцете ѝ така, че тя не можеше да се закрие. — Благодарете на Харолд и съветниците му. Той имаше достатъчно време и възможности да предотврати кръвопролитие. Трябваше само да признае, че Едуард определи херцога за свой наследник. А що се отнася до кражбите и убийствата...

Гласът му постепенно затихваше и накрая се загуби в ушите на Лилиана като вълни, които потъват в пясъчния бряг. Рицарят се почувства подвластен на непозната сила, която прогони гнева му и дори желязното му самообладание в най-далечните дълбини на съзнанието. Подчинявайки се на същата непозната принуда, Лилиана вдигна глава и отвори очи. Пламтящият му светъл поглед се впи в нейния и буквално изсмука през него волята и бойкия ѝ дух.

Рейнал де Камбремер усети топлината на кожата ѝ под ръцете си. Треперенето, което се надигна във вътрешността ѝ, събуди опасно ехо в собственото му тяло. При вида на изкусителния триъгълник гола

кожа желанието го връхлетя като гладен хищник. По дяволите, тя искаше да го убие! Възможно ли беше той да продължава да я желае?

Какво се криеше под копринената ѝ кожа? Убийца или светица? Умела прелъстителка или невинна девица? Магьосница или луда? Никой ли не ѝ беше казал, че не биваше да гледа мъжа с такава абсолютна отдаденост? Че трябваше да се покрие, след като одеждата ѝ разкриваше толкова много!

На всичкото отгоре от кожата ѝ се излъчваше замайващ аромат на рози и, макар и бледа, тя загатваше за първото розово сияние на утрото. Смуцаващата сетивата му закръгленост издаваше, че Лилиана Хоукстоун притежаваше всичко, което в такъв момент можеше да лиши и най-разумния мъж от способността му да се владее. Клеещите върху раменете ѝ се превърнаха в прегръдка и още преди младата жена да е осъзнала какво ѝ се готви, устата на рицаря завладя нейната и подпечата неизбежното ѝ поражение. Лилиана вкуси виното, което собственооръчно му бе наляла в залата. Помириса сапунената пяна, с която беше измил косата си, и разреши загадката на гладките му бузи, опънати като кожата на зряла ябълка, без нито едно досадно косъмче. Но не така копринено гладки като устните, които се плъзгаха по нейните, вкусащи, търсещи, едновременно питащи и така безкрайно нежни, че ледената буца в сърцето ѝ се разтопи, без тя да може да го предотврати.

Чувството, че се разтваря, изличи упорството от устата ѝ и го принуди да се отдаде изцяло на сладостта от тази неочаквана целувка. То направи цялата ѝ фигура мека и податлива, толкова крехка и изкусителна, че Рейнал я притисна до себе си с ръмжащ звук, който възникна дълбоко в гърлото му. После, с надменността на победител, той се зае да опитва плодовете, за които копнееше.

Езикът му помилва устните на Лилиана и се пъкна в копринено влажната вдлъбнатина — зад малките бели зъби. Тя се разтрепери цялата, ала в следващия миг се включи плахо, но с нарастваща готовност в дуела с езика му. Жаждата, която се появи дълбоко в тялото ѝ, горещият напор и неизпитваният дотогава копнеж унищожиха и последните остатъци от самоконтрола и разума ѝ. Вече не знаеше какво прави, а изцяло се остави на водовъртежа, в който бе попаднала.

Стори ѝ се съвсем естествено, когато рицарят я вдигна и я отнесе обратно в покоите, където миришеше на вино и билки. Тя възприе миризмата с крайчеца на съзнанието си, което вече не можеше да влияе върху ръцете ѝ. Един глас ѝ пошепна, че вършеше грях. Но този грях беше толкова прекрасен, толкова изкусителен и така отдавна желан, че ѝ беше много лесно да накара гласа да замълчи.

Сега важни бяха единствено целувките, които очертаха контурите на устните ѝ, плъзнаха се по скулите и затвориха клепачите ѝ. Съвсем леки, пърхащи целувки. Върхчетата на пръстите му, които се движеха по кожата ѝ като птичи перца. Ръцете, които обхванаха едва покритите от плата гърди и тя се учуди как гърдите ѝ се наместиха там, сякаш бяха създадени специално за тях.

Тялото ѝ се притисна до коравата мъжка фигура, запълни вдлъбнатините, които я очакваха там, потърка се в коравите слабини, които обещаваха да утолят копнежа, за който нямаше име. Никога не беше изпитвала такива чувства. Някъде много отдалеч се чу предрезгавелият мъжки глас, който нашепваше в косите ѝ нормански думи — едновременно ръмжене на хищник и нежен шепот. Толкова примамливи, толкова завладяващи. Дали знаеше, че тя разбираше и говореше езика му?

Кратките просветления, които ѝ позволяваха да разсъждава върху положението си, се разрешиха и скоро се разпръснаха съвсем под напора на страстната атака върху сетивата ѝ. Не беше способна да се брани и една след друга се освободи от всичките си дрехи, като несъзнателно му помагаше да я съблече, правейки подходящите движения. Даже сама развърза връзките, с които нетърпеливите му ръце не можаха да се справят. Горещината под кожата ѝ нарасна до нетърпим копнеж.

Меката линия на дрехите ѝ беше подготвила Рейнал, че красотата на тялото ѝ не отстъпваше по нищо на красивото лице. Ала действителността надмина и най-смелите му мечти. Онова, което първия път бе сметнал за слабичка момчешка фигура, се оказа дългокракото съвършенство на завладяваща богиня. Невероятно тънката талия, меко закръглените хълбоци и съвършените гърди, пълни и твърди като зрели плодове, го зашеметиха. Черният триъгълник между бедрата ѝ подчертаваше кремавата чистота на прозрачната кожа, която изглеждаше твърде скъпоценна за неговите

силни, задебели пръсти и въпреки това се усещаше прекрасно под тях...

Той посегна нетърпеливо и разплете дългата, дебела плитка, която стягаше косата ѝ. След това внимателно разпръсна разкошните черни къдри по възглавниците. Това направи кожата ѝ още по-нежна, а очите десетократно по-сини.

— Ти си прекрасна, моя саксонска принцесо — пошепна с пресекващ глас рицарят. — Ти ще ми принадлежиш, знаеш ли това? Завинаги моя!

Действителността се смеси с образите, които Лилиана беше видяла в огледалото на водата, и тя не възрази. Съдбата ги бе събрала. В кръвта ѝ пулсираше сила, независима от живота и смъртта, която я тласкаше към този мъж. Тя усети как той разтвори краката ѝ и последва без противоречие мекия натиск на ръцете му. Отвори се, предложи се, без да подозира какво я очакваше, готова, изпълнена с доверие към мъжа, която я бе тласнал в това море от чувства.

Когато неочаквано я прониза болка и коравата му мъжественост проникна в чакащата ѝ утроба, от гърлото ѝ се изтръгна тих, мъчителен вик, като писък на малка птичка, ударена от ястреб по време на полет.

Рейнал чу писъка, но вече не беше в състояние да се сдържа. Горещината на тясната, недокосвана утроба, която го обхвана жадна и влажна, го привличаше неустойимо. Сливането с нея го доведе до никога не преживявано чувствено опиянение. Не желаше нищо друго, освен да прониква все по-дълбоко и по-дълбоко в нея, докато с дрезгав вик облекчи насъбралото се напрежение. Разтърсен от могъща тръпка на най-чиста наслада, той спря да диша и изтощено се отпусна върху нея.

Лилиана усети неподвижната тежест като скала, която я притискаше към дюшека. Освен болката тя изпитваше и друго чувство: нещо като разочарование, като че не беше получила очакваната наслада. Не бе постигнала нещо, което трябваше да дойде. Безпокойството ѝ се засили, още повече, че Рейнал дълго остана неподвижен.

Тя усети върху гърдите си допира на кадифения му жакет и едва сега забеляза, че той беше свалил само панталона си. По дяволите, той

дори не бе сметнал за нужно да се съблече! Беше я взел набързо, както се постъпва със слугиня!

С отрезвяването се върнаха и другите спомени: напразният ѝ опит да се освободи от него и властта му чрез убийство, собственото ѝ, също така напразно бягство от последствията на осуетеното покушение. На устните ѝ заигра горчива усмивка. Беше увенчала глупостта си с това, че бе пожертвала на врага и девствеността си. За бога, пророчеството! Никой не биваше да узнае какво беше сторила! Девствената кръв на господарката на Хоукстоун правеше възлюбения ѝ господар на Розовата кула!

Макар да се старееше да остане неподвижна, бурята на чувствата ѝ не остана незабелязана за мъжа, който лежеше върху нея. Между тях беше възникнала магическа връзка и само при мисълта за това той усети как отново се втвърди. Тя му принадлежеше! Цялата, с тялото и душата си, с всичко, което притежаваше. Каква жена!

В същото време Рейнал усети нарастващата ѝ съпротива. Неприятната действителност отново нахлу в мислите му. Той отвори очи и срещна погледа ѝ, дотолкова изпълнен с омраза и гняв, че веднага му се доця да ги затвори. Въпреки това устоя на сините светкавици. Това беше най-малкото, което ѝ дължеше в миг като този. Може би с малко повече дипломация щеше да изпревари обвиненията ѝ.

— Не исках да ти причиня болка. — И той прибегна до прастарото извинение на мъжа в тази особена ситуация. — Не знаех...

— Какво? — изсъска вбесено тя. — Не знаехте, че не съм уличницата, в каквато ме превърнахте сега?

Думите ѝ го обляха като студен душ. Изведнъж му стана лесно да се отдръпне от нея и да се скрие зад стената от студено самодоволство.

— Не очаквай извинения. Ти си поигра с огъня и трябваше да си понесеш наказанието. Смъртта щеше да бъде много по-страшно наказание.

— Предпочитам смъртта!

Лилиана скочи от леглото веднага щом мъжът я освободи от товара на тялото си. Посегна към дрехите си, но пред очите ѝ причерня и трябваше да се залови за един от резбованите стълбове на леглото, за да не падне. Имаше чувството, че стените на стаята ей сега ще се стоварят отгоре ѝ. Гъстите черни къдрици нападаха до хълбоците ѝ и

закриха бледото тяло. Прекрасна гледка, осветена само от дебелия вощени свещи, поставени в свещника на камината.

— Почакай малко! — Рейнал стегна панталона си и се наведе над един от сандъците. Преди Лилиана да е разбрала какво възнамеряваше, той я уви в дебело, тъмно палто, подплатено с меки кожи, които помилваха голата ѝ кожа.

— Тази одежда вече не става за нищо — обясни той и изрита с босото си стъпало жалката купчинка от синя вълна и светъл лен. Едновременно с това изпъна жакета си и приглади косата си назад. Изглеждаше непроменен, само в очите му мъждукаха необичайни пламъчета. Това окончателно убеди Лилиана, че случилото се не означаваше нищо за него.

Тя подхвана краищата на палтото отвътре, опитвайки се да потисне треперенето си. Кожата топлеше, но всяко докосване до меките косъмчета ѝ напомняше болезнено, че под палтото е напълно гола.

— Защо не ви убих! — прошепна тя с толкова дълбоко огорчение, че Рейнал избухна в смях, макар забележката да не го развесели. Дълбоко в себе си той я разбираше, ала не можеше да ѝ го признае. В погледа му нямаше и следа от смях, когато цинично отговори:

— Напълно си права. Просто трябваше да бъдеш малко по-внимателна в действията си.

Лилиана сведе глава. Беше очаквала обвинения, но не подигравателни забележки.

— Искам обаче да те предупредя — продължи той и в гласа му звънна метал. — Ако само един от моите хора умре и заподозра, че е намерил смъртта си от отрова и че именно ти си я забъркала с възхитителните си пръстчета, ще заповядам да екзекутират десет от твоите саксонци. Поравно мъже, жени и деца! Без да се съобразявам с възрастта и имущественото им положение.

Рейнал сам не разбра кой дявол го бе накарал да произнесе тази безсърдечна заплаха, но тя веднага оказа желаното въздействие. И без това бледото лице над тъмната наметка стана зеленикаво, очите засвяткаха металносиви.

— Няма да убиете невинни!

— Откъде си толкова сигурна, моя красива саксонска принцесо?

Лилиана прехапа устни. Велики боже, как го мразеше! А още повече мразеше себе си за онова, което току-що бе направила!

ГЛАВА 8

— Какво си направил на момичето! Хайде, говори!

Рейнал де Камбремер погледна мрачно верния си спътник и тихо изруга. Изобщо не беше в настроение да води разговори, камо ли пък да слуша обвинения. Много добре съзнаваше, че бе допуснал грешка.

— Защо просто не престанеш да ми досаждаш, приятелю?

— Може би защото държа да те предпазя от собствената ти глупост — Жилбер дьо Нансай не беше от хората, които се плашат от един мрачен поглед.

— Тогава си дошъл твърде късно!

Тъй като Рейнал явно нямаше намерение да обясни по-подробно тази си забележка, дьо Нансай трябваше да разчита на собствената си наблюдателност. Тя му подсказа, че приятелят му беше в крайно лошо разположение на духа. Тънките линии около ъглите на устата му и гневно свитите вежди го издаваха, както и начинът, по който се разхождаше напред-назад в стаята.

— Къде е лейди, Рейнал? — попита Жилбер, без да си губи времето с учтиви извинения. — Не оспорвам, че заслужава да ѝ извиеш красивата шийка. Но първо трябва да помислиш какво въздействие ще има това върху хората, които са ѝ предани. Да я накажеш означава да хвърлиш запалена факла в купчина сухо сено. В никакъв случай не бива да ѝ причиняваш зло!

Докато говореше, Жилбер оглеждаше помещението с нарастващо безпокойство. Нищо не загатваше за съдбата на Лилиана. Ако Рейнал не беше скрил трупа ѝ зад спуснатите завеси на алкова, което не беше за вярване, значи момичето не беше в тази стая. Къде ли я беше затворил?

— Хоукстоун! — Рейнал де Камбремер изплю името като проклетие. — Искам постоянно да ми напомняш, че никога вече не бива да си пожелавам нещо от живота. Бих могъл да го получа и да го прокълна също както сега проклинам това дяволско имение!

— Къде е Лилиана Хоукстоун? — повтори Жилбер с едва скривано нетърпение.

— Откъде да знам? — отвърна ядно рицарят. — Изскочи от стаята, като че всички фурии на ада я гонеха по петите!

— Пуснал си я да си отиде? — Жилбер не може да скрие смайването си. Как ли малката беше успяла да му замае главата?

— Какво друго? — Рейнал ръмжеше като звяр. — Нали ти вечно ми говориш за факли и сено. А пък и моите в Камбремер винаги са били на мнение, че не съм съвсем наред с главата.

— Твоите братя са орда глупаци, а уважаваната ти госпожа майка е единственият разумен човек в замъка, затова не смей да ми говориш за Камбремер. Ти си напуснал родното място едва осемгодишен и съм убеден, че се интересуваш много повече какво обядва херцогът, отколкото какво говорят за теб братята ти.

Хапливото и абсолютно точно описание на взаимоотношенията в бащиния му замък изтръгна от Рейнал кратък смях. Както обикновено Жилбер улучи право в центъра. Лейди де Камбремер управляваше замъка и синовете си с желязна ръка. Който посмееше да се опълчи срещу нея, трябваше да изчезне зад стените на някой манастир или да избяга от другата страна на морето, за да има мира от постоянните ѝ желаниа и планове.

— Вино, приятелю?

Въпросът и вдигането на каната бяха едновременно отговор и укор. В този момент Рейнал нямаше никакво намерение да споделя мислите си. Той подаде на приятеля си пълната чаша и намали остротата на забележката си с гримаса, дотолкова приличаща на доверителна усмивка, доколкото това изобщо беше възможно в сегашното му състояние.

— Виното е донесено лично от пажа ми. Гостоприемството на лейди Хоукстоун би могло да има фатални последици за здравето ми. Предполагам, че това може да се пие.

— Какво ще правиш с нея? — обезпокоен от равнодушието, с което Рейнал коментираше случилото се, Жилбер изпи виното на един дъх.

— Защо толкова те интересува? Ще взема едно от децата за заложник. — Гласът на рицаря беше леденостуден. — Даже саксонците изпитват чувства към хлапетата си. Това поне ще я възпре

да сипва отрова в супата или във виното ми и няма да се наложи да гладувам.

— Водиш борба с мръсни средства — осмели се да възрази Жилбер.

— Спомни си, че не аз я започнах!

Естествено Рейнал де Камбремер беше прав. Жилбер се взря в празната си чаша и напразно потърси подходящи думи. Беше дошъл, за да предотврати наказването на лейди Лилиана. Страхуваше се, че в гнева си рицарят ще ѝ стори зло, но сега се чувстваше пълен глупак. Явно дамата не се нуждаеше от защитник. Беше успяла да си помогне сама.

— Аз се чувствам по-добре, когато застава срещу противника си с меч в ръка — призна тихо той. — Отровата и коварството не са мои средства.

— Кажи го на дамата, която прибегна до тях — отговори сърдито рицарят и излезе в тъмния, обграден от колони четириъгълник към вътрешния двор. Създаваше впечатление, че мислите му са някъде много далеч. Даже гласът му прозвуча приглушено и чуждо, когато добави. — Не се притеснявай, приятелю. Иди да провериш постовете и си легни. Няма защо да се тревожиш за душевното ми спокойствие.

Минаха няколко минути, докато Жилбер реши да последва тази подкана. Пожеланието му за приятна нощна почивка предизвика безмълвния смях на Рейнал. В този момент той имаше чувството, че никога вече няма да може да затвори очи. Или поне не, без да види пред себе си Лилиана Хоукстоун. Вещицата с бледо, гъвкаво тяло и съвършени гърди. Само при мисълта за тялото ѝ, кръвта потече по-бързо във вените му и отново събуди дива жажда да я притежава.

Когато Жилбер затвори вратата зад гърба си и шумът от стъпките му по гладките мраморни плочи постепенно заглъхна, Рейнал се запита за стотен път тази вечер какво всъщност ставаше с него. По време на престоя си в манастира се беше научил да обуздава неукротимия си темперамент и особено вродената си избухливост. Дори в грохота на битката се отличаваше с разум и ясна мисъл. До днес се бе смятал за неуязвим и беше убеден, че стои над обикновените човешки чувства. Ала когато се потопи за първи път в синевата на очите ѝ, пълни със страстна омраза, животът му се промени из основи.

Не, не само омраза, побърза да се поправи той. Огънят слезе в дълбочина и докосна душата му. Там се породи сила, която го влечеше към нея, която го опияняваше и не му позволяваше да разсъждава разумно. Той съзнаваше, че тази сила беше опасна, но не можеше да ѝ устои. Ако я убиеше, щеше да убие себе си. Това беше простата истина. Той се нуждаеше от нея като от въздух за дишане, като от храна и вода!

— Ти си идиот, Рейнал де Камбремер! — произнесе гневно той. — Наслушал си се на песните на странстващите певци и си си въобразил, че те съдържат истините на живота. Защо се вживяваш в глупавите им фантазии?

В спомена му изникна образът на малкото момче, което в манастира жадно проникваше в тайните на писаното слово и толкова обичаше да украсява началните букви на псалтирите. Брат Анселм сигурно щеше да се разочарова, ако узнаеше, че любимецът му е станал воин вместо книжовник. В крайна сметка мечът се оказа по-силен от перото, но в този момент Рейнал започна да разбира, че перото бе оставило в душата му много по-дълбоки следи, отколкото си мислеше досега.

Обяснението, което си даде, внесе малко спокойствие в сърцето му. Естествено, годините в манастира бяха виновни, задето пусна момичето да си иде, без да ѝ наложи строгото наказание за престъплението, което бе извършила. Това беше проява на слабост, каквато не биваше да допуска втори път.

В мрака на нощта Лилиана усещаше скръстените си за молитва ръце, но не можеше да изрече нито една дума. Преплела пръсти, тя трепереше все по-силно. Треперенето идваше от самия център на тялото ѝ и не искаше да спре. Към него се прибавяха острото, болезнено теглене между бедрата ѝ, страхът в сърцето и горчивият гняв в главата. Така се образуваше ужасяваща микстура, опустошителна отрова, която щеше да ѝ навреди много повече от смъртоносната билкова отвара, която Рейнал де Камбремер в последния миг изтръгна от устните ѝ.

Света майко божия, нито един човек от Хоукстоун не биваше да узнае какво се бе случило тази нощ! Даже Едайва. Бавачката в никакъв

случай! О, не, тя непременно щеше да поиска да узнае какво бе станало в покоите на норманина и защо покушението не беше успяло. Какво да ѝ каже? Лилиана разтвори вкочанените си пръсти и скри лице в леденостудените си ръце.

Законът се предаваше от всяко поколение на следващото. Господарката на Розовата кула определяше бъдещето на Хоукстоун. Кръвта на девствеността ѝ беше благословията, която осигуряваше благополучието на имота. Мъжът, на когото я подареше, ставаше господар на земята и хората. Когато Марк Флавий се оженил за принцеса от рода на крал Олаф, римляните и британците сключили този съюз за общо благо. Цял свят знаеше, че кървавочервените рози на кулата символизираха богатството и могъществото на Хоукстоун.

Когато започна да ухажда Лилиана, Алфарик от Хейвън също пожела това богатство и тази власт. И той като всички хора по бреговете на Кукмер знаеше легендата. С пролятата девическа кръв благословията върху Хоукстоун и хората му се подновяваше. Животът можеше да продължи само под владичеството на благословената двойка. А може би и норманинът беше научил тайната? Може би заради това я беше хвърлил в постелята си и бе пролял кръвта ѝ? За да укрепи бъдещата си власт над Хоукстоун!

Ако беше честна, тя трябваше да признае, че не бе направила опит да го спре. Дори напротив, беше се отдала с цялото си същество на непознатите желаня и копнежи, които ласките му бяха събудили в тялото ѝ. Остави се на течението и се наслади на всеки миг от любовната игра. Прочете в очите му нещо, което изглеждаше като ехо на собствените ѝ копнежи. Едва насилственият, болезнен край разруши красивия сън. Върна я в реалността, изправи я пред руините на гордостта ѝ, засипа я със самообвинения.

С тази своя постъпка тя беше създавала връзка, която само смъртта можеше да разруши. Нейната или неговата смърт. При това прозрение сърцето ѝ натежа като камък. Тя бе предала себе си, гордостта си и Хоукстоун, заради илюзията на едно чувство, което накрая се оказа само бегло опиянение.

Тя се опита да прогони от съзнанието си спомена за нежните целувки, които бяха размекнали тялото и запалили пламък в кожата ѝ. Водата от всички бани на Хоукстоун нямаше да стигне, за да измие от нея този страшен позор.

Лиана преживя безсънна, горчива нощ, в която си разчисти сметките със себе си. Първите розови сенки на зората я намериха в най-високото помещение на Розовата кула, коленичила на прашния под, загърната в дебелата черна наметка, с разпуснати коси и смъртнобледо лице. Абсолютно неподвижна, тя не бе привлякла дори вниманието на пазачите, които обикаляха зъберите над нея и се вглеждаха в далечината за пътници и неприятели.

Едайва я откри на зазоряване. Когато сложи ръка на рамото ѝ, Лиана се сгърчи като от удар.

— Какво има?

— Слава на Великата майка, че си жива — отвърна тихо бавачката. — Никой не можа да ми каже къде си, а когато и стаята ти се оказа празна, се уплаших от най-лошото. Ето, пий! Виждам, че си на края на силите си.

Лиана посегна послушно към канчето и изгълта гъстата течност, без да се притеснява какво ѝ е забъркала Едайва. Напитката беше тръпчива и свежа, с лек аромат на горски мъх. Тя прочисти пресъхналото ѝ гърло и разпространи приятна топлина във вкочаненото ѝ тяло. Лиана пое дълбоко въздух и забеляза, че Едайва я наблюдаваше любопитно с дълбоките си тъмни очи. Този поглед я накара да пламна от смущение.

Щом разбра, че е завладяла вниманието на Лиана, бавачката изпухтя укорително и започна обвинителната си тирада.

— Трябваше да го направиш още в залата! — заговори остро тя. — Защо отиде с него в покоите му? Колкото повече хора има около теб, толкова по-добре!

Лиана сведе очи и се уви по-плътено в тежкото палто. Фактът, че отдолу беше съвсем гола, само сгъсти червенината по бузите ѝ. Движението позволи на бавачката да види босите ѝ стъпала.

— Майчице! — извика дрезгаво тя и се огледа стреснато, за да разбере дали действително бяха сами. — Да се махаме оттук! Ако някой те види в този вид, няма да имаме никаква възможност да обърнем нещата в наша полза!

Лиана послушно се изправи. Каквото и да беше сложила Едайва в топлата напитка, то я бе съживило и я дари с нови сили, но едновременно с това я изпълни с необичайно равнодушие към всичко и всички. Тъгата, омразата, копнежът, срамът — всички тревожни

чувства се разтвориха в благодатната мъгла на незначителността. Защо се бе скрила в Розовата кула? Сега това не беше важно. Едайва знаеше какво трябва да се направи.

Двете тъмно облечени фигури се разтвориха в сенките на обширното имение и останаха незабележими. Бавачката успя да преведе питомката си през вътрешния двор и да я скрие в покоите си, без да ги забележат нито пазачите, нито оборските слугини, нито дори любопитният паж на норманския сеньор. Лилиана се отпусна покорно в леглото си и вдъхна дълбоко аромата на билките, с които беше напълнен дюшекът. Тя затвори очи и не се възпротиви, когато Едайва отвори коженото палто.

Мърморенето на старата слугиня прозвуча развълнувано и гневно, но тези звуци ѝ бяха толкова познати, че Лилиана не си направи труда да вникне в смисъла на думите. Усети само как Едайва я положи върху мек ленен чаршаф и я изми от главата до петите с ароматна лавандулова вода. Тази приятна процедура ѝ позволи отново да се почувства като дете под грижите на грижовна майка.

Ала тази майка през цялото време сипеше тихи проклетия, особено когато откри следите от кръв по вътрешната страна на бледите бедра, сините петна на хълбока, където Лилиана се беше ударила, и червеникавите белези на страстта върху гърдите ѝ. Норманинът беше взел насила каквото не му принадлежеше.

— Той няма да възтържествува, малката ми! — обеща шепнешком Едайва и незнайно защо младата жена запомни именно тези думи. — Никой няма да узнае какво е станало тази нощ! Забрави какво се случи!

Лилиана кимна послушно и се отпусна благодарно в обятията на съня, който досега си беше отказвала.

ГЛАВА 9

Пратеникът беше смъртно уморен, конят му беше покрит с дебел пласт кал и тиня. Той изпи на един дъх студената бира, която му поднесе една слугиня, за да прочисти пресъхналото си гърло. През това време Рейнал де Камбремер прехвърли посланията, които беше получил. По всичко изглеждаше, че макар и неохотно, Англия ще се подчини на своя нов господар. Явно местните хора бяха разбрали, че нямат друг избор.

Саксонската съпротива се беше накъсала на дребни схватки и безсмислени нападения, докато църквата беше сключила мир с новия владетел само след няколко седмици. Повечето епископи бяха взели открито страната на Уилям. Рейнал се изправи и подаде кралското писмо на Жилбер.

Младият рицар махна пренебрежително.

— Аз не притежавам твоя талант за четене и писане. Кажи ми какво заповядва нашият крал и ще го изпълня.

— Уилям иска мир на всяка цена. Заповядва ни да гоним безмилостно бунтовниците в горите. Ще ни изпрати още един отряд стрелци за подкрепление и ще ми даде всички пълномощия да разполагам с живота на местните хора и да издавам смъртни присъди. Саксонците, които се подчинят, заслужават почтено отношение.

— Това означава, че Уилям потвърждава властта ти над Хоукстоун, нали? — попита ликуващо Жилбер. — Ще си получиш васалното имение!

— Вече мога да го смятам за свое — кимна Рейнал и в гласа му прозвуча спокойно задоволство. — Ще положи необходимата клетва след коронацията на нашия господар, която ще се състои на Коледа.

— Каква клетва ще положиш — за най-висши или за прости васални задължения?

Рейнал разбра за какво намекуваше Жилбер. При най-висшето васално задължение полагащият клетва трябваше да свали шапка и да получи имението си без оръжие и абсолютно беззащитен. Такъв васал

се обричаше на господаря с тялото и живота си. В случай на война беше длъжен да му предостави всичките си хора, в случай на нужда ставаше заложник, който отговаряше с живота си за доброто поведение на цялата област. Докато простото васално задължение предвиждаше само клетва за вярност и подчинение и означаваше, че кралят удостоява васала с особеното си доверие.

— Господарят не е писал каква клетва желае — отговори Рейнал с едва потискано раздражение. Недоволството му не беше срещу въпроса на Жилбер, а срещу собствените му съмнения по отношение на Хоукстоун. През последните дни тези съмнения отново се бяха засилили. Вече не можеше да каже дали продължава да желае земите, завладени след толкова кръвопролития.

— Във всеки случай Уилям е подбрал много умно новия владетел на Хоукстоун. — Жилбер поздрави приятеля си от все сърце. Той нямаше никаква представа за неочакваните скрупули на Рейнал. — Ти ще превърнеш Хоукстоун в цъфтящо имение и ще осигуриш на наследниците си богатство и почести.

— Искан ми се и аз да имах твоята вяра в бъдещето — изръмжа Рейнал и се зае със следващото писмо.

Макар че разговорът се водеше на френски, новината стигна много по-бързо до Едайва, отколкото до войниците на рицаря. Повечето от домашните прислужници говореха диалекта на норманите, защото бащата на Лилиана беше обиколил много земи и имаше връзки и от другата страна на морето.

Бавачката отиде веднага в стаята за шев, където Лилиана седеше сред слугините и се мъчеше да довърши една мъжка риза. Един жест беше достатъчен и другите три жени побързаха да излязат от помещението, чиито избледнели стенни пана превръщаха стаята в южна градина, която в суровия климат на този остров беше само мечта.

— Неговият херцог му е подарил Хоукстоун като васално имение! Норманските лешояди делят плячката! — изсъска Едайва и се отпусна задъхано на мраморната пейка, която на пръв поглед изглеждаше част от картината на стената.

Лилиана отпусна шева си и огледа старата си бавачка със смесица от недоволство и уморено равнодушие. Какво можеше да й

каже? Нима все още имаше хора, които се интересуваха от мнението ѝ?

— Както изглежда, ти вече не се интересуваш какво ще стане със земите и богатството на баща ти! — изкрещя Едайва, вбесена от безразличието ѝ.

— А ти какво очакваш? — отвърна уморено Лилиана. — Ние загубихме и вече нямаме право да претендираме за свобода и собственост. Все още ли не си го разбрала?

— И ти си готова да се подчиниш? — разсърди се още повече бавачката. — Забрави ли розовата диадема? Хората си траят, защото смятат, че такава е твоята воля. Само една твоя дума и норманинът ще се озове пред стена от саксонци. Ще се натъкне на съпротива дори там, където не я очаква.

— И какъв смисъл да вдигаме бунт? — Лилиана се отбраняваше с всички сили срещу комплота, предлаган от старата. — Нима си забравила жертвите, зложниците, заплахите, които ни принуждават да търпим? Нима ще изложиш на риск живота на децата?

— Сега най-важното е Алфарик и хората му да преживеят зимата. — Едайва понижи глас, сякаш стените имаха уши. — През пролетта ще бъдат готови да подемат борбата с нови сили.

— Това са само мечти, Едайва! — Лилиана се съмняваше дълбоко в пълководческия талант на Алфарик и не споделяше увереността на бавачката си в славното му бъдеще.

— А ти пилееш силата на сърцето си — изсъска гневно бавачката. — Забрави ли, че баща ти предаде властта си в твоите ръце? Още от дете мечтаеш да имаш власт като мъж. Затова сега си длъжна да действаш като мъж, а не като глупаво момиче!

Лилиана не показа дори с жест, че бе чула думите на Едайва. Върна се отново към работата си, като че нямаше нищо по-важно от скъсания ръкав на фината ленена риза, който трябваше да закърпи. Снежнбялата тъкан издаваше норманска изработка. В този момент Едайва забрави напълно, че самата тя настойчиво беше посъветвала младата жена да не събужда подозрения и да изпълнява съвестно възложените ѝ задачи. Ядоса се, че глупавата риза сякаш интересуваше Лилиана повече от новината за имението. Изтръгна я от ръката ѝ и ядно я хвърли на пода.

— Няма ли най-после да ме чуеш, Лилиана Хоукстоун! — изфуча тя. — Какво те прихваща? Да не мислиш, че заедно с девствената кръв норманинът ти е отнел и силата, и куража?

Лилиана се стресна и лицето ѝ пламна от смущение.

— Защо не се изправиш наред двора и не обявиш на всички какво се е случило, та да не се притесняват повече?

— Не му позволявай да се радва на победата си! — изграчи старата. — Всяка умна жена знае как да крие белезите си.

Лилиана не можа да понесе пронизващия ѝ поглед и сведе очи. От доста дни насам отказваше упорито да мисли за случилото се. Господарката на Розовата кула вече не съществуваше. Целувките на норманина я бяха убили със стрелите на собствената ѝ слабост. Онова, което остана, беше само безрадостната обвивка на една млада жена, която всеки ден се питаше защо е още жива. Защо той ѝ бе попречил да изпие отровата и да умре?

— Остави ме — помоли тихо тя и се наведе да вдигне ризата от пода. Потънала в мислите си, тя издуха няколко пращинки от тъканта. Доскоро строго укоряваше слугините, че по пода има прах, но сега това не я вълнуваше. Къщата вече не ѝ принадлежеше, а и никой не ѝ беше възложил да се грижи за благо на обитателите ѝ. Вече не ходеше в оборите, нито контролираше всекидневната работа на прислугата.

Едайва веднага схвана колко опасно и саморазрушително беше настроението, в което бе изпаднала Лилиана. С необичайната смесица от собственическа обич и честолюбив деспотизъм, с която ръководеше чувствителното момиче още от най-ранното му детство, тя веднага разбра, че нямаше смисъл да измъчва повече питомката си.

— Ще видиш, че положението ще се промени и всичко ще си дойде на мястото — зашепна заклинателно тя. — Задачата ти е само да не се мяркаш много-много пред очите му. Защото притежава голяма власт над теб.

— Какво още може да ми стори? — възрази упорито Лилиана. — Е, да, може да ме убие, но това би ме направило щастлива...

— Глупости! — избухна отново бавачката. — Ти ще живееш! Длъжна си да живееш, за Хоукстоун и за... — Тя затисна с ръка устата си, ядосана от прибързаността си. Сега не беше моментът да посвети

Лилиана в плановете си за бъдещето ѝ. Планове, които в нейните представи вече бяха факти от реалността.

За щастие младата жена не обърна внимание на отговора ѝ. Тя отново се беше оттеглила в света на безучастието, където беше недостижима дори за близките си. Едайва изпухтя нетърпеливо и излезе от стаята за шев.

В коридора, отворен към градината, вятърът гонеше сухи листа по нацърбените мраморни плочи, а в кръглото корито на празния фонтан първите едри дъждовни капки вдигаха облачета от прах. До вечерта дъждът щеше да превърне и последните остатъци от есента и слънцето в кал и мъгла. При такова време всеки гледаше да си остане вкъщи. Нощта беше много подходяща да изпрати при Алфарик доверен човек, който да стигне до целта без заплаха за живота си.

Дъждът се стичаше по неподвижното лице на Рейнал де Камбремер, оцветяваше в тъмнорусите кичури и образуваше тежки капки по ресниците му. И досега не можеше да си обясни какво го бе тласнало към платформата на древната Розова кула при този потоп. И най-острите очи не бяха в състояние да различат подробности през гъстата пелена на непрекъснатото падащия дъжд. Мрачната сивота на следобед бързо отстъпваше пред падащия мрак.

Въпреки това рицарят не направи опит да потърси заслон и остана под дъжда. С гола глава, мокър до кости, но неподвижен, той стоеше между зъберите, опрял ръце в студения камък. Въздухът беше толкова студен, че стените му се струаха направо топли, едва ли не живи, като че бе влязъл в досег с човешко същество, което искаше да сподели тъгата му.

Трънливите стъбла на розовите храсти, които стигаха чак до зъберите, образуваха мрежа от умиращи клони, напомнящи за отминала красота и отлетял аромат. Аромат на рози, който струеше от косата и коприненомеката кожа на Лилиана. Защо точно сега помисли за нея?

Защото от няколко дни и двамата правеха всичко възможно да не се срещат. Защото той не се чувстваше като победител. Розата на Хоукстоун беше забила опасните си бодли в плътта му и те неумолимо разпространяваха отровата си. Рейнал постоянно се бореше с

желанието си да отиде при нея, да я види, да я почувства. Споменът за целувките ѝ беше много по-силен от мисълта за осушеният опит да го отрови. Ако някой някога му беше казал, че е способен на такива противоречиви действия, той щеше да му се изсмее. Как можеше един мъж, убеден в своя разум и в логиката на разсъжденията си, да се чувства привлечен от тази малка змия?

Да, тя го привличаше, това не можеше да се отрече. Където и да отидеше, с когото и да се срещнеше, каквито и заповеди да даваше, очите му претърсваха околността за крехката ѝ фигура. А Лилиана явно се криеше от него, като че му правеше напук. Защо не го обвиняваше? Нима беше възможно да е забравила какво се бе случило помежду им? Или просто беше решила да остави нещата, каквито бяха? Толкова ли малко означаваха те за нея? Или беше приела, че е получила заслуженото наказание за постъпката си?

Рейнал промърмори някакво проклятие, обърна се рязко и се удари в неочаквано препятствие. То се появи толкова внезапно от здрача, че мъжът реагира инстинктивно и измъкна камата си от колана още преди да го е разпознал.

— Хайде, норманино, убийте ме! Какво чакате? — чу се тиха подкана. — И без това ми дължите една услуга.

— По дяволите!

Ножът се върна моментално в кожената си кания и Рейнал де Камбремер изтри дъжда от очите си.

— Ако животът ви е мил, мадам, никога не се промъквайте безшумно зад гърба ми. Или имахте друга, вече известна ми причина да го сторите?

Преди Лилиана да е вникнала в смисъла на думите му, той сграбчи ръцете ѝ и ги вдигна към очите си.

— Какво сте ми приготвили този път? Нова отрова? Хладно оръжие? Или магьоснически заклинания?

Лилиана пое дълбоко въздух. Когато го видя на върха на кулата, изпита луд гняв, но той отлетя много бързо и отстъпи място на онази странна смесица от учудване и възхищение, която изпитваше при всяка среща с него. Той очевидно не забелязваше дъжда, който се стичаше по косата и мокреше дрехите му. Коженият жакет блестеше от водата, от ръкавите капеха вадички. Въпреки това ръцете му излъчваха такава топлина, че тя неволно се запита дали пък мъжът насреща ѝ не беше

недосегаем за яростта на стихииите. За разлика от нея. Зъбите ѝ тракаха и тя трепереше с цялото си тяло. Топлината му я накара да осъзнае, че собствената ѝ кръв тече като ледена вода по вените ѝ, а мокрите, кални поли са полепнали по краката ѝ.

— Възможно ли е да сте загубили ума и дума? — попита подигравателно Рейнал, ядосан от продължителното мълчание. То го поставяше в положението на обвиняем и по многозначителен начин съвпаднаше с обвиненията, които си отправяше през последните дни. Ала вместо да признае слабостта си, той избра да атакува повторно. Само това липсваше, да признае, че прелестите на една проклета саксонка са го накарали да загуби самообладание.

— В какво ме обвинявате? — прошепна с пресъхнали устни Лилиана. — Че защитавам срещу вас дома и имуществото си, макар да съм жена? Наистина ли смятахте, че саксонците са толкова жалки твари, че да се примирят с бруталното нахлуване в родината си, без да се съпротивляват? Не помните ли колко от нашите мъже загинаха на бойното поле от безсмислена смърт, но не склониха глава пред вас?

— Не мислите ли, че е много по-умно най-после да се подчините на силата, която е много по-могъща от вашата?

В погледа на Лилиана пламна искрица от стария огън и освети падащия мрак.

— По-добре горд и глупав, отколкото умен и страхлив!

— Имате забележително остър език, лейди Лилиана.

Някакво странно чувство я накара да продължи спора. Той щеше да реши съдбата ѝ. Все едно за добро или за зло, в момента това ѝ беше безразлично. Главното беше да сложи край на равнодушието, в което беше изпаднала.

— Защо искате от мен отговори, след като в крайна сметка изобщо не желаете да ги чуете, сеньор де Камбремер? — попита предизвикателно тя.

— Възможно ли е да ме предизвиквате? Предупреждавам ви!

— За какво? Да не би да ме заплашвате? Вече сте го правили. И какво, ще ме затворите ли? И това вече се е случило. Ще ми отнемете нещо? Вече притежавам само живота си, откакто нападнахте мирния ни остров по-брутално дори от норвежките викинги. Но моля ви, вземете го! И без това вече не го ценя особено.

Мелодичният глас, който толкова му харесваше, зазвуча дрезгаво, сякаш гласните струни се бяха разкъсали и бяха загубили чистотата си. Това го разгневи още повече. И без това се ядосваше на целия този разговор, проведен на самия връх на старата кула, под проливния дъжд, който бе превърнал и двамата в мокри до кости призраци.

Той видя, че вълнената одежда отдавна бе залепнала за тялото ѝ и рисуваше формите, които се бяха запечатали в паметта му във всичките си подробности. Тя усети погледа му и потрепери. Коравите зърна на гърдите ѝ се очертаха под мократа тъкан. Рейнал веднага усети въздействието на тази гледка. В слабините му лумна пламък, който можеше да бъде угасен само по един начин.

— Какво ви дава право да се отнасяте с пренебрежение към нещо, което ви е дарило небето? — изсъска ядно той. — И изобщо, как изглеждате? Ако продължавате да стоите под дъжда, ще се простудите и може да умрете.

— Ако беше толкова просто, сигурно щях да прекарам нощта на тази платформа! — отговори със същия гняв Лилиана.

Тя се откъсна от него и zakрачи към зъберите, пред които небето и хоризонтът се сливаха в единна сиво-черна завеса. Хвана се за издадените камъни и рицарят остана с впечатлението, че заложницата му отчаяно търси подходящо място, за да се хвърли в пропастта.

— Упорита хлапачка! — изкрещя той и в гласа му се усещаше колкото гняв, толкова и загриженост. — Подлагате търпението ми на невероятно изпитание!

Преди да е осъзнала какво става, Лилиана бе сграбчена и обърната към лицето му.

— Няма никакъв смисъл да водя спорове с теб, малка саксонке! — изръмжа той и я повлече към стълбата. — Мисля, че започнах да разбирам как трябва да се отнасям с теб!

Тъй като беше загубила едновременно опората, равновесието и хоризонта си, празният ѝ стомах веднага се разбунтува срещу грубото отношение. Докато той я влачеше надолу по виещата се стълба, тя кашляше мъчително и накрая не издържа. Горчивата жлъчка опръска раменете и гърдите му и той беше толкова стреснат, че едва не я изпусна. Грозното норманско проклятие, което се изтръгна от гърлото

му, накара Лилиана да се изсмее злобно, въпреки жалкото си състояние. Така му се падаше!

Рейнал не се задоволи само с едно проклятие. Напротив, той й разясни с драстична, точно формулирана яснота какво беше мнението му за младите жени, които посягаха към толкова неапетитни средства, за да дадат израз на съпротивата си. След това наруга саксонския манталитет като цяло и времето в Хоукстоун. Явно напорът на възмущението беше отприщил дигите на самообладанието и мълчанието и сега вече нищо не беше в състояние да спре пороя от думи.

Лилиана не чу почти нищо от ожесточената, но и цивилизовано приглушена тирада. Тя имаше чувството, че се носи по облаците. Когато Рейнал най-после замлъкна, тя се огледа стреснато и разбра, че я беше донесъл в добре отоплената баня. От малкия басейн се издигаха облаци пара. Тя се опита да се пребори с новия пристъп на гадене и с празнотата в главата си. Какво възнамеряваше той? Дали беше решил да я удави?

ГЛАВА 10

Жилбер дьо Нансай свали мократа наметка от раменете си и пристъпи по-близо до голямата камина в залата. Огънят разпространяваше приятна топлина. Той разтърси тъмните си къдрици и водните капки засъскаха заплашително. Жилбер въздъхна и посегна към каната с топло вино, която беше оставена на перваза на камината.

След като се обслужи, той се огледа изпитателно. Старият оръжеен майстор седеше в единия край на масата. Защо пък да не седне при него? Без да се впечатлява от високопоставения си съсед, брадатият саксонец продължи да сърба гъстата зеленчукова чорба, в която имаше забележително малко месо. Пестеливото разпределение на запасите вече даваше своето въздействие.

Жилбер стисна с две ръце чашата, за да се постопли, и хвърли лукав поглед към възрастния мъж.

— Не мислите ли, че е време да сключим мир, Суейн? — заговори той с нарочна небрежност. — Аз ви считам за разумен мъж, който има влияние върху хората от Хоукстоун...

Суейн продължи да яде, но Жилбер усети, че старецът обмисля много внимателно думите си, без да престава да яде.

— Моето влияние върху мъжете няма да ви е от полза, норманино — изрече най-сетне той, когато Жилбер вече не очакваше отговор.

— Не мога да повярвам, че едно момиче и бавачката му...

— Тя е господарката на Розовата кула — прекъсна го старият саксонец и в гласа му звънна дълбоко уважение. — Вие не можете да си представите какво означава това. Мисля, че само тя има власт да даде сигнал за мир.

— Какъв сигнал? — Жилбер нетърпеливо забарабани с върховете на пръстите си по масата.

— Това вече е ваша задача — отвърна оръжейният майстор и се надигна. — Бог да ви е на помощ, сеньор, и добра нощ!

Жилбер дьо Нансай се загледа след него с мрачно изражение. Много му се искаше да захвърли чашата си по широкия, приведен гръб на саксонеца. Каквото и да опиташе, то се разбиваше в стена от недоверие и неразбиране. Все още не можеше да разбере какво ставаше в главите на саксонците. Странен народ, повече от странен!

Лилиана стигна до същото заключение, но то се отнасяше за ругаещия норманин, който я хвърли в един ъгъл на затоплената баня и застана пред нея, за да не може да му избяга.

— Какво ще правите с мен? — изкрещя тя, като видя блестящото острие на камата му.

Подигравателният смях на рицаря само увеличи страха ѝ. Преди да е разбрала намеренията му, той се зае да срязва всички ленти и връзки на одеждата ѝ. Докато разбере, че той иска да унищожи дрехите ѝ, а не самата нея, топлата вода в басейна се затвори над главата ѝ. Той я беше хвърлил вътре като вързопче мръсно бельо!

Лилиана изскочи на повърхността, за да си поеме въздух, и успя да се залови за края на басейна и да приглади назад нападалите по лицето ѝ коси. Най-после безучастието беше напуснало завинаги скованите ѝ черти. Гневът я завладя и тя изфуча като разярена котка.

— Да не сте полудели? — изкрещя тя. — Как смееете да се отнасяте така с мен?

— Чиста проба самозащита! — отговори невъзмутимо Рейнал. — Вече ми омръзна да ме тровите, цапате, ругаете, презирате и проклинате. Крайно време е да се научите на добри маниери, скъпа моя!

— Защо не си останяхте в Нормандия, щом притежавате толкова чувствително сърце? — изсъска злобно тя и се потопи до брадичката в топлата вода, за да скрие голотата си.

— А ти защо просто не си затвориш устата и не се измиеш хубаво, малка саксонке? Имаш нужда от една хубава баня.

Лилиана изскърца със зъби, но премълча. Кога най-после щеше да се научи, че нямаше никакъв смисъл да спори с този мъж? Той не притежаваше нищо от уж толкова изисканите нормански придворни маниери, освен това изглеждаше твърдо решен да наложи волята си. А тя се намираше в толкова неловко положение, че наистина беше по-добре да си мълчи.

Тя не подозираше, че въпреки гнева си Рейнал де Камбремер беше възхитен от прекрасната гледка, която му се предлагаше. Обвита от гарвановочерните коси, които плуваха като копринени блатни растения по повърхността на водата, тя все се мъчеше да скрие мраморно бледите си рамене и не успяваше. Лебедовата шия носеше със съвършена грация бунтовната глава с пламтящи сини очи.

Слабият аромат на розмариновата есенция, която пажът му беше изсипал във водата, предвидена за господаря, оцвети прекрасната гледка с аромат на лято. Бледите, гъвкави форми на чудното женско тяло се различаваха ясно, макар и във водата. Мъжът стисна ръце в юмруци, за да овладее желанието си.

Внезапната тишина се нарушаваше само от пращането на цепениците в огъня, от капките, които се образуваха на тавана и падаха по мраморния под или в басейна, дъждът и бурята бяха останали отвън и сега бяха само неясен спомен, когато в комина се извиеше вятър, а после отново наставаше тишина.

Лилиана усети как сърцето ѝ се качи в гърлото и я задави. Приятната топлина на водата премахна вцепенението, което я държеше в плен от онази съдбоносна нощ. Трепетът, който предизвикваше погледът му, си пролича за нейна изненада и по предателските вълнички на водната повърхност.

Докога щеше да стои там и да я гледа? Тя не смееше да го погледне, но усещаше властното присъствие на едрата фигура, която стърчеше пред нея със скръстени ръце и изискваше подчинение. Мъжкият авторитет на Рейнал де Камбремер беше колкото дразнец, толкова и непреодолим. Той беше като скала, която ѝ препречваше пътя. Постоянна болка в сърцето, срещу която нямаше лек.

Рейнал много искаше да узнае какви мисли бродеха зад бледото чело, на което белегът от раняването беше вече само слаба сянка. Неговата умна, властна майка го беше научила, че жените, за разлика от царящото мнение, притежават достатъчно разум и умеят да действат. От досегашните си сблъсъци с Лилиана Хоукстоун беше разбрал, че тя притежава избухлив темперамент и е склонна към импулсивни действия, чиито последствия невинаги осъзнава.

— Какво още искате от мен? — Треперещият ѝ глас разкъса тишината. — Защо не ме оставите на мира?

Рейнал си припомни кралското писмо и по-точно онази част от него, която мъдро беше премълчал дори пред най-верния си приятел. Това беше заповед, която щеше да ограничи свободата му много по-силно от всичко друго.

— Защото мой християнски дълг е да ви попреча да си причините зло — отговори той и веднага се прокле за шаблонния израз.

— Вашият християнски дълг трябваше да ви възпре, когато дойдохте да завладеете чуждата земя и убихте стотици невинни хора — парира остро Лилиана. — Или норманите тълкуват по свой начин десетте божии заповеди?

— Това не е ваша грижа — изсъска Рейнал. — Но след като вече имахте възможност да се убедите, че милосърдието ми стои върху глинени крака, недейте да го подлагате на нови изпитания. Там има сапун, а пред огъня ви чакат сухи кърпи. Или очаквате да ви помогна да се изкъпете?

Лилиана изписка тихо и се опита да се скрие още по-дълбоко във водата. Почти паническият жест засили гнева на Рейнал. Отдавна му беше омръзнало да играе в нейните очи ролята на чудовището. Защо тази глупава женичка не можеше да разбере, че той ѝ мислеше доброто? Ако не вземеше инициативата, тя щеше да си седи във ваната, докато огънят угасне и водата изстине!

Но с него не можеше да се играе! Той грабна купичката със сапунената смес и коленичи пред басейна. Без да се бави, намаза косите ѝ с ухаещата пяна, след това разтърка силно раменете и нежните ръце, които тя бе вдигнала, за да се предпази.

— Какво правите... — изплака тихо тя и се опита да измие сапунената пяна от очите си.

— Реших, че все пак трябва да те обслужа... — Гласът му прозвуча дрезгаво и глухо.

Копринената мекота на безупречната кожа под върховете на пръстите му предизвика толкова силна реакция, че той се смути. Споменът за нощта, когато я бе притежавал, избликна с дива сила. Какво толкова имаше у тази млада жена, че бе успяла да разруши желязното му самообладание?

Прикована от погледа на ясните зелени очи, Лилиана не смееше да се помръдне. Щом той я докосна, тя беше загубена. Ръцете, които

меко втриваха сапунената пяна в косите ѝ, пръстите, които обхващаха главата ѝ, сякаш искаха насилствено да повлияят върху онова, което ставаше в ума ѝ, вършеха работата си, без да срещат повече съпротива. Точно обратното: кръговите движения разпространиха по тялото ѝ измамното усещане за спокойствие и Лилиана забрави какво искаше да каже и да стори.

— Браво на теб! — похвали я той, като че имаше насреща си кон, който търпеливо понасяше четкането. — Веднага ти казах, че ще се разбираме много добре, ако правиш само онова, което ти казвам.

Лилиана издаде тих звук, който можеше да се изтълкува както като протест, така и като въздишка, ала Рейнал нямаше желание да изясни този въпрос. Необичайната дейност му доставяше все по-голямо удоволствие. Мокрите коси тежаха като коприна в ръцете му, а топлата вода придаваше на кожата ѝ розов, невероятно жив отблясък. В парата очите ѝ светеха като чисти сапфири, а зад полуотворените устни блещукаха равните перлени зъби.

— Като те представя в двора на Уилям, всички ще се смят. Никой не очаква да види такава красавица. — Лилиана чу тези думи като през мъгла. За какъв двор говореше? Всъщност какво я интересуваше това? Така ѝ се искаше да се разтвори в топлата вода...

— Хайде, не се срамувай — изкомандва той и се наведе толкова дълбоко над ръба, че когато тя се отдръпна инстинктивно, загуби равновесие и с оглушителен плясък се приземи до нея във водата, както си беше с дрехите. Лицето му изразяваше такава изненада, че Лилиана избухна в звънлив смях, който го възхити.

Разкъсван между яда и желанието, той реагира, без да мисли. Остана в топлата вода и се освободи колкото можеше по-бързо от дрехите си. Това не беше лесно, но той се справи с решителност, която предупреди Лилиана за опасните последствия.

Само след миг тя се озова в обятията му и топлото му, силно тяло обхвана нейното в прегръдка, от която нямаше откъсване. Силата, желанието и настойчивостта му не ѝ оставиха време дори за една въздишка. Меките устни завладяха нейните, топлият език проникна търсещо в дълбината на учудената ѝ уста.

Заля я топла вълна, която в никакъв случай не се дължеше на топлата вода в басейна. Завладяваща горещина, която се роди дълбоко в тялото ѝ и ускори дъха ѝ, пулса ѝ, увеличи способността ѝ да

възприема света със сетивата си. От гърлото ѝ се изтръгна тих, учуден вик, ръцете ѝ се раздвижиха от само себе си и се заеха да изследват тялото му, за да разгадаят откъде идваше тази неповторима смесица от сила и гъвкавост, която беше най-характерното у него.

Рейнал не попита какво бе предизвикало промяната в поведението ѝ. Беше зает да стиска здраво зъби, за да не се нахвърли веднага върху нея като дивак. Вътрешният глас го предупреждаваше да бъде внимателен. Първата нощ, когато я бе държал в обятията си, сигурно беше оставила лош спомен у нея. Тогава страстта му беше твърде бурна. Сега трябваше да ѝ покаже, че може да ѝ достави удоволствие.

Лилиана остана възхитена от нежната игра на езика му. Натезжала от мокрите коси, главата ѝ се отпусна назад, когато той освободи устата ѝ и целувките му се плъзнаха по шията към гърдите. Тя усети топлия му език върху гърдите си, наслади се на бързия му танц около стърганото зърно, което се подаваше над водата.

Ръката му намери пътя между краката ѝ и задълбочи треперенето, което се надигна в утробата ѝ и я направи по-влажна от водата. Изкусните му пръсти масажираха мъничката перла на удоволствието и изпратиха тръпки на възбуда по цялото ѝ тяло. Тихи въздишки издадоха удоволствието, което изпитваше, и в опит да замълчи или да потърси облекчение тя заби зъби в мускулестото рамо, което притискаше брадичката ѝ.

— Малката ми котка! — прозвуча доволният му смях. — Не бъди толкова нетърпелива. Този път ще те отведе в рая, обещавам ти!

Светът се разми пред очите на Лилиана. Зад клепачите ѝ се стрелкаха пламтящи светкавици, докато един корав пръст проникна дълбоко в утробата ѝ, раздвижи се и запали в нея пламък, който превърна кръвта ѝ в течен огън. Тя извика и се вкопчи в Рейнал, усещайки как нещо в нея избухна и се разля на горещи, прекрасни вълни. Вече нямаше болка, нямаше тъга, само безкрайна наслада, страст, която помиташе всичко по пътя си и изискваше пълно отдаване.

Лилиана нямаше представа колко време бе минало, когато се върна отново в действителността. Отвори очи и срещна зеления поглед на Рейнал. Учудената усмивка, с която го дари, дойде направо от сърцето. Отвори устни, но той веднага ги покри с безкрайно нежна целувка.

— Тихо, не говори — прошепна той, завладян от неподправената страст, с която бе реагирала на милувките му. — Всичко е наред.

— Какво беше това? — попита смаяно Лилиана.

— Хареса ли ти, котенце?

— Невероятно беше. Може ли да се повтори?

— О, да! — засмя се Рейнал и Лилиана се вслуша смаяно. Смехът му звучеше безгрижно, младежки, изкусително. Пълните ѝ гърди се потриха в мускулестата му гръд и тя усети върху хълбока си пулсирането на коравата му мъжественост. Усещането отново събуди у нея неутолим копнеж и прогони надалеч всяка разумна мисъл.

— Ако ми позволиш да вляза в теб, ще ме направиш безкрайно щастлив — пошепна в ухото ѝ той и този път тя не изпита никакъв страх, само тръпнещо очакване. — Ела!

Готова да посрещне неизбежното, тя го последва по стъпалата, по които се слизаше в басейна. Той седна удобно и я привлече на гърдите си. Сега многообещаващото пулсиране беше точно на портата на женствеността ѝ. Беше необходимо само едно малко движение. Той проникна бавно в нея и продължи пътя си, без да срещне съпротива. Накрая стигна толкова дълбоко, че телата им се сляха и чувствителната пъпка на удоволствието се потърка в него. Усещането ставаше все по-силно и Лилиана разбра, че нямаше измъкване.

Чувството беше толкова невероятно и обезпокояващо, че тя се раздвижи нервно нагоре-надолу и това разпали още по-силно огъня на страстта. Рейнал обхвана гърдите ѝ и започна да милва втвърдените зърна, след което ги засмука с наслада. Лилиана повярва, че ей сега ще се пръсне. В гърдите ѝ лумна огън, страстта, която бушуваше в нея, експлодира на хиляди парченца и я изпълни с тръпнещ екстаз. По тялото ѝ се разляха горещи вълни.

Някъде много отдалеч тя чу дрезгавия вик на Рейнал, усети треперенето на мъжествеността му дълбоко в себе си, преди самата тя да бъде отнесена от последната вълна на насладата. Изведнъж усети, че е крайно изтощена, и се отпусна върху него като уморен цвят. Почувства се разтворена, унищожена, но това унищожение беше толкова прекрасно. Далече от всички проблеми на света...

Рейнал се взираше замаяно в нежното лице, в треперещите от изтощение гъсти мигли. Порозовелите от целувките му устни пламтяха, съвършените гърди бяха все така горещи, дългите крака

останаха увити около могъщите му хълбоци. Прекрасна картина, дошла сякаш от сънищата му. Никога не беше притежавал жена, която да го обича с такава неподправена чувственост.

— Ти си моя, прекрасна саксонска принцесо! Моя завинаги! — пошепна в ухото ѝ той и я притисна до гърдите си, усещайки как желанието му се пробужда наново.

Това не беше трескавата настойчивост от преди малко, но Лилиана я усети със същата интензивност. Тя потърка нежно гърди по русите косъмчета на мускулестия му гръден кош и се опита да задържи по-дълго омаята на прекрасния сън.

— Отведи ме отново в рая, норманино! — пошепна дрезгаво тя и го обхвана здраво с мускулите на жадното си младо тяло. — Отведи ме там, където вече няма да мисля, само ще чувствам!

ГЛАВА 11

Беше вече късна сутрин, но мрачната сивота на ноемврийското утро притискаше така силно сградите, оборите и дворовете на Хоукстоун, че никой не беше в състояние да се освободи от тайнствената ѝ меланхолия. Тънък слой лед и първият сняг блестяха на покривите, докато на земята вече бяха превърнати от безброй крака в мокра кал.

През нощта неспирният есенен дъжд бе преминал в сняг. Студът проникваше дори през многото пластове дрехи, с които бавачката се бе опитала да предпази своето мършаво, вече превито тяло. Нищо не помагаше, тя трепереше все по-силно под ледения дъх на утрото. Снощи беше подслушвала до късно зад вратите на къщата и дълго не бе могла да заспи. Онова, което ставаше между Лилиана и норманския рицар, ѝ създаваше все повече главоболия.

Господарката на Розовата кула, която Едайва беше възпитала с такава грижовност в инструмент, който да ѝ служи с красота, магия и власт, беше станала като восък в ръцете на чужденеца. При положението, в което беше изпаднала, Лилиана беше длъжна да се довери на бавачката си, да потърси мъдрия ѝ съвет. Но какво правеше вместо това малката глупачка? Търкаляше се като уличница в баните и в леглото с онзи нагъл тип и застрашаваше всичките ѝ тайни планове! Тя трябваше да действа, и то веднага!

Две слугини излязоха от обора с млечните крави, мъкнейки грижливо покритото ведро с мляко. Едайва се сви в сянката на ниската пекарна. Не искаше никой да я види, но трябваше да чуе какво си говореха двете момичета. Винаги беше добре да се знае какво занимаваше умовете на другите!

— Разправят, че норманският завоевател щял да бъде коронясан по Коледа в Лондон — обясняваше възбудено едната.

Ето колко бързо се разпространяваха новостите!

— Господарят също ще замине за Лондон, за да присъства на церемонията. Той е един от най-влиятелните приятели на новия крал.

Под негово ръководство Хоукстоун ще си възвърне блясъка и славата!

— Как мислиш, дали ще вземе лейди Лилиана? — осведоми се любопитно дребничката слугиня и Едайва позна Летис, една от внучките на ковача. Дръзко хлапе, което не пропускаше случай да се измъкне от работа.

— Откъде да знам? Защо искаш да знаеш?

— Защото много искам да замина с нея като лична камериерка — въздъхна с копнеж Летис. — Лондон! Само си помисли! Истински град с къщи, палати, пазари и хора, които не познаваш от самото си раждане!

— Ти си полудяла! Пътищата са несигурни, а пътуването по това време на годината е ужасно трудно. Освен това нашата лейди няма да остави Хоукстоун на произвола на съдбата.

— Аз на нейно място щях веднага да замина. Като си помисля, че ще пътувам в компанията на рицар като сеньор де Камбремер...

— Не мога да разбера какво толкова намираш у тези нормани, Летис! Та те изобщо не приличат на мъже! Даже нямат бради...

Гласовете се отдалечиха и вратата на кухнята се затвори с трясък зад двете момичета. Едайва изпусна шумно дълго съдържания въздух от дробовете си. Глупави гъски. От тях не можеше да се очаква друго, освен да тичат след всеки що-годе приличен мъж, който им се изпречеше на пътя. От Лилиана обаче...

Бавачката се уви по-плътно в дебелия наметка, опита се да изправи гръб и забърза към ниските къщи, в които по римско време са били настанени войниците на наместника. Сега там бяха чекръците и становете, където жените тъчаха здравия, траен вълнен плат, от който беше изработена и наметката ѝ. През зимата там винаги беше оживено, защото това бяха месеците за предене, тъкане и шиене, тъй като на полето нямаше работа.

През тази година обаче никой не беше помислил, че трябва да се изтъче нов плат, и сградите останаха празни. Последните топове платно бяха изчезнали по тайнствен начин. В гората беше студено и Алфарик, и хората му можеха да бъдат щастливи, че поне Едайва не забравяше в чии вени течеше истинската благородна кръв на господарите на тази земя.

— Какво се мотаеш по дворовете, старо? В ден като този би трябвало да седиш в голямата зала и да си топлиш старите кости!

Жилбер дьо Нансай изникна зад гърба ѝ като призрак и Едайва едва успя да скрие уплахата си. Само това ѝ липсваше! Ако опасният спътник на де Камбремер узнаеше някоя от тайните на стария хамбар, който се издигаше зад кладенеца на бояджийницата и стигаше чак до стръмния бряг на Кукмер...

— Отивам да взема платно за господарката — излъга с привидно спокойствие тя.

— Платно ли? — Жилбер дьо Нансай поклати глава, смаян от глупостта ѝ. — Ако намериш в склада дори един-единствен лакът платно, значи си надарена с талант на откривателка, старо! А може би знаеш скривалище, което ние не сме забелязали? Би било полезно да те придружа.

Сега и това! Все пак Едайва беше достатъчно умна да не се възпротиви. Тя се довлече безмълвно до тъкачницата и отвори с мъка тежкото резе. Вътре беше мрачно, защото спуснатите капаци потапяха голямото помещение със станове в полумрак. Миришеше на прах и овча мас, на сушени билки и корени, с които боядисваха преждите, и на... мъжка пот. На онази странна смес от пот и кожа, ейл и оръжейна смазка, която беше характерна само за саксонските мъже.

Едайва потрепери. Възможно ли беше Алфарик или някой от воините му да са се спотаили в мрака и да я чакат? Нещо ново ли имаше? Велика майко, трябваше веднага да се отърве от норманския рицар! Ако той откриеше какво се вършеше в тъмната тъкачница, тя трябваше да го убие. Но когато Рейнал де Камбремер видеше най-верния си спътник убит, кой знае какво щеше да направи с всички тях!

— По дяволите! — За щастие Жилбер дьо Нансай не притежаваше силното обоняние на Едайва. За него тъмната стая миришеше отвратително, нищо повече. Веднага му се отщя да се потопи в изпаренията ѝ, само заради някакво топче платно, скрито от старата вещица. — Крайно време е да ви научим да живеете като цивилизовани хора! Хайде, върви да търсиш плата и не забравяй да спуснеш резето, като си тръгнеш. Вони така, сякаш всички крастави котараци от Хоукстоун са се събрали тук да се веселят!

Той се върна назад с гневни проклетия и скоро изчезна от погледа ѝ. Едайва се осмели да поеме въздух, едва когато шумът от стъпките му заглъхна окончателно. Тогава се огледа и попита спокойно:

— Предполагам, че си ти, Алфарик?

От най-тъмния ъгъл на стаята ѝ отговори изпръхтяване. Съскащ звук издаде, че Алфарик от Хейвън бе прибрал смъртоносния нож, който досега стискаше в ръка, отново на мястото му под колана.

— Защо не го спря? — изръмжа недоволно той. — Всяко норманско гърло, което прережем, е печалба за този остров!

— Не и неговото — отговори сърдито Едайва. — Той е най-верният спътник на де Камбремер. Смъртта му щеше да превърне Хоукстоун в бойно поле.

— Глупости! — отговори раздразненият мъжки глас от тъмното. — Какво стана? Говори ли с Лилиана? Защо идваш сама?

Едайва се почеса зад ухото, жест, който Лилиана веднага щеше да разтълкува като безпомощност. Алфарик от Хейвън нямаше да го разбере, даже да бе видял бавачката на светло, а не само неясните очертания на слабата ѝ, приведена фигура. Той рядко се замисляше за другите хора. Очакваше всички да се боят от него и да му се подчиняват.

Единствената, която досега успешно и продължително му бе отказвала да се бои и да се подчинява, беше Лилиана Хоукстоун. Но сега непременно щеше да промени мнението си. Защото той беше единственият, който се застъпваше за нея и я защитаваше. Сега тя му дължеше послушание, по-точно покорството на съпруга. Сега вече не можеше да го отблъсне.

— Какво има? — повтори предизвикателно той. — Къде се крие годеницата ми? Искам да я прегърна!

— По-спокойно, Алфарик — отговори бавачката и неволно се отдръпна назад, когато Алфарик се изстъпи пред нея. — Много добре знаеш, че Лилиана не може да се движи свободно като мен.

— По-рано обаче изчезваше по всяко време, когато исках да я видя. Защо и сега не изчезне? Само защото норманите са тук, така ли? — изръмжа ядосано самозваният саксонски княз.

Едайва въздъхна. Много ѝ беше трудно да направлява Алфарик от Хейвън. По-едър от повечето мъже, широкоплещест и мускулист, с глава на викинг върху могъщите рамене, която би била красива, ако челото не беше издадено като на бик, а носът не беше изкривен от няколкото счупвания. Той беше груб и тромав, от него се излъчваше необуздаността и злобата на насилника, на война, който предпочита

битките пред разговорите и не се страхува от противника. За съжаление беше тромав и склонен към насилие, непохватен ухажор, който се объркваше от бързия ум и острия език на жената, която искаше да притежава.

— Успокой се — проговори Едайва и сложи ръце на гърдите му. Той носеше подплатен кожен жакет и тя усети металния обков, който някой сръчен седлар беше поставил както за защита, така и за украса. — Какво очакваш? Нима мислиш, че тя ще се промъкне в тъкачницата като някоя проста оборска ратайкиня, която отива на среща? Тя не е от тези жени. Не забравяй гордостта ѝ. Тя е господарката на Розовата кула!

Алфарик присви очи и дълбоко от гърдите му излезе звук, който много приличаше на ръмженето на раздразнено овчарско куче.

— Не е редно бъдещата владетелка на острова да остане по-дълго във властта на норманите. Толкова ли не може да разбере това? Длъжна е да избяга с мен!

Едайва си спести отговора. Ако имаше на света поне един човек, способен да разбере Алфарик и да го насочи по пътя, който смяташе за правилен, това беше тя. Най-важното беше да не събужда непредвидимия му темперамент, да не предизвиква гнева му.

— Ще дойде при тебе за Коледа — обеща тя, без да е попитала Лилиана. — Норманинът заминава за Лондон, за да участва в коронацията на завоевателя. Ще вземе повечето от хората си. С останалите ще се справите без затруднения и тогава ще отпразнуваме сватбата ти с Лилиана.

Този пък ръмженето на Алфарик издаваше задоволство.

— Добре! Ще пристигнем навреме. Какво става с обещаните храни? Тази нощ хората ми претърсиха всичко наоколо, но не откриха нищо. Трябват ни ейл, брашно и сланина!

От хлътналите гърди на Едайва се изтръгна жална въздишка.

— Нищо не можах да отделя. Запасите ни са под ключ, раздават се на порции и са под строг надзор. Сигурна съм, че в хамбарите няма дори един плъх, който да си е откраднал парченце сирене. Норманите ги избиха всичките. Ще се задоволите с онова, което ви давах предишните седмици.

— Да не мислиш, че ни е останало много? — Алфарик се изсмя безрадостно. — Моите мъже трябва да ядат, освен това ни трябват

оръжия и бойни брадви! Да не говорим за жените и децата, които се влачат след нас, където и да отидем. Нали разбираш, останали са без мъже и бащи...

— Трябва да издържите до Коледа. Тогава ще вземете мечовете и другите оръжия на норманите и ще се снабдите с достатъчно храна — обеща Едайва и в този момент беше готова да повярва в думите си.

Нали Лилиана беше видяла във водното огледало новия разцвет на Хоукстоун? Натезали от клас ниви, обори с добитък, препълнени хамбари! Очакваше ги бъдеще, пълно с богатство и слава, но първо Лилиана трябваше да се омъжи за Алфарик и да го направи господар на Хоукстоун.

— Сега трябва да си вървиш — произнесе предупредително тя. — Рицарят ще заподозре нещо, ако остана твърде дълго в празната тъкачница!

Алфарик разбра, че старата имаше право.

— Поздрави годеницата ми и ѝ кажи, че няма още дълго да остане девица! До пролетта ще носи под сърцето си първия ми наследник!

Едайва кимна, макар да знаеше, че няма да предаде посланието му. Или поне не с тези думи. Лилиана беше длъжна да роди наследника на Алфарик, само това имаше значение. Но как щеше да реагира Алфарик, щом разбереше, че жена му не е девицата, която очакваше — в момента беше по-добре да не мисли за това. Едайва можеше само да се надява, че Лилиана пиеше билките, които тайно оставяше в стаята ѝ. Само това липсваше, норманинът да посее семето си в нея и подарката на Розовата кула да роди норманско изчадие вместо малкия воин, така желан от Алфарик.

Времето щеше да покаже как трябваше да действат, но старата бавачка не можеше да се отърве от лошите си предчувствия. Откакто норманите бяха завладели острова, светът се въртеше по-бързо и тя все по-често изпитваше трудности да ръководи събитията, както беше свикнала.

— Върви, върви! — изпуктя недоволно тя. — Всичко ще стане, както го желаш.

Думите ѝ бяха повече пожелание, отколкото уверение, но саксонецът не беше от хората, които забелязват такива подробности.

Рейнал де Камбремер наблюдаваше унесено прекрасната жена, която спеше до него. Дебелите, блестящочерни кичури падаха като коприна около прелестния профил. Половината лице беше притиснато във възглавницата. Той приглади внимателно косата ѝ зад ухото, за да види повече от лицето. Гъсти ветрила от дълги, черни, извити нагоре мигли хвърляха трепкащи сенки върху порозовялата от съня буза. Полуотворената уста, подута от страстни целувки, беше невероятно изкусителна.

Примамливата гледка угаси желанието на Рейнал да замени магията на нощта със сивотата на деня. Само през нощта Лилиана му принадлежеше изцяло, стига да успееше да разруши стената от враждебност, която тя издигаше около себе си ден след ден. Тя сякаш се състоеше от две напълно различни жени, които объркваха сетивата му. Едната — необщителна, плаха, която с настъпването на деня бързаше да избяга от него, другата — жива, страстна, която се хвърляше в обятията му и даваше всичко от себе си, докато потънеше в дълбокия сън, който и сега я държеше в сладкия си плен.

Пръстите му помилваха фината линия на леко издадените скули и гордата извивка на своенравната брадичка. Велики боже, той не беше и подозирал, че е възможно да намери такова блаженство и щастие в обятията на една жена! Дори само мисълта за нежностите, които си разменяха, го караше да трепери и будеше ново желание.

Наистина ли някога си беше блъскал главата как да заобиколи заповедите на Уилям? Сигурно не е бил наред с ума. Кой би прогонил от леглото си такъв ангел, щом бе имал късмета да го завладее? Щеше да се подчини на кралската заповед, даже с риск да съжалява, щом се вразуми. В момента имаше значение само фактът, че тя ще му принадлежи. Че ще има право върху личността и живота ѝ.

Някъде в къщата излая куче и той чу остър мъжки глас, който извика на животното да мълчи. Денят предявяваше правата си.

Шумът проникна и в мирния сън на Лилиана. Дълбока въздишка раздвижи гърдите ѝ и тя отвори очи. Погледът ѝ попадна право в центъра на зелените очи, които следяха всяко нейно движение.

Всяка сутрин беше едно и също. Вече беше готова да се закълне, че Рейнал де Камбремер никога не спеше. Когато не я любеше до изтощение и докато тя започнеше задъхано да моли за милост, той я

наблюдаваше. Какво очакваше да види? Тя избегна погледа му и се извърна към затворените капаци на прозорците, през които се процеждаше сива, неприветлива светлина.

— Сутрин ли е вече?

— За съжаление — прошепна мъжът и посегна към един от кичурите, които скриваха гърдите ѝ. — Бих искал да мога да задържа часовете, в които имам право да те държа в обятията си.

Лилиана се опита да пренебрегне копнежа в думите му. Според нея те съдържаха само мъжка арогантност, ситото доволство на мъжа, който за пореден път беше получил онова, което искаше.

Живата розовина по бузите ѝ бе заменена от бледа смес от срам и ужас. Защо, защо беше толкова слаба, толкова срамно похотлива и се поддаваше на уловките му? Не беше очаквала, че той ще придобие такава власт над нея.

— Пуснете ме!

Рязката заповед беше добре позната на норманина, чуваше я всяка сутрин. Лилиана се изтръгна от прегръдката му и се изтегли към другия край на алкова.

— Не доброволно, сърце мое! — пошегува се Рейнал и обхвана с яките си пръсти своенравната брадичка, преди да целуне сухите устни, които сега се затвориха за него.

— О, господи!

Близостта на рицаря, ароматът на любовната нощ, който се издигаше от чаршафите, и сигналите на собственото ѝ тяло я притесниха толкова много, че бледата ѝ кожа се оцвети в светлочервено. Какво ли не му беше позволявала през нощта! Тя скри лице в ръцете си.

— Лилиана! — проговори предупредително Рейнал и обхвана китките ѝ. — Всичко е наред. Няма от какво да се срамуваш!

— Как смееете да ми говорите така? Вие ме направихте уличница! — отвърна задавено тя.

Не толкова думите, колкото дрезгавият, изпълнен с мъка глас изтръгна сенъора от сутрешното му спокойствие.

— Какво каза? — Не можеше да повярва на ушите си. Какво, по дяволите, ставаше пак зад това безупречно чело?

— Много добре ме разбрахте — прошепна с отвращение Лилиана. — По-добре да ме бяхте убили, когато исках да ви дам

отровната напитка!

— Аз съм на друго мнение — отговори сухо той и пръстите му се плъзнаха в нежна милувка по скования ѝ тил. — Ти ме даряваш с толкова радост, когато те държа в прегръдката си, че никога не бих си навредил с подобно необмислено дело.

Лилиана потрепери от докосването му и се прокле за унизителната си слабост.

— Вие ме омагьосахте!

— Естествено. — Рейнал разбираше много добре, че тя търсеше обяснения, колкото и да бяха абсурдни, за да извини своето участие в случилото се. Но той нямаше никакво намерение да играе ролята на грешника, след като и двамата желаеха близостта си толкова силно. — Боя се, че ти също си ме омагьосала. Изпитвам неутолим копнеж към прекрасното ти тяло и към огъня на страстта ти. Вече не мога да живея без теб.

— Вие ми се присмивате!

Лилиана възприе като подигравка цитата от една от безбройните любовни балади, които рицарят беше слушал в двора на Уилям при забавленията с красивите дами. Тя се измъкна изпод завивките и забърза към сандъка, където снощи беше захвърлила дрехите си.

— Ти ме обвиняваш в собствените си простъпки — отвърна Рейнал и се надигна с нарастващ гняв. — Как да се отнасям към любовница, която нощем е толкова пламенна, че не ми дава да спя, а сутрин ме обвинява, че съм ѝ отнел честта? Няма ли най-последно да престанеш с тази глупава игра?

— Добро предложение! — изсъска Лилиана и затегна връзките на роклята си. — Да престанем с глупавите игрички! Оставете ме на мира и си потърсете някоя хубава слугиня да задоволява похотта ви. Аз ви мразя!

— Ако отминалите часове са били пример за начина ти да мразиш, аз съм ти много благодарен за омразата — заяви сърдито, но с приглушен глас Рейнал, който тъкмо беше пхнал главата си в ризата и след малко се появи с разбъркани коси. Русите къдрици бяха нападали на челото му, белият лен подчертаваше естествения бронзов цвят на кожата. Белите зъби блеснаха.

Лилиана промърмори нещо неразбрано и побърза да пхне нозе в ниските кожени обувки. След това се запъти с бързи стъпки към

вратата. Трябваше веднага да се махне от него.

— Престани да се съпротивляваш срещу фактите — посъветва я сухо Рейнал. — Не е работа на жените да се борят срещу себе си.

Лилиана спря и срещна погледа му. За момент повярва, че е открила там съчувствие, разбиране към поведението ѝ. Но нима норманинът можеше да знае какво изпитва тя? Норманите бяха разбойници, крадци и убийци! А този тук беше най-лошият от всички. Бе ѝ отнел не само родината, но и гордостта. Бе ѝ показал размерите на собствената ѝ слабост и я научи да мрази себе си.

— Защо не приемеш нещата такива, каквито са? — попита отново Рейнал. — Ти ми харесваш. Доставя ми голямо удоволствие да споделям постелята с теб и обещавам винаги да се грижа за теб.

— Не съзнавате ли, че предлагате на господарката на Хоукстоун да стане ваша наложница? — попита задъхано Лилиана.

— О, не, нямах това предвид, аз... — Рейнал млъкна изведнъж. Упоритостта, с която тя виждаше у него само лоши качества, беше невероятно изнервяща. Тази малка дебелоглавка не заслужаваше да разсее страховете ѝ. Господарката на Хоукстоун много скоро щеше да узнае колко несправедливо се беше отнесла към него.

— Наричай го, както искаш, факт е, че аз съм твой господар и ти ми дължиш покорство. Можеш веднага да ми покажеш, че ми се подчиняваш. Заеми се с приготовленията за пътуването, което ще предприемем само след няколко дни. Заминавам за Лондон, за да присъствам на коронацията на нашия господар, и ти ще ме придружиш. Тръгваме при следващото новолуние.

Очите на Лилиана се разшириха. Рейнал обаче не можа да каже дали от изненада или от ужас. У тази жена нищо не беше просто и ясно.

— И каква ще бъде ролята ми при това пътуване? — попита беззвучно Лилиана. — Пленница? Плячка? Играчка? Защо искате да задълбочите унижението ми?

— По дяволите, няма ли поне една-едничка радостна мисъл в красивата ти главичка? — избухна рицарят. — Уилям е новият ти крал, ти си господарката на Хоукстоун! Редно е да се явиш пред него, за да го поздравяваш и да изпълниш заповедите му. Затова ще дойдеш с мен!

Лилиана се отдръпна и опря гръб в стената. Защо този мъж не искаше да разбере, че тя не бе в състояние да се яви пред целия двор

като негова любовница? Нима сериозно смяташе, че тя щеше да прегъне коляно пред завоевателя?

— Аз няма да положа васална клетва пред вашия крал, защото той е крадец и убиец — изрече твърдо тя и вирна брадичка. — Да не искате да стане публичен скандал? Ще поемете ли този риск?

Рейнал смръщи чело. Можеше да ѝ каже, че няма защо да се притеснява за клетвата. Новият господар на Хоукстоун щеше да положи тази клетва, не тя. Но се съмняваше, че тази вест щеше да ѝ хареса повече. Сигурно щеше да побеснее, като разбере, че тя е само радваща добавка за новия сеньор на могъщото васално имение.

— Искам да помислиш много добре какво ще говориш и как ще се държиш в Лондон — изрече той неочаквано меко. — Пътуването е дълго и ще имаш достатъчно време да подредиш мислите си.

Лилиана го изчака мълчаливо да се облече, да върже всички връзки и да затегне токите. Движенията му бяха елегантни и точни и не преставаха да я възхищават. Все едно дали се обличаше или кръстосваше меч с Жилбер дьо Нансай при всекидневните им упражнения. Всяко движение беше съчетание от изключително вътрешно спокойствие и гъвкавостта на атлет. Този мъж без съмнение знаеше какво иска и не биваше да го дразнят излишно. Въпреки това тя не можеше другояче. Беше длъжна да се съпротивлява. Не биваше да попълва списъка от грешки и с отстъпчивост.

— Няма да замина с вас — прошепна тя повече на себе си, отколкото на него. — Все едно какво ще кажете или заповядате.

Рейнал премълча. Защо да обсъждат нещо, което отдавна беше решено? Но не може да предотврати, че дълбоко в сърцето му се зароди ново уважение към Лилиана. Ако беше мъж, тя щеше да бъде сериозен, достоен противник. Но за щастие беше само жена...

ГЛАВА 12

Като видя малката, кротка кобила, оседлана с нейното седло, Лилиана смръщи финото си носле. Хубава играчка за дама, но не и кон за господарката на Хоукстоун, която умееше да обздва и най-буйните жребци! За каква я смяташе норманинът? Къде беше Ноар, черният боен кон, който беше яздил при първата им, съдбоносна среща?

Рейнал де Камбремер видя презрително свитите устни и скри усмивката си зад каменно изражение. Прочете без усилие мислите на Лилиана и се развесели. Той лично беше дал заповедта да оседлаят за дамата най-кротката кобила в обора.

Тъй като познаваше своенравието и внезапните ѝ решения, не можеше да си позволи да я снабди с кон, който непременно щеше да подтикне войнствения ѝ дух към бягство. Макар че студът и снеговете забраняваха подобно безумие, това важеше само за разумните хора. С времето той се беше научил да включва непредвидимия темперамент на Лилиана Хоукстоун в преценките си. Кротката кобила беше тъкмо за нея!

Рицарят плъзна изпитателен поглед към другите членове на отряда, който се събираше пред колоните на главната къща. Непрестанният леден дъжд, примесен с мокър сняг, сигурно щеше да продължи още няколко дни. Утрото още не беше съвсем светло, но оръжията блестяха мокри и заплашителни на фона на зората. Докато Рейнал отсъстваше, Жилбер дьо Нансай щеше да управлява Хоукстоун.

Погледът му отново се върна на дамата, която се уви по-плътно в дебелата си наметка и притисна стъпалата си в кожени ботушки към хълбоците на коня. В сянката на качулката той повече си представи изражението ѝ, отколкото да го види. От нея струеше безмълвен гняв, насочен към него, и го обливаше като равномерната топлина на мангал с жар.

Лилиана не бе успяла да се наложи срещу заповедите му, но той знаеше, че това не означаваше победа над бунтовния ѝ дух. Тази прекрасна дама не се боеше от никого. Той се съмняваше дори дали тя

изпитваше страх пред бога, макар че това означаваше да я заподозре в смъртен грях. Но никога не я беше виждал да се моли в малкия параклис, сгъшен в сянката на Розовата кула.

— Дано Бог е с вас по време на пътуването — каза в този момент Жилбер дьо Нансай и сложи ръце върху ръцете на приятеля си. Рейнал му отговори със същото. Това беше поздравът на двама верни бойни другари, осъзнаващи силата си, които всеки миг очакваха да се сблъскат с несигурността на тази трудно умиротворена страна. — И да поздравяваш красивите придворни дами! — добави ухилено той.

— Докато херцогинята и свитата ѝ са в Нормандия, сълзите поради твоето отсъствие ще се множат всеки ден, драги мой! — отговори с добродушна подигравка Рейнал и даде знак за тръгване. — Пази ми Хоукстоун и не забравяй нито за миг, че горите са пълни с жадни за борба саксонци!

Лилиана проследи сбогуването на двамата рицари с присвити очи. Зад тях откри Едайва, която се криеше в сянката на колонадата и с нито един жест не ѝ даде да разбере, че ѝ желае добър път. В момента това ѝ беше безразлично. Имаше чувството, че отива на заточение, което няма да свърши скоро.

Едайва видя отнесения поглед и здраво стиснатите устни на Лилиана. Не по-малко от питомката си бавачката беше вбесена, че бяха принудили господарката на Розовата кула да предприеме това пътуване, което осуетяваше всичките ѝ планове. Тя бе изпратила едно от момчетата от обора да намери Алфарик, но то още не се беше върнало. Или го бяха хванали, или беше решило да остане при бунтовниците. Едайва предпочете да вярва във втората възможност.

Редиците на въоръжените мъже се заключиха около Лилиана, без да им е била дадена изрична заповед. Изведнъж тя се видя сред гора от шлемове и копия и не можа да хвърли прощален поглед към голата, брулена от вятъра Розова кула, която бдеше над Хоукстоун като древно чудовище. Дали щеше да види отново този символ на родината си? Мокрото знаме на норманина се развя като напук над зъберите и бузите ѝ пламнаха от гняв.

Месеци бяха минали от голямата битка. Месеци, през които Уилям и рицарите му бяха завладели покорената страна като рояка скакалци от библията. Кой можеше да ги спре?

Саксонските князе? Последните от онези мъже, които се бяха заплели в междуособици, вместо да се обединят и да се опълчат срещу завоевателя? Лилиана се съмняваше в способностите им. Най-добрите от тях бяха загинали от стрелите на норманите и като баща ѝ бяха оставили деца, жени, старци. Невинната плячка на победителя!

Новата, подсилена порта на Хоукстоун се затвори зад тях с оглушителен трясък, високите стени на палисадите скоро изчезнаха зад пелената на дъжда. Лилиана се взря право напред между потръпващите уши на малката кобила и се опита да овладее отчаянието си. За пореден път трябваше да се пребори с паниката, която се надигаше в гърдите ѝ, паника, станала най-вярната ѝ придружителка, откакто се беше научила да не се доверява на себе си, на измамното си тяло.

За първи път напускаше дома си след съдбоносната битка и се оглеждаше любопитно. Навсякъде се виждаха следи от боевете. Последните седмици не бяха успели да ги заличат. Ала едва когато стигнаха до руините на малък селски двор, който маркираше северната граница на Хоукстоун, Лилиана излезе от вцепенението си. Миризмата на студен пушек и изгорено месо беше толкова силна, че кръвопролитие с сигурност беше станало само преди няколко дни. Не преди седмици!

Тя стегна юздите на кобилката си и я спря, без да се съобразява с ездачите около себе си. Движението ѝ не убягна от бдителните очи на Рейнал де Камбремер и той даде знак за спиране. Трябваше да разбере какво е намислила опърничавата лейди, която вече бе скочила от седлото.

— Какво ви прихвана? — попита остро той и също слезе от коня.

— Това е дворът на Хоукфорест — отговори Лилиана и гласът ѝ трепереше от възмущение. — Може би вие сте равнодушен към съдбата на шепата хора, които живееха тук, но за мен те са мъже и жени, които принадлежат към Хоукстоун. Къде са отишли?

Рейнал де Камбремер махна заповеднически с ръка и няколко войници се заеха да претърсват руините. Те се върнаха много скоро, клатейки глави. Явно нямаше нищо за спасяване.

— Благодарете на саксонските бунтовници, които кръстосват страната, мадмоазел — проговори студено рицарят, нарочно подчертавайки привидната културна разлика помежду им. — Те са се

погрижили бедните хорица вече да не могат да служат на своя господар, като са ги изпратили при създателя им. Онези жалки негодници имат спешна нужда от храна и нерядко нападат сънародниците си, а който откаже да им се подчини, бива безмилостно убит. Да продължим пътя си. Няма смисъл да гледате отблизо това ужасно зрелище.

Лилиана пое дълбоко въздух, но пронизващата миризма, която се издигаше от руините, само засили гаденето ѝ. Спомни си Зигварт, брататия въглищар, и закръглената му жена Мариан. При всяко посещение в замъка Мариан ѝ носеше торбички със сушени горски плодове и ѝ приготвяше едно от чудесните си гъбени рагута, които караха дори готвачката на Хоукстоун да бледнее от завист. Като си помислеше, че сръчната, жизнерадостна Мариан лежи под обгорените дъски, които някога бяха чудесна селска къща...

— Сериозно ли твърдите, че тези нещастници са станали жертва на саксонци, на свои сънародници? — Гневът ѝ се насочи срещу Рейнал. Стана ѝ още по-болно, когато откри в погледа му съчувствие. Не искаше той да я съжалява. Гневът все още беше най-доброто средство за справяне с непоносимата мъка, която я давеше и ставаше все по-страшна.

— Нямам достатъчно воини, за да охранявам всяко кътче от това огромно имение. — Рейнал побърза да се защити от неизречените обвинения. — Надявам се, че след коронацията и след като отпразнуваме както подобава Коледните празници, херцогът ще изслуша благосклонно молбата ми за още воини.

— Баща ми не се нуждаеше от войници. Достатъчни му бяха мъжете, родени в Хоукстоун и заклели се да му служат вярно — Лилиана не устоя на изкушението да го бодне.

— Това е било в друго време — отговори Рейнал подчертано мирно.

— В по-хубаво време — изфуча ожесточено Лилиана. — Тогава никой в Хоукстоун или в Хоукфорест не се боеше, че мародерите ще запалят покрива над главата му. Нашият остров беше мирен, докато вие не стъпихте с железните си ботуши на бреговете ни.

— Естествено — отговори саркастично рицарят. — Затова и Харолд беше принуден да победи в открита битка мирните си роднини, преди да хукне като луд на юг, за да защитава незаконно придобитата

си корона срещу Уилям Завоевателя. Много прибързано произнасяте присъдите си, лейди! Но нека продължим пътя си. Тук не е място за спорове.

Лиλιана усети как бузите ѝ отново пламнаха. Баща ѝ не обичаше да говори за интригите и междуособиците около осиротялата английска корона. Хоукстоун открай време пазеше независимостта си, лоялността към краля се разбираше от само себе си. Само че кой беше законният крал? Харолд беше мъртъв, а доверените му хора, жадни за власт, също бяха намерили смъртта си на бойното поле или се бяха разпръснали на всички страни.

Тя прие мълчаливо помощта на норманския рицар, за да се качи отново на седлото. Дебелата наметка тежеше на раменете ѝ, вече влажна, но все така устойчива на дъжда. Многократно тепаният, изключително здрав плат от тъкачниците на Хоукстоун беше много подобър от норманската вълна. Тя видя, че от наметките на мъжете вече капеше вода, а лицата им бяха замръзнали в каменни маски. Как ли копнееха за топлината на огъня, за гореща напитка и място, което да не мирише на смърт и тлен?

Откакто бяха оставили зад себе си Кулата на розите, тя имаше чувството, че е загубила последната опора в живота си. Господарката на Хоукстоун беше станала безпомощен листец, носен от вятъра през страната. Тя бе проиграла не само куража, но и честта си. Защо да се тревожи от онова, което я очакваше?

Колкото и да не го желаше, Рейнал се чувстваше свързан с нея с нишката на невидимо разбиране и веднага усети бездънното ѝ отчаяние. Гледката на изгорената селска къща бе пречупила нещо в душата ѝ. Тя ѝ бе отнела илюзиите, които въпреки всичко я поддържаха изправена. Да види, че Хоукстоун не беше в състояние да защити своите — това я бе тласнало в дълбоки съмнения в собствената стойност.

Той ускори темпото с надеждата до настъпването на нощта да открият някакъв хан или поне заслон, където да нощуват. Трябваше поне за няколко часа да намерят защита от ледения дъжд, но и от гората, която ги обграждаше. По пътя, който водеше към Кентърбъри, конете затъваха до глезените в гъста кал, а той се виеше миля след миля през неизбродната гора.

Злокобната тишина под мрачните стари дървета се нарушаваше само от пръхтенето на животните, скърцането на мокрите седла и тихото подрънкване на юздите. Понякога върху рицарите се изливаха истински порои, насъбрали се по клони и сухи листа. Ала когато малкият отряд най-сетне остави зад себе си мократа гора, пътниците се озоваха сред неизбродно поле от мъгла.

Рейнал с мъка потисна проклятието си. Защо бе предприел това безумно пътуване? Не можеше да рискува сблъсък със саксонски мародери, докато в редиците им беше наследницата на Хоукстоун. Проклетото време го принуждаваше да нощува точно на края на гората. Беше прекалено опасно да продължат пътя си в мъглата.

Непременно трябваше да запалят огън, за да се сгреят, но Рейнал се съмняваше, че някъде ще се намерят достатъчно сухи дърва. Той даде съответните заповеди и се обърна към Лилиана, която седеше вцепенена на гърба на кобилата си. Ръцете в топли кожени ръкавици почиваха върху седлото, лицето ѝ беше бледо и мокро.

— Налага се да нощуваме тук — обясни рицарят със съжаление в гласа. — Почивката няма да бъде особено приятна, но нямаме друг избор. Позволете да ви помогна!

Лилиана се смъкна със сковани движения от седлото и остана неподвижна до кобилата. Нито я отведе при другите животни, охранявани от двама воители, нито се оттегли в храстите, за да се облекчи, макар че беше яздила много часове без прекъсване. Рейнал поклати глава.

— Вие сте по-опърничава и от най-опърничавото муле, мадам — изръмжа той в горчива пародия на церемониална учтивост и я улови за рамото, като в същото време махна на един от хората си да се погрижи за кобилата.

Лилиана извика от болка. Не се противеше от упоритост, а защото ѝ беше безкрайно трудно да мести краката си. Рейнал усети треперенето ѝ и забрави, че беше вбесен от своенравието ѝ. Докосвайки се до крехката, толкова добре позната фигура, той се отдаде изцяло на чувствата, които тя будеше у него. След кратка борба надделя желанието да я закриля, да я стопли и да премахне неестественото вцепенение на крайниците ѝ.

— Съжалявам, милата ми — прошепна той съвсем близо до ухото ѝ, за да не ги чуе никой. — Твоята родина не е създадена за

пътуване през декември, но нямаме друг избор. Ела, ще отидем под онези ели. Щом хапнеш и пийнеш нещо топло, ще се почувстваш по-добре.

Лиλιана потрепери. Това беше гласът от общите им ноци. Понякога успяваше да раздели рицаря от мъжа, в чиито обятия лежеше всяка нощ. Сякаш воинът нямаше нищо общо с прекрасния любовник от забранените ѝ чувствени сънища. В моменти като този обаче, когато усещаше силата на ръцете му и бе обгърната от грижите му, сънят ставаше действителност. Тогава се изправяше пред пропаст, която я ужасяваше.

Рейнал де Камбремер нямаше представа за противоречивите ѝ чувства. Той ѝ намери удобно местенце и ѝ подаде собствения си мях с вино.

— Моето червено вино е по-добро от това на херцога. Надявам се да върне цвета на бузите ви. Феран, погрижи се да измайсториш нещо като навес в клоните. Дамата има нужда от сушина. После ѝ донеси нещо за ядене!

Този мъж беше самата учтивост. Как успяваше да променя гласа си само за секунди? Да прогони кадифеното звучене и да направи така, като че не се интересува от нищо друго, освен да ѝ служи с безупречна учтивост. Лиλιана посегна към меха и отпи голяма глътка.

Пи и се закашля. Виното беше тежко и силно. След първия шок обаче тя усети благотворната топлина, която алкохолът разпространяваше в тялото ѝ на път към стомаха. Тази сутрин не беше закусила. Беше ѝ станало лошо само при мисълта, че трябва да дъвче и гълта, но сега стомахът ѝ беше съвсем празен и виното предизвика истински фойерверк.

— Така е по-добре — похвали я рицарят, като че говореше на любимата си ловна кучка. — И не влизайте много навътре в гората, ако се налага да се облекчите. Вече е много тъмно, а и мъглата размива контурите. Тази нощ е само за разбойници и диви животни.

Без да чака отговор, той се отдалечи, за да се погрижи за хората си, напълно убеден, че при завръщането си щеше да я намери на същото място. Лиλιана прочете без усилие мислите му. Къде би могла да се скрие в този пущинак, сама и без светлина? Тя беше жена и колкото и да бе опърничава, със сигурност бе благодарна на воините, които я закриляха.

Виното събуди жизнеността ѝ. Без да променя позата си, тя се огледа крадешком. Някъде късно следобед бяха оставили зад себе си границите на Хоукстоун. Лилиана нямаше представа къде се намираха. Някъде по пътя към Роумни Марч, предположи тя, където рицарят искаше да излезе на пътя от Кентърбъри за Лондон. И Кентърбъри, и Лондон бяха отдавна в ръцете на Завоевателя. Там ги очакваха сигурни стени и уморените пътници можеха да се надяват, че ще почиват в уютни ханове.

Лилиана вдигна глава, едва когато младият паж на сенъора се поклони пред нея. Момчето нямаше дори брада, а лицето под кестенявите къдрици беше безгрижно. Мършавата му фигурка се преви под прав ъгъл, когато ѝ предложи оскъдната вечеря.

— За съжаление ви нося само студено месо, сирене и малко хляб, мадам — обясни усърдно младежът. — Но все пак е по-добро от нищо. Бог да благослови храната ви, милейди!

Той бе наредил яденето на малък щит, като не беше забравил да го покрие с чиста кърпа. Трогната от усилията му, Лилиана го дари с усмивка, която сама не осъзна, но Феран се изчерви до ушите.

— Благодаря — прошепна тя и посегна към хляба, който беше опечен предишния ден в каменната пещ на Хоукстоун. Средата му все още беше мека и ароматна и Лилиана изведнъж усети вълчи глад. Хлябът заскърца между зъбите ѝ и ѝ напомни, че от известно време насам смесваха брашното с фини люспи, за да могат да изкарат зимата.

Малкото парче сирене и тънкият резен месо също доказваха, че запасите за пътуването са строго разпределени. Безумието на Едайва да подкрепи саксонските бунтовници ги възнагради със сурова и бедна зима. Лилиана дъвчеше механично, докато обърканите ѝ мисли все повече се избистряха. Погледът ѝ търсеше рицарите, чиито очертания бяха размити от мъглата, макар да бяха само на няколко крачки от нея.

За тези мъже нощуването на открито не беше нищо необичайно. Всеки имаше свой начин да се устрои удобно. Повечето почиваха облеgnати на седлата, оръжията им бяха под ръка. Докато си подаваха меховете с вино, мъжете почти не разговаряха, само си подхвърляха по някоя кратка забележка. Дори конете, спънати с букаи, които късаха оскъдната зимна трева, не издаваха звук. От гората зад тях прозвуча вик на нощна птица, после се чу пращане, предизвикано от стъпки на животно, но мъглата приглушаваше дори тези остри звуци.

Лилиана обра грижливо и последните трохички от наметката си и с незабележимо движение скри сиренето и месото в джоба си. Съдбоносното решение, което беше взела, направляваше движенията ѝ.

Не можеше да допусне да я завлекат на коронацията на новия владетел като жалка робиня! Тя бе потъпкала собствената си чест, като се беше отдала на норманина, но нямаше да увенчае тази непростима глупост с публично покорство!

Щом ѝ се удадеше удобен случай, щеше да избяга. Обратно в гората. Дано успееше да се върне в Хоукфорест. Сред руините сигурно щеше да намери нещо за ядене, а и можеше да се скрие там, поне в началото. В този момент не смееше да мисли за по-нататък. И без това пътят беше достатъчно дълъг и труден, защото не можеше да вземе кобилата. Бедното животно беше напълно изтощено, а и конете бяха под стража.

Рейнал де Камбремер видя как погледът ѝ се плъзна към конете и повярва, че е открил в него копнеж. Неговата дива саксонка явно имаше желание да възседне коня си и да препусне, все едно колко скована и изранена беше. Не можеше да ѝ се сърди за това желание. За жена с такава чувствителна гордост събитията бяха трудно поносими. Но даже изтощението и умората не бяха в състояние да отнемат тайнствения блясък на красотата ѝ.

Тя бе свалила качулката и финият овал на лицето ѝ блестеше в здрача като слонова кост. Стегнатите плитки бяха увити около главата и я правеха по-възрастна, но придаваха на лицето ѝ благородство и меланхоличност. Дамата насреща му нямаше нищо общо със сирената с разпуснати коси, която го даряваше с незабравими нощи.

Той се пребори с глупавия импулс да отиде при нея и да я вземе в прегръдката си. Не можеше да си позволи тази проява на слабост пред верните си рицари. Все още не можеше да си обясни магията, която го привличаше към Лилиана. И двамата трябваше да потърпят. Ала фактът, че тя беше съвсем близо, че не беше необходимо да се пита какво прави и дали се чувства добре, беше голямо облекчение за него. Беше започнал да се бои от дните и часовете, които прекарваше без нея. Тя бе добила власт над него и над мислите му, без той да може да го предотврати.

Мракът се спусна над тихия лагер в края на гората и най-сетне дъждът спря. Вместо него се надигна режещ студен вятър и дори конете се скупчиха под едно дърво, търсейки топлина. Рицарят се убеди, че Лилиана е добре скрита под импровизирания навес, облегна се на седлото си и затвори очи. Заспа веднага щом главата му се отпусна на седлото. Отдавна се беше научил да използва всяко спиране за почивка. Стражите бяха разпределени и той се доверяваше на способността на воините си да го предупреждават своевременно за всяка надвиснала заплаха.

Лилиана трепереше под наметката си. Беше уморена, но не смееше да заспи. Слухът ѝ тревожно ловеше всеки шум на нощта. Вятърът непрекъснато се засилваше и вилнееше в короните на дърветата. През гонещите се сенки на мъглата от време на време се провиждаха облаци и тесния сърп на луната. Сега трябваше да събере всичките си сили, иначе изтощението щеше да вземе връх.

Най-сетне Лилиана се изправи бавно и безкрайно предпазливо и огледа спящите мъже. Никой не издаваше звук. Рейнал явно бе забранил на воините си дори да хъркат. Тя се измъкна изпод навеса и вятърът едва не я събори. Направи още няколко стъпки и успя да се промъкне между увитите безмълвно фигури, без дори една от тях да забележи призрачното видение.

Имаше късмет, че постът, на който Рейнал разчиташе, също бе задрямал, облегнат на едно дърво. Лилиана закрачи слепешката в посоката, която бе опитала да запомни на здрачаване. Вятърът беше неин съюзник и заглушаваше всеки шум. Наметката ѝ много скоро се закачи в тръните, клони удряха лицето ѝ, отново и отново се препъваше в препятствия, които не можеше да види. Въпреки това не спря нито за миг. Много добре знаеше, че никога вече няма да има такъв шанс. Щеше да избяга от Рейнал де Камбремер!

Тя се опитваше да прогони от съзнанието си всяка мисъл за самодоволния норманин, но напразно. Нарече го с всички лоши думи, които знаеше, припомни си едно по едно всичките му престъпления. Напразно. Рейнал беше в кръвта и в сърцето ѝ. Вече се потеше, макар че нощта беше влажна и мъглива.

Какво ли щеше да каже, щом откриеше бягството ѝ? Дали щеше да я търси? Вероятно не, пътят не търпеше отлагане, бяха тръгнали от Хоукстоун твърде късно. Ако искаше да вземе участие в коронацията,

не можеше да пилее време в гонитба на една опърничава саксонска заложница.

— Сигурна съм, че няма да посмее да си навлече гнева на господаря си, като закъснее за коронацията — каза си задъхано тя и продължи пътя си, макар че краката ѝ трепереха, а дробовете ѝ пареха. Сълзи напиреха в очите ѝ, но когато механично вдигна ръка да ги избърше, кожата остана суха. Не очите, сърцето ѝ плачеше...

ГЛАВА 13

— Кажи, че не е вярно!

Викът на рицаря прозвуча толкова студено и заплашително, че Феран сведе още по-дълбоко глава между раменете си. Откакто служеше като паж при Рейнал де Камбремер, никога не го беше чувал да говори с такъв тон. Веднага разбра, че зад тези думи се крие пламтящ гняв.

— Никъде не намерих дамата, сеньор — повтори с треперещ глас той. — Аз... предположих, че е отишла в храстите и я почаках да се върне. Чаках и чаках, но мина толкова време, че се боя...

— Млъкни!

Феран веднага замълча. Имаше чувството, че колкото повече говори, толкова по-страшно ще стане. Един предпазлив поглед към лицето на господаря му показва желязната маска на воин, умеещ да прикрива чувствата си. Само остро вдълбаните ъгли на устата и убийствените искри в зелените очи издаваха, че рицарят се бореше да запази самообладание.

Рейнал де Камбремер изскърца със зъби и удари с юмрук стъблото на близкия дъб. Грапавата кора раздра кожата му, но той изобщо не усети болка. Изпитваше единствено див гняв! И причината за този гняв беше Лилиана Хоукстоун. Тя го бе излъгала! Беше го изиграла като последен глупак и сега беше сам!

Никога, и в най-безумните си представи не бе очаквал от нея смелостта да изчезне в такава адска нощ. Къде можеше да отиде, след като най-близкото село беше на много мили оттук и се намираха в края на една огромна гора? Накъдето и да се обърнеше, навсякъде я дебнеше смъртта. Тя беше само една безпомощна млада жена и...

„А може би твоята Лилиана съвсем не е толкова безпомощна, колкото ти се иска, глупако!“ — укори го вътрешният глас. Как не се беше сетил за тази възможност? „Нима през дългия вчерашен ден не изпитваше чувството, че те наблюдават? Досега винаги си разчитал на сетивата си. Защо това трябва да се е променило точно в Англия?“

Твърде възможно е дамата да е знаела, че ви следват, и само да е чакала сгоден случай да избяга от новия си господар.“

Рейнал пое дълбоко дъх.

— Ами конете, Феран? Всички ли са по местата си? Няма ли някой ранен?

Момчето закима усърдно. Поне един въпрос, на който можеше да даде положителен отговор. Специално беше отишъл при конете да провери дали дамата не е там.

— Нито един не липсва, сър! Даже кобилата на дамата си е там!

Никакво съмнение: някой беше помогнал на Лилиана да избяга. Гневът на Рейнал се удави в горчиви самообвинения. Омаян от сапфирените ѝ очи, той бе забравил разума и предпазливостта. Сигурно Лилиана и саксонските ѝ приятели вече чакаха следващата му глупост. Сигурно бяха заложили капана и той трябваше само да се втурне като глупак в гората, за да спаси дамата от привидната опасност, в която се намираше, за да намери сигурна смърт от саксонска ръка. Той и всичките му хора! О, не, тук бунтовниците бъркаха!

Нека дамата си стои при сънародниците си, нека поживее с тях в гората, за да разбере по-добри ли са от норманите. Колкото по-бързо изчезнеше от живота му, толкова по-добре за душевния му мир.

— Продължаваме пътя си! — изрева той и се обърна към другарите си, за да даде заповедите си.

— Но какво ще стане с лейди Лилиана? — осмели се да попита пажът. — Тя сигурно се е върнала в гората. Сам-сама, без кон, без оръжие. Ще ѝ се случи нещо лошо. Не можете да...

— Нямаш право да ми казваш какво мога да правя и какво не, Феран — прекъсна го студено рицарят. — Изпълнявай задълженията си и остави на мен да вземам решенията.

Смазан от тежестта на този жесток укор, Феран се поклони и побърза да се отдалечи. Ала погледът му отново и отново търсеше гората, която се издигаше зад тях като мрачна, заплашителна стена, макар и огряна от утринната светлина: тъмен, тайнствен свят, през който човек трябваше да язди много часове наред, заплашван от какви ли не опасности.

Рейнал де Камбремер разбираше тревогата на момчето много по-добре, отколкото то можеше да си представи. И той трябваше да си

заповяда да не мисли непрекъснато за Лилиана. Опита се да си внуши, че изобщо не я заплашва опасност и че отдавна е на сигурно място, но тревогата остана. Потискащото чувство, че бе загубил много повече от една непокорна заложница, все повече се засилваше.

Все пак Рейнал ненапрасно беше прекарал дълги години в манастир. Те го бяха научили да отрича меката страна на сърцето си. Да пази самообладание и да прави само онова, което е нужно. Всъщност ежедневието на рицаря почти не се отличаваше от това на монаха.

Голите къпинови клони бяха най-страшното. Закачвах се в наметката, късаха полите ѝ, раздираха меката бежова кожа на ботушките. Фините дамски ботушки за езда не бяха пригодени за ходене през гората като грубите, устойчиви обувки на воините. Въпреки това Лилиана продължаваше да прави крачка след крачка, опитвайки се да преодолее себе си. Вече започваше да свиква с вцепеняващото изтощение, както и с пробождането в гърдите.

Отдавна беше загубила всяко чувство за време и усета си за ориентация. Препъваше се в мрака, без да забележи, че черната нощ неусетно беше преминала в сребърното сиво на настъпващото утро. Пред уморените ѝ очи танцуваха огнени кръгове и тя не видя дебелия клон, който висеше напреки на пътя ѝ.

Клонът я удари право в челото, тя политна назад и от устните ѝ се изтръгна тих вик на болка. После бавно се свлече на земята. Внезапният припадък я лиши от силата на волята, която досега я тласкаше напред. Дълбокото изтощение доведе дотам, че кратката загуба на съзнание премина в мъртвешки сън.

Наполовина покрита с изкаляната си наметка, тя лежа дълго върху постелята от изгнила дъбова щума и влажен мъх. Като дрипава кукла, чиито цветове се смесваха с кафявото на пръстта и сиво-черното на клоните. Като безформено хълмче, което никое човешко око не би сбъркало с живо същество.

Най-после в помътненото съзнание на Лилиана проникна усещането за влажно и топло докосване, което не искаше да се отмести. Тя се опита да се отбранява, защото не искаше да излезе от милостивия мрак на убежището си. Защо не я оставеха да умре

спокойно? Жалките ѝ опити да отблъсне натрапника бяха първите признаци на живот, но те бяха достатъчни да накарат мъчителя и да излае въодушевено и да я обсипе с дъжд от листа и пръст.

— Гръм и мълния, какво ти става, Девил? Няма ли най-последно да престанеш да се ровиш в земята, глупако?

Огромната, тромава фигура в кожен жакет, която вървеше с кучето, грубо изрита безжизненото вързопче с върха на ботуша си и бе удостоена с неочаквано заплашително изръмжаване.

— Ти да не си полудял? Какво те прихваща, гадино?

Алфарик от Хейвън прогони грамадното черно ловно куче със силен ритник, като в същото време се пазеше от острите му зъби. Девил не беше покорно куче. Все пак капризите му се уравниваха от качествата му на ловно куче и хрътка, качества, от които младият саксонски княз имаше остра нужда. За съжаление плячката, която Девил беше открил в къпиновия гъсталак тази сутрин, май не си струваше усилията.

Черното куче се отпусна на задните си крака недалеч от купчината и впи поглед в нея, сякаш беше решило да я охранява. С ръмжене, което по нищо не отстъпваше на кучешкото, Алфарик се отпусна на едно коляно и издърпа мокрия, мръсен плат. Първо видя разплетена черна коса, дълга бледа шия и контура на омазана с пръст девическа буза, която му се стори странно позната. Но разбра коя беше жената пред него едва когато тя мъчително извърна глава.

— Лилиана!

Макар че позна гласа, мина доста време, преди Лилиана да оформи името му в мъчително пулсиращата си глава.

— Алфарик? Алфарик от Хейвън?

— В името на Боговете, какво правиш тук, господарке на Розовата кула? — извика възмутено саксонският княз и се отдръпна от нея, като че беше заразна. — И как само изглеждаш!

Лилиана се надигна, макар и с много усилия, и намери неочакван помощник в лицето на Девил. Широкият, силен гръб на черното ловно куче ѝ послужи като опора, а през пръстите ѝ, които бе заровила в дебелата козина на животното, в измъченото ѝ тяло проникнаха топлина и живот. Тя се пребори с изтощението, което сковаваше мисълта ѝ. Откъде се беше взел Алфарик? Какво искаше от нея?

Докато събере обърканите си сетива, тя се видя заобиколена от брадати саксонци, които изглеждаха толкова диви и груби, че не позна никого, макар повечето да произхождаха от селата около Хоукстоун. Без да осъзнава какво прави, тя се притисна по-силно до едрото куче.

Девил беше едно от кутретата на Ностран, някогашното ловно куче на баща ѝ. Тя си припомни колко ѝ беше тъжно, когато баща ѝ го подари на Алфарик. Явно беше преживял грубото отношение, но поведението му показваше, че няма доверие в господаря си. Лилиана не посмя да отдели пръсти от шията му.

— Алфарик! — повтори с мъка тя и едва позна гласа си. Ужасът ѝ нарастваше с всяка минута. — Не мога да повярвам! Как ме намери?

— Девил ме доведе — отговори кратко саксонецът. — Мислех, че си в Хоукстоун! Какво правиш сама в гората? Нали трябваше да ме чакаш за Коледа? По дяволите, жено, никога ли не правиш това, което ти заповядват? Крайно време е да се научиш да ми се подчиняваш!

Лилиана се разтрепери още по-силно, макар че отчаяно се опитваше да запази самообладание. Знаеше, че не бива да показва на Алфарик колко я е страх от него. Това събуждаше най-долните му инстинкти. Много му харесваше да се чувства силен, всемогъщ, особено пред жената, която беше отблъснала упоритото му ухажване и се отвращаваше от него.

— Да не мислиш, че имах власт да решавам какво да правя? — попита сърдито тя. — Норманинът искаше да ме отведе със себе си на коронацията на Завоевателя в Лондон. Едва успях да му избягам!

Алфарик присви очи в тесни цепки, грубите му черти замръзнаха, издаденото чело се размърда в трудната игра на мисленето. Обикновено той реагираше от гняв, от жажда за власт или от чиста алчност. Беше му безкрайно трудно да си представи какви намерения има врагът му и какви планове е изковал.

— Къде е онзи тип? Колко хора е повел със себе си? Къде да го намерим? — излая накрая той и в гласа му имаше такава решителност, че Лилиана се сгърчи като от удар. Ако не беше топлата козина на кучето, която ѝ даваше опора, сигурно щеше да се свлече на земята.

Рейнал в ръцете на Алфарик? Сърцето ѝ заби като лудо и взе решение, преди разумът да е казал думата си. Благородното мъжко лице на норманина застана до брадатата, разкривена маска на саксонския княз, под чието чело блестяха зли светли очи. Явно вече се

виждаше да размахва окървавената бойна брадва над падналия чужд рицар.

— Не знам — отвърна Лилиана и се опита да придаде на гласа си колкото можеше повече убедителност. — Избягах посред нощ и не мога да кажа колко време е минало, преди да ме намерите. Тичах напосоки през гората, за да залича следите си.

Това беше истината, но тя премълча съзнателно, че рицарите бяха станували на края на гората и Рейнал възнамеряваше да тръгне към Роумни Марч. Нямаше причини да пази завоевателя, но не искаше да стане причина за убийството на малкия Феран и другите. Алфарик и хората му имаха числено превъзходство и със сигурност нямаше да пощадят нито един норманин, който им паднеше в ръцете.

— Добре де, добре — изръмжа Алфарик, по-скоро доволен, отколкото изненадан. — Винаги съм знаел, че баща ти преувеличаваше способностите ти да се ориентираш в гората. Един мъж би си набелязал знаци, щеше да запомни посоката или разстоянието, но една жена... пфу!

Той беше толкова доволен от себе си, та изобщо не му хрумна, че Лилиана нарочно бе премълчала важна информация. Тя сведе глава и не каза нищо, когато той изпрати напред двама съгледвачи и събра отряда си за тръгване.

— Идваш с мен — обърна се той по-скоро небрежно към младата жена.

— Къде отиваме? — Само това й липсваше! В никакъв случай не биваше да попадне от властта на норманина под властта на Алфарик.

— Първо в тайния ни лагер — обясни Алфарик. — Като си помисля, стана много хубаво, че те намерих. Хоукстоун и без това е много добре укрепен и няма да можем да го превземем с една-единствена атака, както предлагаше старата. Ще го завладеем, щом дойде пролетта!

— Да завладеете Хоукстоун! — изсъска възмутено Лилиана и забрави всяка предпазливост. — Ти явно си си загубил ума, Алфарик от Хейвън!

— Млъкни! — изрева саксонецът и погледът му я накара да потрепери. — Няма да допусна жена ми да вдига глас срещу мен. Аз съм ти господар и си длъжна да правиш, каквото ти казвам!

Лилиана се разтрепери още по-силно. Макар че цялото ѝ същество се бунтуваше, тя не направи втори път грешката да възрази на Алфарик пред хората му. Познаваше чувствителната гордост и избухливостта на младия саксонски княз. Макар че нямаше никакво намерение да стане негова жена, тя не можеше да го отблъсне пред очите на подчинените му. За съжаление беше принудена да лицемери и да се прояви като послушна девойка, както се очакваше от нея.

Налагаше се поне засега да се съобразява с упорития си обожател, докато излязат от гората. Само пръстите, вкопчени в козината на Девил, се сковаха.

— Виждам, че се разбираме! — Вълчата усмивка на Алфарик разкри редица жълтеникави, но здрави предни зъби и ръката му сграбчи рамото на Лилиана с желязна хватка, преди тя да е успяла да се отдръпне.

Лилиана се препъна, но яките мъжки ръце не ѝ позволиха да падне. Непосредствената физическа близост на Алфарик я изпълни с отвращение. Миризмата на стара пот и грубо насилие я скова и ѝ попречи да мисли. Само в края на съзнанието ѝ блесна съдбоносното прозрение: с бягството си от Рейнал де Камбремер тя бе допуснала страшна грешка!

— Напред! — изръмжа Алфарик и я повлече с такава сила след себе си, че краката ѝ се отделиха от земята. — Нямам търпение да отпразнуваме сватбата си, господарке на Хоукстоун! След това ще нахвърляме норманските кучета в морето и ще покрием бреговете на острова с труповете им. Така нито един чужденец няма да се осмели да прекоси морето, за да ни досажда.

Лилиана се постара да върви бързо. Челото ѝ беше отекло, слепоочията ѝ пулсираха болезнено и тя много скоро загуби всяко чувство за разстояние и време. Гадеше ѝ се от глад, беше готова да продаде безсмъртната си душа за глътка вода. Алфарик и другите мъже обаче не мислеха нито за ядене, нито за пиене. Те бяха корави воители, опознали през изминалите седмици бягството и лишенията. Който беше слаб, оставаше назад.

Когато с настъпването на мрака стигнаха до колибата на един ловен надзирател, Лилиана беше твърде изтощена, за да се възмути от изгорения покрив и полуразложените тела, окачени на овъглените греди в кошарата, някога подслонявала двете крави на семейството.

Грозните проклетия на Алфарик се отнасяха единствено до факта, че мародерите, които бяха запалили къщата преди тях, са отнесли със себе си всичко, което са намерили. Не откриха нито парченце хляб, нито жито, нито дори купичка каша. Само малкият извор зад къщата им предложи достатъчно прясна вода. Лилиана усети болка в зъбите, защото студът вече беше покрил околните камъни с тънък слой лед.

Тя беше толкова слаба, че нямаше сили дори да пие. Алфарик буквално натика между зъбите ѝ мръсната си шепа, тя се задави и скъпоценната течност потече по роклята ѝ.

— Пий! — изсъска ядосано мъжът. — Трябва ми силна жена, която да ми роди здрави синове!

Ледената вода в съчетание с толкова обезкуражаващи планове за бъдещето изтръгна Лилиана от упоението, в което беше изпаднала. Тя приглади назад обърканите си къдрици, изтри запотеното си чело и се изправи, стремейки се да увеличи разстоянието между Алфарик и себе си. Примигна няколко пъти и се обърна към саксонца, който на фона на малкия огън, накладен от другарите му в камината, хвърляше застрашителна сянка.

Велики боже, какво зло беше сторила, та да завърши живота си в лапите на Алфарик? Още като уж цивилизован обожател той я отблъскваше с ужасната си брада и с наглото си самодоволство, а сега? Той я считаше за своя собственост!

— Още не нося синовете ти — осмели се да възрази тя и взе от ръцете му меха с вода, макар че пръстите ѝ затрепериха под тежестта.

Алфарик избухна в луд смях и я сграбчи за китката. От една страна, за да я подкрепи, но много повече, за да ѝ докаже, че беше изцяло в негова власт.

— Можем още днес да променим това, момичето ми — проговори той и тонът му беше неочаквано мирен. — За мен няма значение, че хората ми ще гледат как се любим. Ти си тази, която винаги е държала на церемониала и на изисканите маниери, затова няма да те разочаровам. Ще те взема едва в нашия лагер, след като намеря свещеник, който да благослови брака ни, както е прилично. Нали съм благородник!

Лилиана се взря в окосмената, невероятно мръсна лапа, която стискаше тясната ѝ китка. Огрени от пламъците, косъмчетата блестяха

златни, жилите бяха силно изпъкнали. Стоманени пръсти с широки върхове и нащърбени черни нокти се забиваха в плътта ѝ. Отново се разтрепери като лист.

— Не се страхувай, сърчице мое! — Алфарик отново избухна в смях. — Ще имаш сватба, каквото подобава на бъдещата господарка на тази страна. Всички мои хора ще пият за здравето на булката!

Той я пусна и Лилиана изпусна меха с вода върху глинения под на колибата. Тънката струйка веднага попи в изгнилата слама. Лилиана я проследи с копнеж и си пожела също да можеше да се превърне във вода или да потъне в земята. Изтощението и отчаянието извикаха сълзи в очите ѝ. Каквото и да беше извършила, след като баща ѝ напусна Хоукстоун, за да загине с воините си в напразна битка, то се оказваше все погрешно!

— Пий! — заповяда отново Алфарик. — Като се напиеш с вода, няма да усещаш глада толкова силно. Обещавам ти, че щом стигнем в главната ни квартира, ще те обезщетя за всичко!

Лилиана пи жадно. Усети как Девил се опря в хълбока ѝ и сподели топлината си с нея. Напрежението бавно отслабна. Тя прегърна кучето и положи глава на шията му. То миришеше на гора и животно, на естествения ред на нещата. Тя затвори очи и се опита да се върне във времето, когато Девил беше малко кутре, трмаво вързопче черна козина, което я следваше по петите в света, който сега ѝ се струваше само приказка.

ГЛАВА 14

— Престанете да си правите шеги с мен, Рейнал де Камбремер. Аз не се смея на такива неща и вие много добре го знаете.

— Не е шега, Ваше височество! — Рейнал отговори на английския крал с традиционното обръщение към херцога на Нормандия.

Отдавна се беше научил да познава настроението на Уилям по лицето му. Когато устните бяха здраво стиснати и ъглите им потръпваха както днес, това означаваше, че едва обуздава гнева си. В гърдите му бушуваше ярост, макар че външно беше безупречно спокоен и тъмните очи гледаха ако не любезно, то поне равнодушно. Въпреки това нямаше смисъл да премълчи пред краля си подробностите на злощастното си пътуване. Колкото по-скоро му кажеше всичко, толкова по-бързо щеше да свърши цялата тази объркана история.

— И Хоукстоун като наследницата си се оказа труден за подчиняване. Доколкото разбрах, господарите му открай време са управлявали земите си самостоятелно, били са горди и своенравни. Трудно е да се каже дали господарят на Хоукстоун се е подчинявал на краля или е било обратното. Хората, които живеят под сянката на това знаме, имат собствено достойнство.

— Не ми разказвайте неща, които отдавна знам. По-добре ми обяснете защо наследницата на Хоукстоун не дойде с вас в Лондон!

Колкото и да ценеше, че служи на умен господар с познания за човешката душа, Рейнал имаше немалко моменти, в които тези качества го нервираха. Мрачната широкоплещеста фигура принадлежеше на човек, който, роден извънбрачно, се беше научил да подчинява другите на волята си. Всичко, което притежаваше, беше извоювано със собствените му сили. Затова го пазеше с ревнивото усърдие на строг баща и изискваше това неуморно усърдие и от верните си хора.

— Лилиана Хоукстоун не искаше да дойде с мен в Лондон. Докато пътувахме насам, тя намери сгоден случай и избяга. Причината е, че е много горда и не желае да подвие коляно пред вас, сир. — Младият рицар беше твърдо решен да каже цялата истина.

— Наистина ли?

Рейнал благодари на небето, че разговорът се водеше на четири очи. Защото нямаше представа как би преживял публичното унижение, ако кралят му бе задал този въпрос на официална аудиенция. Гласът на Уилям преливаше от подигравка.

— Избягала е? Бихте ли ми обяснили по-подробно? Избягала ви е, сякаш е домашно кученце? Изплъзнала се е от ръцете ви в някой от Лондонските базари?

— Не бива да сравнявате господарката на Хоукстоун с дамите на госпожа херцогинята. — Крайно смутен, рицарят се опита да обясни провала си. — Тя е опасна личност. Преоблечена като рицар, излезе начело на отряд от старци и момчета, за да ни даде последната битка. Не иска да се примири с поражението на родината си. Направи опит да ме убие. Имах късмет, че в последния миг забелязах как ми сипа отрова във виното.

— Значи е мъжкарана, на която липсва само брадата, за да всява страх и ужас? — осведоми се херцогът с нарастващо любопитство. — Затова ли я пуснахте да избяга? За да не се наложи да я вземете за съпруга, както заповядах?

Рейнал беше честен човек и се почувства длъжен да разсее заблудата на господаря си, макар да знаеше, че това ще го постави в още по-лоша светлина.

— Лилиана Хоукстоун е най-красивата и женствена жена, която съм виждал някога, сир. Макар и малко по-висока от повечето жени, тя се движи с прелестна грация. Косата ѝ е черна като обсипаното със звезди среднощно небе, очите ѝ имат цвета на чисти сапфири, а устата ѝ е като розов цвят. Никой не може да я погледне, без да ѝ се възхити.

— И този очарователен ангел върти меча и смесва отрови? — Подигравката в очите на херцога отстъпи място на мрачна подозрителност.

— Смелостта и безстрашието ѝ са равни само на красотата и очарованието ѝ — призна Рейнал с предателска въздишка.

— А вие сте я подценили! — Като майстор на стрелбата с лък, Уилям веднага улучи в десетката. — А аз съм ви надценил, Рейнал де Камбремер! Хоукстоун можеше да стане пример за мира между саксонци и нормани. Английска лейди от най-старата аристокрация, която се свързва с един от най-добрите ми рицари — това щеше да бъде най-добрият пример, че в моето кралство саксонците и норманите могат да живеят в мир. А сега...

Рицарят не каза нищо. Какво би могъл да отговори? Как да се защити срещу обвиненията?

— Аз имах заповед да взема и да задържа Хоукстоун, сир. — И сега реши да каже истината. — Изпълних заповедта ви. Отнесох се почтено към победените, предотвратих излишни кръвопролития. Дори когато дамата извърши покушение срещу живота ми, не я наказах твърде строго, макар че ѝ дадох да почувства справедливия ми гняв. Въпреки това не мога да не благодаря на небето, че ме спаси от тази съпруга. Кой би искал жена, на която може да вярва единствено в леглото?

Херцогът веднага усети в тази страстна реч отгласа на засегнатата мъжественост. При цялата си любов към истината Рейнал де Камбремер очевидно премълчаваше някои подробности. Защо ли не смееше да се довери дори на своя херцог?

— Не се радвайте твърде рано, приятелю — промълви замислено Уилям.

Той застана зад широкото писалище в кабинета си и събра набързо натрупаните документи. Това движение остави впечатлението, че е приключил с темата. Ала Рейнал го познаваше твърде добре, за да повярва, че се е отървал така леко. Херцогът мразеше да осуетяват плановете му. А този план беше между най-скъпите на сърцето му.

— Имам за вас ново поръчение, за което отговаряте с рицарската си чест — заговори след малко Уилям.

Рейнал веднага застана нащрек. Въпреки неохотата си не можеше да стори друго, освен да склони глава и да се подчини.

— Ще търсите Лилиана Хоукстоун и ще я намерите. — Уилям произнесе присъдата, която Рейнал бе очаквал тайно през цялото време. — Ще вземете момичето за своя съпруга и ще владеете Хоукстоун заедно с нея. Не е редно една от най-красивите английски

рози да разиграва най-добрия ми рицар, приятелю! Намерете я, където и да се е скрила, и се постарайте да я научите на маниери!

— Не знаете какво искате от мен, сир!

— Е, какво искам? — Изведнъж в гласа на краля зазвучаха нежност и топлина и той сложи ръка на рамото на Рейнал. — Възможно ли е да се страхуваш от едно английско момиче, драги мой? Хвани бунтовничката и я опитоми. Начинът, по който ми я описа, показва, че не ти е безразлична.

— Може би, но аз съм й безразличен! — Рейнал изрече тези думи, преди да е успял да се спре.

Кралят се ухили като уличен хлапак.

— И това го казва рицарят, по когото дамите на моята съпруга въздишат сърцераздирателно? Е, Рейнал, започвам да мисля, че си си намерил майсторката!

Рицарят стисна ръце в юмруци, но не се поддаде на предизвикателството. И без това беше казал твърде много. Уилям доволно потърка ръце.

— Ще стана кръстник на първото ви дете! Уведомете ме, щом изпълните задачата си, Рейнал!

— Ваш покорен слуга, сир — промърмори рицарят и буквално избяга от кабинета на господаря си, преди орловите очи на Уилям да открият, че всъщност се радваше на новата си задача.

Откак бяха влезли в града на Темза без Лилиана, той имаше чувството, че беше преживял тежка битка и бе получил най-страшната рана, която не искаше да заздравее. Не можа да сподели тържеството на Уилям, не можа да се въодушеви дори от коронацията, която бе извършена в абатството „Свети Петър“ лично от архиепископа на Йорк.

Моментът беше тържествен, но и много опасен, защото никой не знаеше дали непредвидимите лондончани няма да се надигнат срещу натрапения им нов крал. Но те останаха спокойни и това беше най-хубавият подарък за Уилям през този напрегнат ден. Единствен Рейнал не беше в състояние да участва във веселото празненство. Мислите му постоянно се връщаха по пътя към Роумни Марч и колкото повече размишляваше за случилото се, толкова повече се убеждаваше, че се е излъгал.

Лилиана беше горда, опърничава, непредвидима и твърде независима за жена, но ѝ липсваше всякакво коварство. Опитът да го отрови също беше акт на чисто отчаяние. Ако не я бе възпрял, тя беше готова да се самоубие. Лилиана не беше способна да участва в залагането на капан, който би означавал сигурна смърт за него и хората му.

Той бе извършил страшна грешка, като не си направи труда да я потърси. Колкото по-дълго размишляваше, толкова повече нарастваше увереността му, че Лилиана се намираше в опасност, в смъртна опасност.

Заповедта на краля му даваше възможност да тръгне по следите ѝ без никакво бавене. Каква благословия! Отдавна беше разбрал, че не принадлежеше към мъжете, които самодоволно се показваха с новия крал, за да изтъкнат собствената си значимост. Не, мястото му беше в Хоукстоун!

— Не бива да се страхуваш. Щом усети у теб и най-малката искрица страх, свършено е. Не му показвай, че те е страх!

Лилиана отново и отново си повтаряше тези думи. Те бяха станали постоянните ѝ придружители, откакто се озова в огромната скална пещера в крайбрежните планини — по-изтощена откогато и да било в живота си и на прага на лудостта. Пещерата беше главната квартира на Алфарик или, както той я наричаше, официалната му зала. Лилиана знаеше за пещерите във варовиковите скали, но за първи път влизаше в една от тях. Влажни, тъмни и малко по-топли от обичайните скривалища в гората, те предлагаха убежище за всички, които се бяха присъединили към Алфарик от Хейвън и отряда му.

Лилиана попадна сред дива орда, неподвластна на никаква дисциплина. Това ли бяха хората, с които саксонският княз си въобразяваше, че ще завладее страната? За нейна изненада в пещерата я посрещнаха и няколко дузини жени и деца, окъсани, жалки, изгладнели нещастници, загубили съпрузи, братя и бащи. Оцелелите се бяха стекли тук от разрушени села и изгорени дворове, от малките рибарски махали и самотните горски хижи и създаваха впечатление за сила, чиято измамност Лилиана прозря още през първите дни.

— Ти ще докараш на всички ни нещастие! — осмели се да каже тя на Алфарик. — Времето на бойните брадви отмина! Страната ни принадлежи на рицарите и конете им, на укрепените крепости и на мъжете, които се бият с меч и копие. Виждал ли си някога с каква сигурност опъват лъка стрелците им? Знаеш ли, че всеки ден се упражняват в бойните изкуства?

— Пфу! Норманските кучета спечелиха голямата битка само защото падна Харолд — отговори надменно саксонецът. — Бъркотията, която настъпи след смъртта му, им позволи да направят пробив. Без това нещастие щяхме да ги натикаме в блатото.

— Битката свърши и ние сме победените. Защо не склучиш мир?

— Защото не съм жена! Ще се бия или ще умра!

— Лесно е да се говори за смърт, когато не правиш нищо — отговори подигравателно тя и веднага трябваше да плати за нахалството си.

— Ти не разбираш нищо от тези неща! — изкрещя Алфарик и я сграбчи за косата. Тя се уплаши, че ще ѝ пречупи врата, но вместо това той завладя устните ѝ в такава брутална целувка, че ѝ потече кръв.

— Жените разбират само от тези неща, гълъбчето ми. Стой тук и чакай: щом заловя някой свещеник, ние с теб ще се венчаем и тогава ще ти създам други забавления!

Лилиана обърса кръвта от изранените си устни и се постара да потисне парещата болка. Устата ѝ беше изтръпнала и металният вкус на отвращението не искаше да я напусне. Въпреки това положи усилия да събере остатъците от смелостта и разума си. На всяка цена трябваше да предотврати този брак! Трябваше да говори с Алфарик, преди страхът да я скове напълно.

Намери го в кръглата странична зала, която беше обявил за свои лични покои и за съкровищница и я пълнеше с всевъзможни вещи, събрани при набезите му. Като я видя, той скочи от кожата, които образуваха постелята му.

— Идваш ми на гости? Какво неочаквано удоволствие! Седни да изпием по чаша ейл.

— Не искам да пия. Дойдох да говоря с теб. — Лилиана реши да говори направо. — Според мен сега не е време за женитба, Алфарик.

— Времето е добро като всяко друго — ухили се злобно мъжът и се попипа многозначително между краката — Щом узнаят, че съм взел

за жена господарката на Розовата кула, и последните глупаци в Англия ще се наредят под знамето ми.

— Според мен е по-добре да склучиш мир, вместо да търсиш нови битки. — Лилиана се опитваше да бъде внимателна и да скрие колко важна беше за нея следващата молба. — Аз бих могла да се застъпя за теб пред норманския рицар в Хоукстоун. Той е между приближените на краля.

— Какво ме интересува норманският им крал! Ако ми падне в ръчичките, няма да се церемоня много с него! Можеш да бъдеш сигурна, че и твоят нормански приятел няма да се радва още дълго на властта си над Хоукстоун.

— Какво имаш предвид? — попита уплашено Лилиана.

— Това не те засяга! Махай се отгук! Защо не престанеш да се месиш в мъжките работи? Крайно време е да ти направя дете, за да си имаш друга работа.

Лилиана изписка тихо и избяга в голямата зала. Облегна се на влажната стена, дишайки тежко, и се огледа с горчивото чувство за пълен провал. Жените и децата бяха изтласкани от мъжете в дъното, в най-влажните и студени ниши. В средата на залата беше запален голям огън, чиито пушек се точеше през цепнатините, и там воините преглеждаха оръжията си, пиеха плячкосаното вино и се забавляваха с момичетата, за които беше все едно с кого се любеха. Важното беше да получат нещо за ядене и пиене за услугите си.

Ревът на мъжете заглушаваше плача на децата и въздишките на жените. Само тя ли усещаше отчаяната безпомощност, която цареше в тази така наречена главна квартира? Беше само въпрос на време, докато всички загинеха!

Никога през целия си досегашен живот не се беше чувствала така безсилна и отчаяна. В тази влажна пещера, която повече приличаше на адска дупка, никой нямаше да се застъпи за нея, когато Алфарик разиграеше фарса с женитбата им. Беше само въпрос на време. Саксонецът чакаше свещеник само защото не искаше никой да се усъмни в законността на женитбата му с господарката на Хоукстоун. Лилиана всяка нощ се молеше божиите служители да не се мяркат никога в тази част на страната!

Младата жена затвори очи и се опита да прогони страшните картини, но и това се оказа грешка. Щом изключеше всичко друго, в

мислите ѝ трайно се настаняваше Рейнал де Камбремер. Грубостите на Алфарик, наглостта му, натрапените целувки и безсрамното опипване я накараха да проумее окончателно каква пропаст зееше между норманина и саксонския княз. Когато мислеше за Рейнал, сърцето ѝ се свиваше от болка, а крайниците ѝ натежаваха от копнеж.

Пронизителен женски вик се издигна към тавана и за миг заглуши общия шум. Лилиана стреснато отвори очи. Пак ли изнасилване? Мъжете на Алфарик не се притесняваха да се нахвърлят като вълци върху беззащитните момичета и слугини. Тя се опита да различи нещо в полумрака под пушещите факли и откри двете жени.

Възрастната подкрепяше по-младата в опитите ѝ да стигне малко по-близо до огъня и топлината. Нито един от воините не ѝ направи място и Лилиана толкова се ядоса, че забрави собствената си съдба. Никой от тези типове ли нямаше в сърцето си поне малко човечност? Какво щеше да стане с бедната ѝ родина, ако не останеха хора, които да се грижат за слабите? Ако жените и децата бяха предоставени само на себе си и служеха само за плячка?

Възмутена до дън душа, тя разбута войниците и пристъпи към двете жени.

— Какво ѝ е? — обърна се тя към по-възрастната и огледа момичето. Лицето му беше разкривено от напрежение, явно изпитваше силни болки. Въпреки това закръглените момичешки черти ѝ се сториха познати.

— Ще ражда, бедничката — въздъхна жената. — Не можах да намеря дори място, където да легне, камо ли пък топла постеля и чисти кърпи!

Лилиана си припомни нерадостните си мисли отпреди и разбра, че е била права. Бременната беше още дете, а скоро щеше да роди. В Хоукстоун в такова положение не изпадаше дори най-жалкото животно. Мисълта за Хоукстоун я наведе на правилната следа. Вече знаеше откъде познава момичето.

— Ти си Агнес, нали? Беше домашна прислужница в Хоукстоун. Какво търсиш тук, дете? Едайва ли те прогони? Защо не знам нищо за това?

Бременната беше в такова състояние, че забрави почитанието и страха. Между две болки от гърлото ѝ се изтръгна горчив смях, който прозвуча по-скоро като плач.

— Сама си отидох, преди да ме е изгонила. Помислих си, че той ще ми помогне. Нали детето е негово... То расте в мен, откакто ми се нахвърли първия път...

— Негово дете? — Лилиана проследи погледа ѝ и видя Алфарик. — Той ти е направил дете? — попита смаяно тя.

— Кой друг? — отвърна обвинително Агнес. — Когато се появяваше в Хоукстоун и вие му отказвахте, той винаги се нахвърляше на някоя от нас, господарке! Която му се мернеше пред очите, я мятеше в сеното!

Това не беше обвинение, само примирено обяснение, но улучи Лилиана право в сърцето. Очевидно беше претърпяла провал и като господарка на Хоукстоун в добрите времена, щом не беше съумяла да защити дори слугините си. В глупавото си високомерие тя се смяташе за свършена и изобщо не помисляше как Алфарик е приемал многобройните ѝ откази.

Агнес изохка и се присви от следващата болка. Сега Лилиана позна в по-възрастната жена Елен, най-голямата дъщеря на оръжейника Суейн. Тя бе загубила мъжа си миналата пролет, когато Кукмер излезе от бреговете си и отвлече лодката му. Бушуващата стихия изхвърли тялото на лодкаря едва след няколко дни. Скоро след това Елен изчезна и търсенията на разтревожения баща останаха безрезултатни.

— Елен...

— Няма нищо, господарке. — Жената явно не беше склонна да говори.

— Къде беше толкова време? Баща ти...

— Не мислите ли, че е по-добре да се погрижим за Агнес? — Елен побърза да върне вниманието ѝ към бедното момиче. Лилиана видя, че някога кестенявите ѝ коси бяха стегнати в бяла плитка, навита на върха на главата, а чертите ѝ бяха загубили здравата си пълнота. Въпреки това в очите светеше предишната решителност и кураж.

Тя кимна и взе бързо решение.

— Ела с мен, Агнес. Знам едно място, където можеш да родиш детето си. Естествено не е като родилната стая в Хоукстоун, но все пак е по-добре от тази адска дупка, пълна с пияни негодници!

Тя хвана момичето от едната страна и махна на Елен да го подкрепи от другата. После заведе двете жени в мъничката стаичка,

която Алфарик беше отделил за нея до собствените си покои. На пода върху куп слама беше опънато дебело одеяло, импровизираната постеля беше покрита с наметката ѝ, имаше и кана за вода. Не беше много, но при тези обстоятелства представляваше истински лукс. Елен благодарно положи момичето върху одеялото, а Лилиана бързо се върна в залата, за да напълни каната с вода.

Тя спря първото момиче, което ѝ се изпречи на пътя. Малката ядеше и пиеше с мъжете и им позволяваше всякакви волности.

— Ей, ти, иди да видиш дали няма да намериш някъде чисти кърпи и малко вино. Побързай! И си стегни корсажа!

— Ти нямаш никакво право да ми заповядваш, господарке! — изсъска злобно момичето и се изтръгна енергично от ръката ѝ. — Ние не сме ти слугини и ти не си нищо повече от нас, Лилиана Хоукстоун!

— Направи, каквото ти казвам, или ще си имаш повече ядове, отколкото можеш да понесеш — отговори Лилиана с тон, който принуждаваше и най-опърничавите слугини да се подчиняват. И този път подейства. Очите ѝ не бяха загубили способността си да се превръщат в ледени топчета, които ѝ осигуряваха незабавно подчинение.

Най-големи неприятности ѝ създаде самият Алфарик, който нахлу като слон в стаичката, където трите жени се суетяха около родилката, която вече няколко часа пицеше от болки. Било му омръзнало да слуша писъци и женска глъчка, изрева грубо той. Веднага да престанат!

Лилиана се вбеси от обвиненията му и забрави всяка предпазливост. Трябваше веднъж завинаги да го постави на място.

— Ако наистина искаш да владееш тази страна, ще ти трябват здрави деца, Алфарик от Хейвън! Един народ се състои не само от воини и уличници! И ако случайно още не си разбрал: детето, което тази бедна слугиня ражда с толкова болка, е твое! Както разбирам, след отказите ми не си умирал от мъка.

Във възмущението си тя се бе превърнала в някогашната недостъпна Лилиана Хоукстоун и Алфарик се оттегли при хората си, ръмжейки недоволено. Мразеше, когато Лилиана навирваше нос и го отпращаше като досаден просител. Трябваше да помисли как да я накаже, като му дойдеше времето.

Елен видя дебнещия му поглед и си извади правилните заключения. Живееше отдавна при бунтовниците и не си правеше никакви илюзии относно характера на предводителя им.

— Той е бесен, господарке — прошепна тя, докато сръчните ѝ пръсти разтриваха корема на родилката. — Мъже като него не понасят да им се противоречи. А този тук е най-лошият от сорта.

— Не се притеснявай за него — отговори Лилиана с повече спокойствие, отколкото изпитваше в действителност. — По-добре ми кажи защо раждането трае толкова дълго. Нали всичко е наред?

— Да, да, разбира се. Това ѝ е първо дете, затова продължава толкова време... — Елен се изправи и се отдалечи малко от хленчещото момиче. Повика Лилиана с бърз жест и загрижено понижи глас. — Страх ме е, че бебето е тръгнало да излиза с крачетата напред. В тези случаи пъпната връв много често се увива около шията на малкото и го удушва при раждането. Звучи ужасно, но може би това е най-доброто, което може да се случи на бедното червейче. Коя жена би могла да отгледа здраво дете при тези обстоятелства?

— Алфарик е длъжен да се погрижи за майката и детето — отвърна сухо Лилиана.

— О, господарке! — Смехът на Елен прозвуча горчиво. — Мъже като него не се интересуват от последствията на делата си. За съжаление годеникът на момичето също не може да помогне...

— Тя е сгодена? Къде е той? — Лилиана огледа търсещо мъжете в залата.

Елен поклати глава.

— Там, където останаха повечето смели и честни мъже в тази страна. На бойното поле. Почти никой не се върна, за да защитава своите. Жак, годеникът на Агнес, беше най-големият син на мелничаря от Укфийлд, чудесен момък. Почтен човек, който сигурно щеше да приеме детето на Алфарик и да го възпита като свое, защото много обичаше Агнес.

— Обаче Алфарик е жив! — изсъска озлобено Лилиана.

— Моля ви, не го дразнете повече — пошепна Елен и я привлече под светлината на най-близката факла. — Ще стане много лошо, ако се нахвърли да ви бие. Във вашето състояние...

— Все ми е едно — въздъхна Лилиана и попипа с отсъстващ вид разранената си долна устна. — Може би ще ме убие. Това би било най-

доброто.

— Как можете да говорите такива неща? Нима искате това дете никога да не види бял свят? Вършите грях спрямо новия живот, господарке!

Лилиана примигна смаяно.

— Какво общо има детето на Агнес с това, че Алфарик ще ме бие, Елен?

— Детето на Агнес? — Елен се прекръсти бързо, осъзнала какво означаваше този глупав въпрос. — Майко божия, нима още нищо не сте забелязали? Не ви ли е направило впечатление, че сте чакали напразно месечното си кървене? Говоря за детето, което расте в тялото ви!

Лилиана остана като ударена от гръм. Чу думите, но не беше способна да отговори нито с една сричка. Разбира се, бе забелязала, че няма месечно кървотечение, но го отдаде на преживените вълнения и тъгата си. Даже беше щастлива, че милостивата природа ѝ спестяваше поне тази неприятност.

Как можа да бъде толкова глупава? Нали Едайва я беше научила да разпознава болестите и да ги лекува? Колко пъти беше слушала заедно с бавачката си оплакванията на бременните, разказите им за това трудно време! Макар да знаеше всичко за бременността, тя остана сляпа за признаците в собственото си тяло. При това те бяха предостатъчно. Всяка сутрин ѝ се гадеше, понякога дори повръщаше, гърдите ѝ бяха напрегнати, постоянно се чувстваше уморена и слаба. Нямахте съмнение, тя носеше дете!

— Още сте съвсем в началото, нали? — Елен знаеше всичко, макар че нито едно от дечицата, с които бе дарила лодкаря от Хоукстоун, не беше преживяло кърмаческата възраст. Тя познаваше страданията на майката от собствения си горчив опит и сега се опита да утеши Лилиана. — Вашето дете ще се роди през лятото, господарке. Пазете го! Надявам се дотогава най-лошото да е отминало.

Младата жена на постелята изпищя пронизително и отново се сгърчи от болки. Лилиана се отпусна на колене до нея. Онова, което в началото беше смесица от християнско чувство за дълг и желание да натрие носа на Алфарик, сега се превърна в бягство. Не искаше да мисли какво означаваше неочакваното откритие за нея и за бъдещия ѝ живот.

ГЛАВА 15

Вечерта преди празника на тримата крале беше най-студената от много години насам. От сиво-черното небе се сипеше ситен сняг и полепваше като прах върху замръзналата земя. Той проникваше в гънките на наметките, засипваше затворените шлемове на рицарите и скърцаше под копитата на конете, които приближаваха голямата порта на Хоукстоун, която по това време на деня беше отдавна затворена.

— Дай сигнал! — заповяда Рейнал де Камбремер и звукът на рога се издигна ясен и чист към Кулата на розите.

Рицарят копнееше за буен огън и няколко чаши топло вино и знаеше, че и рицарите му мечтаеха за същото. Само с един дневен преход бяха стигнали до стария си лагер в края на гората, а след това дни наред бяха претърсвали всяка горска пътечка по маршрута си. Не намериха нищо, освен изгорени селски къщи и полуразложени тела. Явно разбойниците смятаха гората за своя територия. Беше истинско мъчение да изкопаят гробове за нещастните жертви в замръзналата земя. Даже вечно засменият Феран днес висеше на седлото си като мокър чувал.

Мина доста време, преди шумът зад подновените палисади да покаже, че отвътре се бяха заели да вдигнат дебелия греден блок, който блокираше двете крила на вратата. Дъхът на хората и конете се издигаше на гъсти облаци в ледения въздух. Вратата се отвори мъчително бавно.

— Божичко, наистина си ти! — Жилбер дьо Нансай се втурна към приятеля си с небрежно наметнато палто. Цялото му лице изразяваше въпрос. Не беше повярвал на ушите си при звука на рога. — А аз си мислех, че продължаваш да празнуваш коронацията в Лондон! Какво се случи? Защо се връщате преди уговореното време?

Рейнал му махна да млъкне и се плъзна мъчително от седлото. Ръцете и краката отказваха да му се подчиняват. Замръзналите кожени юзди изскърцаха жално, когато предаде коня си в ръцете на протичалия ратай. Не усещаше нито пръстите си в дебелия ръкавици,

нито стъпалата си в ботушите. Целият вледенен, той последва Жилбер дьо Нансай в добре отоплената голяма зала, където пристигането му беше прекъснало общата вечеря. Чиниите на сътрапезниците бяха наполовина пълни.

Светлината на добре познатото помещение, запалените факли по стените, огромните, весело пращящи цепеници в камината — цялата тази домашна атмосфера го завари напълно неподготвен. Завладян от гняв, който надминаваше по сила всичко, което беше изпитвал досега, той изведнъж се видя заобиколен от веселие и уют. Очите му обходиха пълните купи, ноздрите му се разшириха жадно от аромата на печен глиган и овесена каша.

— Както виждам, добре си живеете — изръмжа той и погълна на един дъх чашата греяно вино, която Жилбер му бе поднесъл мълчаливо.

— Утре е празникът на тримата крале. Забрави ли, приятелю? — напомни му весело Жилбер. — Свали бронята и седни при нас! Разкажи защо се върнахте по-рано от очакваното. А къде оставихте дамата? Обзалагам се, че Уилям ти я е отнел. Херцогинята ще побеснее. Тя обича своя съпруг и със сигурност не желае да го дели.

Без да каже нито дума повече, сеньор де Камбремер свали бавно ездаческите си ръкавици. Феран стоеше наблизко, за да ги вземе заедно с наметката и бронята. Той също избягна въпросителния поглед на Жилбер. Явно не се осмеляваше да разкаже нещо, което господарят считаше за нужно да премълчи.

В залата бавно се възцари тишина. Мъжете не смееха да вдигнат очи. Най-после рицарят свали ръкавиците и замисленият му поглед обходи голямата зала. Саксонците, присъстващи на вечерята, едва удържаха любопитството си. Всеки се питаше защо Лилиана Хоукстоун не се беше завърнала с господаря.

Никой не знаеше как точно стояха нещата между нея и норманина. Дамата беше съумяла да запази тайната на греховната им страст, но всички бяха наясно, че щом не се беше завърнала с норманина, значи се беше случило нещо много важно. Какво беше станало по време на пътуването?

В близост до голямата камина Рейнал откри, каквото търсеше: приведената тъмна фигура на старата бавачка, която в началото не се отделяше от Лилиана. Старата вещица избегна погледа му толкова

бързо, че той не можа да каже дали в него се четеше любопитство или триумф.

В никакъв случай обаче не беше загриженост за господарката, както би трябвало да се очаква. Заключение, че тя знаеше нещо за съдбата ѝ, беше толкова близо до ума, че Рейнал неволно се отпусна. Щом старицата се топлеше като черен паяк пред камината, значи Лилиана беше още жива. И тя, и бавачката ѝ много скоро щяха да разберат, че Рейнал де Камбремер не се оставя да го мамят никакви си коварни жени!

— Нашата нова кралица няма причини да се тревожи за верността на своя господар — отговори той най-сетне на въпроса на приятеля си. Направи го високо, за да чуят всички. — А що се отнася до дамата от Хоукстоун, тя предпочете изобщо да не се явява пред очите на краля.

Жилбер дьо Нансай смръщи чело. Защо бяха тези заобикалки?

— Какво искаш да кажеш? Ами другото? Вашата сват...

— Проклятие! — прекъсна го ядно рицарят. Този глупак щеше да издаде тайни, които не бяха за ушите на саксонците! — Казах ти, каквото знам, и нямам какво да добавя. Дамата ми избяга, преди да стигнем в Лондон, и сега сама трябва да реши дали ще се върне в Хоукстоун, за да поеме отговорността за действията си, или ще продължи да се крие. А сега искам да ям. Стомахът ми ръмжи като глутница гладни вълци.

Вечерята, която обединяваше нормани и саксонци в залата на Хоукстоун, завърши в потиснато мълчание. Загадъчните намеци на Рейнал бяха развалили апетита на повечето сътрапезници, ала никой не се осмели да задава въпроси.

Едайва беше по-недоволна от всички. Норманинът умееше да пази тайните си. Алфарик трябваше веднага да узнае, че врагът му се е върнал в Хоукстоун, но как да му обясни, че в никакъв случай не бива да казва това на Лилиана? Откакто младата жена беше споделила с такава готовност леглото на сеньора, старата не ѝ се доверяваше. Освен това се боеше, че пребиваването ѝ в главната квартира на Алфарик ще засили още повече отвращението ѝ към грубия саксонски княз.

Щом утоли глада и жаждата си, Рейнал де Камбремер избяга от ярко осветената зала. Нямаше никакво желание да разговаря с Жилбер

за кралските заповеди, макар че верният му спътник имаше право да узнае какво им предстоеше.

— Утре ще ти дам всички отговори, които очакваш. — Рейнал си разреши малка отсрочка. — Моля те, искам да прекарам поне една спокойна нощ в собственото си легло, не върху заледената земя.

Макар и неохотно, Жилбер дьо Нансай се подчини. Твърде добре познаваше Рейнал, за да разбере, че зад мълчанието и желанието му да си почине се криеше много повече. Приятелят му бе успял да се изплъзне от влиянието на лейди Елизабет де Камбремер и сега не можеше да позволи на друга жена отново да поеме юздите на живота му в свои ръце, колкото и прекрасна да беше. Но какво ли беше станало по време на пътуването?

Феран вече беше запалил огън в камината на господарските покои и беше натрупал върху алкова допълнителни кожи. Ала топлината се бореше напразно с ледената буца в гърдите на Рейнал. Докато търсеше Лилиана, имаше достатъчно време да размишлява за безумните подскоци на съдбата.

Как да си обясни, че дамата бе предпочела несигурното съществуване на отчаяна бегълка пред живота редом с него? Толкова силно ли беше отвращението ѝ? Нима я беше принуждавал да му се отдава? С изключение на онзи злощастен първи път след опита за покушение, той мислеше единствено за нейното щастие. Страстта на общите им нощи не беше едностранна. Нито една жена не можеше да се преструва така умело в леглото! Тя го желаше също така страстно, както и той нея, Рейнал беше убеден в това.

Той застана пред камината и се загледа в буйните пламъци, без да ги вижда. Непрекъснато го мъчеха съмнения. Ами ако тя беше избягала слепешката, без да съзнава последствията от постъпката си? Ако гордата, прелестна Лилиана беше попаднала в ръцете на разбойници и крадци?

Дали тогава загрижената квачка, старата бавачка, вярната сянка, която постоянно следваше господарката си, щеше да седи толкова спокойно до огъня? Той познаваше старицата и вечната ѝ загриженост за Лилиана. Щом сега не я беше грижа за случилото се, значи имаше тайна, недостъпна за него.

Но какво можеше да направи? Гората не му разкриваше тайните си — и тя като Едайва умееше да мълчи. Колкото и да му беше тежко,

неочакваното бягство на Лилиана можеше да бъде разумно обяснено само с предателство. Рангът ѝ я правеше важна личност не само за крал Уилям, тя беше от изключително значение и за сънародниците си, и не на последно място за него, Рейнал де Камбремер. Въпросите не преставаха да го мъчат и той нямаше да се успокои, докато не я изправеше пред себе си, за да чуе отговорите ѝ.

— Чакай ме, Лилиана Хоукстоун! — изсъска ожесточено той. — Няма да ти позволя да избягаш от отговорността си!

— Как е възможно човек да понася такива болки? — въздъхна отчаяно Лилиана и потопаи ления парцал в студената вода, за да избърше отново горещото чело на малката слугиня. Знаеше, че Агнес почти не усеща помощта ѝ, но не можеше да направи нищо повече, за да я облекчи. Беше минало цяло денонощие, откакто бедното момиче се мъчеше да изхвърли плода на тялото си, но още не беше успяло.

Издугият ѝ корем сякаш ставаше все по-твърд и с изключение на Елен всички останали жени бяха престанали да се занимават със страдащата родилка.

— Нищо не може да се направи — гласеше единното мнение. — Оставете я да умре в мир!

Лилиана отказваше да повярва в това страшно предсказание. Чувстваше се отговорна за Агнес. Ако малката загубеше детето и живота си, то беше само защото в Хоукстоун не беше получила защитата, която бяха длъжни да ѝ осигурят. Защото един мъж, дошъл да ухажва господарката ѝ, насила беше взел от нея онова, което му бе отказала Лилиана.

— Бебето вече не помръдва — пошепна Елен, след като известно време се бе вслушвала с ухо, долепено до корема на родилката. Тя знаеше какво означава това и се надигна с пъшкане, разтривайки уморените си рамене. — Сигурно е станало, както предполагах. Удушило се е с пъпната връв.

— Какво... какво означава това? — пошепна беззвучно Лилиана. — Ще продължи ли раждането? — Тя се вгледа във въсъчнобледото, измъчено лице на Агнес. Очите ѝ бяха затворени, дълбоките сенки под тях ставаха все по-тъмни, дишането беше неравномерно и едва се долавяше.

— Тя ще последва детето си. — Елен се прекръсти примирено. — Ако имахме с какво да измъкнем мъртвото бебе от корема ѝ, може би... Но така двете ще се убият взаимно. Детето отравя майката! Можем само да се молим. Дано божията майка се смили над нещастните им души.

Лилиана не беше вярвала, че е възможно чувството за отчаяно безсилие да се засилва все повече, но сега разбра, че се е лъгала. Не можеше да прави нищо друго, освен да охлажда челото на Агнес, да държи ръката ѝ и да я гледа как умира.

Смъртнобледото лице върху грубото одеяло беше останало само кожа и кости. Никой нямаше да повярва, че някога това е била здрава, засмяна девойка. Агнес е била красиво момиче, синът на мелничаря се е влюбил в нея и е поискал ръката ѝ. Двамата са мечтали за общото си бъдеще... За съжаление Агнес е била достатъчно красива, за да привлече похотливото внимание на един отблъснат обожател, който не познаваше задръжки.

Лилиана сякаш бе забравила всички молитви. В гърдите ѝ се събираха толкова гняв и възмущение, че изцяло изтласкаха религиозното смирение.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Ноктите се забиха болезнено в дланите, от гърлото ѝ излезе дрезгав шепот.

— Какъв Бог е този, който наказва жените за грешките на мъжете?

— Не съгрешавайте, господарке! — извика уплашено Елен и се опита да помилва скованите пръсти на Лилиана. — Даже в старите времена на богинята майка жените са умирали при раждане, а мъжете са участвали в безсмислени битки. Това не е откритие на Алфарик и разбойниците му. Така върви светът и ние не можем да го променим.

Лилиана не отговори. Не можеше да сподели наивната вяра на Елен. Но и не знаеше в какво да вярва. В момента най-много ѝ се искаше да е на мястото на Агнес.

— Ето, облечи това! Пристигна монахът, който ще ни венчае!

Лилиана се стресна. Мек вързоп я улучи по рамото и се разпадна. Богато надиплената рокля от тежка кремава коприна покри наполовина умиращата слугиня, наполовина вцепенената благородна дама. Гладката блестяща материя отрази светлината и засия като прясно

паднал сняг. Много скоро обаче ръбът на плата се напои с червена течност, с кръвта на Агнес, която изтичаше в сламата.

— Какво е това? — попита злобно Лилиана. — Да не си решил да подариш саван на бедното момиче?

Алфарик опря ръце на мощните си хълбоци и се изстъпи заплашително пред нея.

— Това е сватбената ти рокля, жено! Веднага я облечи и излез от стаичката си. Брат Дънстън чака. Той ще ни съчетае в свещен брак.

— О, не! — Лилиана отвори уста, но от гърлото ѝ излезе само тихо свистене. Загледана в прекрасната рокля, тя се запита откъде ли е била открадната. В същото време усети как Елен енергично я подръпна за ръкава, предупреждавайки я да не се противи повече.

— Аз ще ѝ помогна, господарю — проговори успокоително жената и застана пред Лилиана, за да скрие бунтовното ѝ изражение. — Бързо ще се приготвим. Ще имате невеста, за която всички ще ви завиждат.

— Побързайте! — изръмжа недоволно Алфарик от Хейвън. Въпреки цялата му безогледност видът на умиращата слугиня сви стомаха му. Или причината беше в полъха на съпротива и отвращение, който идеше откъм Лилиана? — Отдавна ми е омръзнало да чакам тази сватба! А после се погрижи тази да бъде изхвърлена оттук!

„Тази“ беше безжизнената Агнес, която беше изпуснала последния си дъх. Лилиана докосна студените устни на момичето. Не беше нужно дори да затворят очите ѝ, защото смъртта беше дошла така кротко и незабележимо, че малката сякаш бе заспала, завинаги съединена с бедното червейче, което беше убило себе си и майка си.

— Няма полза да се противите — зашепна настойчиво Елен и издърпа Лилиана по-далече от леглото. — Свалете тези дрипи! Щом иска да носите тази рокля, трябва да се подчините. Хайде, нямате друг избор. Не забравяйте, че вече не сте сама!

Лилиана потрепери. Мисълта за детето беше скрита в най-далечното ъгълче на съзнанието ѝ. Защо Елен я извади на бял свят точно сега? Велики боже, Алфарик щеше да я завлече в постелята си веднага след бракосъчетанието и дори той щеше да забележи, че отдавна е загубила девствеността си. Как ли щеше да реагира?

— Престанете да се измъчвате с безсмислени въпроси. — Елен бе отгатнала страховете ѝ. — Просто правете едно след друго, каквото

е нужно...

В тази проста логика имаше нещо много изкусително. Лилиана започна да се съблича. Някога дрипите по тялото ѝ бяха елегантна и топла одежда за езда. Бягството през гората и дните в опушената пещера я бяха превърнали във вкоравено от мръсотия нещо, което се беше приспособило по цвят и миризма към мрачната обстановка. Не помнеше кога за последен път бе измила ръцете си и сега не посмя да се докосне до блестящата коприна.

Одеждата представляваше разкошна долна рокля, над която благородната дама обличаше туника от кадифе или фина вълна, така че се виждаха само плисираните ръкави и част от фино избродираните поли. Който и да беше откраднал одеждата, явно беше пропуснал да вземе туниката и долната риза. Така че фината коприна обвиня предизвикателно незащитеното тяло на Лилиана и разкри очарователните му извивки. Ако можеше да облече цялата одежда с необходимите добавки, тя щеше да бъде наистина подobaващо нагласена за предстоящата сватба.

В сегашната ѝ форма обаче Лилиана възприе дрехата като допълнителна обида. Тъй като собственичката ѝ явно е била малко по-дребна, но поне двойно по-широка от нея, роклята изглеждаше ужасно безформена. Кръглото деколте непрекъснато се смъкваше по тесните ѝ рамене, богатите дипли спъваха вървежа ѝ, а босите стъпала и крехките глезени оставаха напълно открити.

— Защо е нужна тази безумна игра? — пошепна отчаяно тя. — Изглеждам смешна и жалка. Като че идвам направо от леглото. Какво иска да докаже Алфарик? И на кого?

— На себе си и на хората си — отговори Елен, практична както винаги. Вече го беше доказала в случая с бедната Агнес. — Първоначалният му план беше да влезе тържествено в Хоукстоун на първия ден на Коледа, да унищожи норманите, а вие да бъдете подарък за победителя. Сега трябва поне да ги убеди, че господарката на Розовата кула му принадлежи!

При мисълта за кървавата баня, която Алфарик от Хейвън щеше да предизвика в Хоукстоун, Лилиана потрепери. Напълно безсмислено кръвопролитие, защото тя не се съмняваше, че в крайна сметка щяха да победят норманите. Хладната прецизност, с която Рейнал де Камбремер беше организирил защитата на селището, сравнена с хаоса,

която цареше в „главната квартира“ на саксонците, предварително ги осъждаше на поражение.

Лилиана знаеше, че мъжете, които бяха тръгнали с бившия ѝ обожател, бяха отлични бойци, но не бяха научени да се подчиняват на един началник и да действат заедно според общ план. Те се биеха с яростта на вълци, но всеки за себе си. Нима Харолд не беше загинал трагично именно защото скараните родове и братя бяха отслабили войската му?

— Господарката на Розовата кула отдавна е загубила силата и влиянието си — отговори тя, докато се опитваше да оправи косата си с пръсти, за да я сплете на плитка. — Розовата кула ще остане само като символ на нашето поражение, ако Алфарик от Хейвън най-после не се вразуми. Събрал е около себе си шепа луди, на които пълни главите с жаждата за една непостижима победа, без да помисли, че жените и децата по селата имат много по-голяма нужда от тях.

— Велики боже, замълчете, господарке! Никой ли не ви е учил, че има неща, в които жената никога не бива да се намесва? Алфарик от Хейвън няма да ви позволи да го учите как да живее, макар че сте лейди. Няма да се трогне даже от това, че носите наследника му.

Катастрофата, която щеше да причини този факт и която Лилиана се стараеше да забрави, отново завладя мислите ѝ. Тя чакаше дете. Детето на Рейнал де Камбремер, норманския рицар.

Не детето на саксонския княз Алфарик, както предполагаше Елен. Какво да прави? Какво можеше да направи?

— Да не си посмяла да кажеш някому, че чакам дете, чуваш ли! — изсъска гневно тя и погледна заклинателно дъщерята на Суейн. Можеше ли да ѝ заповядва след всичко, което се беше случило? Дали Елен все още беше лоялна към Хоукстоун, или това беше част от миналото ѝ? — Алфарик ще го узнае само лично от мен. Ако изобщо му кажа...

— Не се бойте, господарке! — Елен ѝ махна да се приближи и извади от джоба на роклята си избледняла розова панделка. — Мисля, че мога да ви я вържа като колан, за да подредим малко диплите. Почакайте, ще ви помогна...

Лилиана тъкмо затягаше импровизирания колан, когато в стаята се вмъкнаха двама ухилени младоци и я зяпнаха като магическо видение.

— Какво искате? — изсъска разярено тя.

— Дойдохме да отнесем мъртвата — обясни единият, докато другият само преглъщаше на сухо и адамовата му ябълка подскачаше като топка нагоре-надолу.

Когато Лилиана най-после излезе в голямата зала, лицето на Алфарик също застина в глуповато смайване. На маси от дъски беше стъкмена празнична трапеза. Безброй нови факли бяха заменили старите, пушещи остатъци по стените. Необичайно ярката светлина обгради с ореол крехката фигура в светла коприна. Невероятно грациозното движение, с което прихвана полата си и закрачи по каменния под, приличаше на танцова стъпка, а неподвижното лице, зад което криеше бездънното си отчаяние, беше като на тъжна мадона.

Брат Дънстън, който до онази съдбоносна битка се беше грижил за душите на гражданите от Укфийлд, се прекръсти суеверно при появата ѝ. Видя окървавените ръбове на дрехата, не пропусна да отбележи и смешния колан. Погледът към тържествуващото лице на Алфарик и към лапата, която сграбчи нежната китка на Лилиана, го увери, че бракосъчетанието, което го принуждаваха да извърши, не е доброволно. Монахът се разтрепери още по-силно и произнесе думите на свещената клетва с едва чут глас. Когато съедини ръцете на младоженката и жениха, и неговите пръсти бяха ледени като нейните.

— Ще се моля за вас, господарке! — прошепна ѝ той, докато правеше кръстен знак пред челото ѝ.

— Молете се още тази нощ да зачене сина ми, монахо! — изгърмя триумфално Алфарик и без да дочака последната благословия, притисна съпругата си в мечешката си прегръдка и залепи шумна целувка върху студените, безжизнени устни. Приветствените викове на другарите му сложиха началото на дива оргия. Когато отново беше способна да диша, Лилиана разбра, че имаше само една възможност да преживее следващите часове. Трябваше да предостави на Алфарик тялото си, за да спаси духа си. Знаеше какво я очакваше. Предполагаше, че саксонецът няма да си губи времето с ухажване и нежности. Той се стремеше да задоволи единствено себе си и после сигурно щеше да я остави на мира. Може би щеше да се напие и да не забележи, че невестата му не е девица.

Лилиана се вкопчи в тази безумна надежда и това ѝ помогна да издържи. Седеше до мъжа си, почти не пиеше, хапваше по малко и не

се помръдваше, когато ръцете му си позволяваха волности, каращи мъжете наоколо да реват от удоволствие. Коприната се скъса на няколко места, белезите от мръсните му пръсти пареха все по-непоносимо.

— Да прием за господаря и господарката на Хоукстоун! — изкрещя Алфарик и вдигна бокала си, който със сигурност беше откраднат от някоя църква.

Мъжете го подкрепиха с диви викове, а Лилиана мислеше за Агнес. Какво бяха сторили с тялото ѝ? Дали го бяха хвърлили в морето от високата скала? Каква беше участта на мъртвата, която не беше нужна никому? Ами на жената, която беше заченала дете, а се омъжваше за друг?

Света майко божия, детето ѝ е било заченато някъде през октомври или ноември! Много скоро коремът ѝ щеше да се закръгли и тайната ѝ да излезе наяве. Какво щеше да стане тогава?

ГЛАВА 16

Груб тласък изпрати Лилиана върху постелята от кожи и откраднати дрехи. Задушавашката миризма на пот и други, по-лоши неща я удари в носа и в гърлото ѝ се надигна гадене. Алфарик беше пиян, ужасно пиян. Но не достатъчно замаян, за да падне до нея в постелята и да захърка. В мътно блещукащите му очи светеше жажда, която накара Лилиана да се отдръпне в най-далечния край на постелята.

Алфарик само изгруктя и улови глезена ѝ. Дръпна я към себе си и главата ѝ се удари в скалната стена. Когато бученето отслабна, тя видя, че той се визира като унесен в голите ѝ крака, тъй като роклята се беше вдигнала много над коляното. При този поглед в душата ѝ покълна надежда. Може би щеше да си извоюва малко власт над него.

Все пак тя отдавна вече не беше безгрижната, невинна дъщеря на господаря на Хоукстоун. Междувременно беше разбрала какво искаха един от друг мъжът и жената. Беше познала страстта в обятията на един чужденец и знаеше, че усещанията на тялото можеха да победят гордостта и гнева. В паниката ѝ се примеси полъх от възбуда.

Много добре помнеше небесното удоволствие от ласките на Рейнал. Защо я беше толкова страх от саксонеца? Защото се срамуваше от онова, което беше станало между нея и норманина? Или защото се страхуваше, че той ще я разкрие?

— Ела при мен, гълъбице! — Алфарик се претърколи върху нея и грубите му пръсти разкъсаха фината коприна на откраднатата сватбена рокля.

— Не бъди толкова груб — прошепна умолително Лилиана. — Почакай малко, Алфарик! Аз ще...

— Дръж си устата, жено! — изгърмя той и я зашлеви с опакото на ръката с такава сила, че тя изпищя от болка.

— Ето така ми харесваш! Пищи, колкото си искаш, за да знаят всички, че съм взел девственица!

— Как смееш да ме удряш! — Лилиана беше толкова разгневена, че пак сбърка.

Алфарик се изсмя гръмогласно.

— Защото съм в правото си, жено! Сега си изцяло моя. Длъжна си да ми се покоряваш във всичко, но когато ми харесва, мога да те пребивам от бой и никой няма право да ми се меси!

— О, господи!

Викът на Лилиана бе предизвикан не толкова от заплахата на Алфарик, колкото от прозрението, че той имаше право. Бракът правеше мъжа всевластен господар на жената. Тя му принадлежеше с тялото и душата си, всичките ѝ светски притежания ставаха негови. Дори ако любимият ѝ баща ѝ беше избрал съпруг, положението щеше да бъде същото.

Лилиана напразно се опита да се освободи от остатъците плат, да прибере разпиляната си коса и да овладее надигащата се паника. Как при тези обстоятелства да обясни на Алфарик, че не беше донесла в натрапения ѝ брак дори девствеността си?

Алфарик и без това не се интересуваше от обясненията ѝ. Сграбчи гърдите ѝ и ги размачка с такова настървение, като че трябваше да проникне до дълбочината им. Лилиана тихо застана от болка.

— Сега си моя! Розата на Хоукстоун е моя! Хайде, ела, не се превземай...

Лилиана се опита да се освободи от бруталното му докосване, но вече нямаше сили. Напразно очакваше в утробата ѝ да припламнат горещите искри на страстта, които беше познала в обятията на Рейнал. Тази нощ беше изпълнена с ужас, с насилие, с режеща болка и абсолютна безогледност. Зъби, които се забиваха в плътта ѝ, вместо да я галят и възбуждат. Пръсти, които оставяха по пътя си само срам, сини петна и кървави бразди. Груба сила, която смачка ръцете ѝ и накъса на парченца коприната върху тялото ѝ, преди насилствено да разтвори краката ѝ. Пред очите на Лилиана затанцуваха червени пламъци и тя изпищя задавено, когато грамадните му пръсти се забиха в нея като смъртоносно оръжие.

— О, я престани да хленчиш, глупава гъско! — изрева Алфарик и с такава сила напъха издутата си до пръсване мъжественост в сухата ѝ утроба, че сякаш я разряза. Лилиана престана да диша и когато я

обгърна кадифеният мрак на припадъка, изпита дива благодарност. Дано никога повече не се събуди...

Алфарик изобщо не забеляза какво се случи. Като грухтеше от удоволствие, той изпомпа животинската си наслада в безжизненото, бледо тяло и го заля със семето си. Кръвта, която според него беше потвърждение на девствеността ѝ, всъщност изтече от раните, които изпочупените му нокти бяха оставили в нежната ѝ утроба. Слава богу, саксонецът беше твърде зает с триумфа си, за да се вгледа по-внимателно.

Когато Лилиана дойде на себе си, той лежеше до нея и хъркаше оглушително. Даже не си беше направил труда да се съблече. Беше заспал със смъкнати панталони и омекнала мъжественост веднага щом бе получил така желаната победа. Утробата ѝ пареше непоносимо, а когато внимателно опипа бедрата си, по ръцете ѝ останаха кървави петна.

Майчице, кръвта беше толкова много, сякаш беше разкъсал цялото ѝ тяло! В очите ѝ запариха неизплакани сълзи. Всяка костичка я болеше. Как бе могла дори за миг да повярва, че с Алфарик ще бъде същото като в обятията на норманина? Рейнал де Камбремер я любеше, докато Алфарик от Хейвън я бе взел по най-бруталния начин, за да я освободи завинаги от невинността и безгрижието. След тази нощ тя нямаше никога да бъде същата жена като преди.

Лилиана издърпа косата си изпод ръцете на Алфарик и се сви на кълбо в другия край на леглото. Сърцето ѝ беше изпълнено с отчаяние, тялото ѝ се разкъсваше от болка. Възможно ли беше мъничкият живот, който растеше в нея, да е оцелял след това брутално изнасилване? Или отдавна беше напуснал опозореното ѝ тяло заедно с кръвта?

Силно дръпване по рамото, точно там, където белегът от едно грубо ухапване вече се беше възпалил, събуди Лилиана. Тя примигна, не можейки да каже къде се намираще и дали беше ден или нощ. Усецаше само неописуема болка.

— Проклятие, каква е тази свинщина? Как само изглеждаш! — изруга Алфарик. — Човек би помислил, че съм те убил, вместо да ти покажа как да доставяш удоволствие на мъжа си!

Бруталната действителност на студеното утро, което беше сковало нежното ѝ тяло, изведнъж нахлу в съзнанието ѝ и тя се разтрепери. През цепнатината високо горе в скалата проникваше мътна

светлина. Ала свежият въздух, който идваше оттам, не беше в състояние да прогони миризмата на отдавна немития брадат мъж и спомена за нощното насилие. Лилиана се опита да прикрие голотата си с остатъците от копринената рокля, но не можа да спре тракането на зъбите си. Както всяка сутрин, стомахът ѝ отново се бунтуваше и гаденето непрекъснато се засилваше.

Алфарик се надигна с ръмжене и изкрещя да му донесат вино. После отново се обърна към съпругата си и ноздрите му се издуха от презрение.

— Не искам да изглеждаш като уличница, която се е търкаляла в калта при свинете. — Гласът му трепереше от гняв. — Почисти се и облечи нещо, което подобава на моята господарка!

Лилиана преглътна мъчително и се опита да разсъждава разумно. Съзнаваше, че зад тази заповед се криеше не грижа за здравето ѝ, а страхът да не загуби дори частица от завоюваната позиция. Едновременно с това тя разбра, че Алфарик беше повярвал на кръвта и не възнамеряваше да ѝ отправя укори. Явно не всичко беше загубено! Трябваше да се опита да укрепи позициите си.

— И откъде ще взема одеждата, която искаш от мен, господарю? — попита горчиво тя. — Ти разкъса всичко, което притежавах! Вероятно трябва да се смятам за щастлива, че оживях след вниманието, което прояви към мен през сватбената ни нощ!

Искрици от старата надменност на лейди Лилиана Хоукстоун блеснаха в очите ѝ и ядосаха Алфарик, но едновременно с това го и облекчиха. Щом се оплакваше, значи беше здрава, факт, в който досега беше склонен да се съмнява — при толкова много кръв и при вида на израненото ѝ тяло. За да осъществи плановете си, той имаше нужда от истинската господарка на Хоукстоун, не от плачлива и жалка твар!

— Не исках да ти причиня болка, гълъбице. — Алфарик трмаво се опита да изиграе ролята на съкрушен. — Това е страстта, разбираш ли? Толкова дълго копнеех за теб, че се самозабравих и...

— Махни се отгук! — пошепна с отвращение Лилиана. — Върви и ми намери някакви дрехи, за да заприличам отново на човек!

Изненадващо Алфарик се подчини. Скоро след това се появи Елен и след като се убеди, че господарката се е скрила под кожата, повика двамата мъже, които беше довела. Мъжете довякоха огромен върбов кош и го оставиха до сандъка на Алфарик.

— Изчезвайте оттук! — Елен изгони грубо саксонците и посвети цялото си внимание на младата жена. — Майчице мила! — изохка тя при вида на белезите по рамото. — Като че ли сте участвали в битка, господарке!

— Помогни ми — помоли с пресекващ глас Лилиана. — Имам чувството, че всичко в мен е разкъсано и кърви.

Елен разбра, че зад това оплакване се криеше и друга грижа.

— Кървите ли? Имате ли болки ниско в корема? Усещате ли теглене в гърба?

— Не!

— Тогава сигурно всичко е наред. — Елен утешаваше Лилиана, макар да не беше съвсем убедена в правотата си. — Ще видите, че щом се измиете и облечете чисти дрехи, всичко ще си дойде на мястото. Веднага ще се погрижа.

Тя изскочи навън и скоро се върна с кофа, пълна с леденостудена вода. Лилиана си забрани да мисли за баните на Хоукстоун и с такова ожесточение изстърга от тялото си кръвта, потта и другите отвратителни неща, че на местата, където не носеше тъмните следи от нежностите на Алфарик, кожата ѝ заблестя розова. През това време Елен изследваше съдържанието на кошницата, в която бяха прибрани най-разнообразни дамски дрехи и платове.

— Много ми се иска да знам на кое бойно поле е събирал женски дрехи — запита се, клатейки глава Лилиана, докато я наблюдаваше.

— Повечето от мъжете тук са джебчии, пътни разбойници и скитници — отговори трезво Елен. — Събрали са се под знамето му, защото ги е страх, че когато редът в кралството се възстанови, ще свършат на бесилката или на позорния стълб. Всъщност са бедни дяволи...

Тази сутрин обаче Лилиана не беше способна да изпита съчувствие към ближните си. Без да каже нито дума, тя обличаше поред всяка дреха, която Елен ѝ подаваше.

Тъй като тя избираше облеклото със съвсем друга цел, не като Алфарик, Лилиана скоро бе облечена в топла долна одежда от избелена вълна, а под нея здрава ленена риза. Палто без ръкави от наситенорозово кадифе, подплатено със сиви кожи, послужи като подходяща горна одежда, макар че според дължината и кройката беше по-скоро мъжка дреха. Тъй като Лилиана беше висока, дрехата ѝ

стигна до петите, освен това беше добродетелно затворена на шията, фактът, че падаше по-скоро безформено по тялото и скриваше женствеността ѝ, ѝ вдъхна допълнителна сигурност.

С изключение на синкавите сенки на изтощение и болка под очите, всички знаци на нощното унижение изчезнаха под дрехите. Намериха се даже копринени чорапи, Лилиана обу собствените си ботушки и вече не се налагаше да ходи боса.

— Най-последно заприличахте отново на господарката на Хоукстоун — установи доволно Елен, след като уви стегнато сплетените плитки като корона на главата.

Лилиана се усмихна унило. Леденостудената буца дълбоко във вътрешността ѝ не можеше да се разтопи от тези великолепни одежди. Въпреки това благодарно целуна Елен по бузата.

— Не мога да разбера защо си се присъединила към Алфарик, Елен — прошепна тя, — но благодаря на небето, че си тук.

— Направих го заради Агнес и другите като нея — обясни неохотно жената. — Да не мислите, че някой се грижи за дечицата, загубили бащите си? Винаги съм копняла за дете, но загубих всичките. Тук има много, на които мога да помагам.

— Аз ще работя с теб — обеща Лилиана.

— По-добре гледайте себе си — посъветва я винаги практичната Елен.

Лилиана стисна устни. До вчера бе вярвала, че Алфарик от Хейвън ще се отнесе с уважение към господарката на Хоукстоун, но днес тази мисъл извикваше на устните ѝ само горчива усмивка.

— Наистина ли мислиш, че съм способна да се грижа за себе си, Елен?

— Не се предавайте, господарке! — Елен разбираше какво ставаше в ума ѝ. — Вашето влияние върху него е по-голямо, отколкото си мислите. Иначе нямаше да ме обяви за ваша слугиня, нито пък щеше да ви даде тези дрехи. Обикновено пази съкровищата си като лихвар.

Лилиана усети как върху крехките ѝ плещи отново легна товарът на отговорността и въздъхна. Да влияе върху Алфарик — това означаваше да живее с него, да го понася.

— Защо мислите ви винаги хвърчат напред? — укори я меко Елен. — Умната жена прави стъпка след стъпка. Първо се нахранете,

после ще правите планове.

Остатъкците от сватбения пир се състояха главно от жилаво дивечово печено и кисело вино, но Лилиана беше толкова гладна, че задъвка упорито, прокарвайки месото с разрежено вино.

— Ето, така е по-добре — похвали я Елен като послушно дете.
— Не забравяйте, че ви трябват сили за двама!

За двама? Лилиана се усмихна замечтано.

— Защо, по дяволите, седиш тук и не предприемаш нищо?

Жилбер дьо Нансай проследи с присвити очи как Рейнал съсредоточено лъскаше меча си. Това беше задължение на Феран, но той познаваше достатъчно добре приятеля си, за да знае, че с подобни дейности рицарят укротяваше необуздания си дух и го принуждаваше да разсъждава трезво и без бързане. Нямахме смисъл да настоява за бърз отговор. Рейнал щеше да заговори, щом беше обмислил и формулирал аргументите си, не по-рано.

— Как мислиш, драги мой, какво би трябвало да направя? — отговори след дълго мълчание Рейнал. В гласа му звънна гняв.

— Какво мога да мисля? Ти си длъжен да намериш дамата и да изпълниш заповедта на Уилям!

Рицарят вдигна меча си и провери острието със съсредоточения поглед на специалист. Макар че в оръжейната цареше леден студ, той носеше само къс жакет без ръкави над вълнената риза. Работата и гневът подхранваха топлината в тялото му. За разлика от него Жилбер, който се беше увил в подплатена с кожи наметка, непрекъснато потриваше премръзналите си длани.

— Ако има нещо, което лейди Лилиана обича повече от свободния си живот, това е Хоукстоун — отвърна спокойно той. — Не е нужно да я преследвам през половината Англия. Рано или късно тя отново ще простре пипалата си в нашата посока и тогава ще влезе във връзка с един точно определен човек. Искам ти да се погрижиш старата бавачка да бъде наблюдавана ден и нощ. Сигурен съм, че има път за напускане на Хоукстоун, който не сме открили. Точно по този път са били изнесени запасите за зимата, без да забележим!

Жилбер дьо Нансай изрази съгласието си, като изчезна веднага, за да предаде заповедта. Рейнал предпазливо прокара пръст по

острието на меча и кимна доволно, когато върху кожата на палеца му остана драскотина. Беше готов за бой, защото вътрешният глас му казваше, че примирието около коледните празници няма да продължи още дълго.

Велики боже, той щеше да благославя деня, когато отново можеше да се бие като честен мъж, а не да живее в постоянен спор със собствените си съмнения и самообвинения. Задаваше си все същите въпроси, но досега не беше намерил отговор. Защо не беше опазил Лилиана? Какво му попречи да я върже и да предотврати изчезването ѝ?

Всяка тревога, всяка мрачна мисъл и всяка ужасяваща представа за съдбата на Лилиана сякаш забиваше тръни в плътта му. Все още не можеше да каже кога беше осъзнал пълния размер на загубата си.

Може би всяка сутрин, когато ръката му търсеше сладкото тяло, което се гушеше до неговото? Или през деня, когато погледът му напразно търсеше блестящата черна коса, а ушите му копнееха да чуят мелодичния глас? Да не говорим за упоритото, мъчително желание да притежава отново тялото ѝ, да се наслади на блаженството, което само тя умееше да му доставя.

Възможно ли беше да започнат още веднъж отначало, когато я намереше? Можеше ли да я спечели за бъдещето, което Уилям беше планирал за двама им, или омразата ѝ към норманите беше твърде силна? Дали тя щеше да се възпротиви на кралската заповед и да откаже да му стане жена?

С пламенно проклетие Рейнал прибра меча си в ножницата и излезе от оръжейната. Спря на прага и огледа изпитателно сивото небе. Отново бе завалял сняг. Все по-сгъстяващи се снежинки падаха неспирно от облаците и покриваха следите в двора, които водеха от оборите към къщата, от квартирите на мъжете към голямата зала и от кладенеца към пилчарника. И хората от Хоукстоун, и норманите се бяха прибрали на сигурно място.

Дали там, където беше тя, имаше огън и топлина? В такова време никой не би оцелял в горско скривалище или в изгоряла къща без покрив. От друга страна, последните саксонски бунтовници не можеха да се надяват на нещо повече в завладяната си родина. Укрепените градове последваха примера на епископите и се подчиниха на новия крал. Селата направиха същото, защото Уилям обеща милост на

всички. Наказа безмилостно само онези, които наистина го заслужаваха.

Рейнал беше готов да се обърне, когато забеляза дребната, плътно увита фигура под ниския покрив на пекарната. Позна Едайва и си помисли, че беше отишла да се погрижи за огъня, защото към небето се издигаше облак черен дим. Тя се огледа на всички страни, като че търсеше някоя от жените. След кратко колебание обаче се запъти не към къщата, както би трябвало, ако просто се беше погрижила за хлябовете. Вместо това забърза към покрития кладенец. И там се огледа скритом през рамо, като че се боеше от преследвачи.

Рейнал бързо се скри в сянката на вратата. Какво възнамеряваше старата? Зад кладенеца бяха само бояджийницата и тъкачната. И двете съвсем празни, защото тази зима никой не тъчеше и не боядисваше платно. Рейнал изпусна въздуха между зъбите си. Празни постройките, в които никой не влизаше... Защо едва сега се сети за тях?

Без да го е грижа за лекото му облекло, той забърза с дълги крачки след бавачката. Мина покрай оборите и се скри зад ковачницата, където също не гореше огън. Оттам виждаше много добре задната страна на бояджийницата и тъкачницата. Мракът падаше така бързо, че фигурата му остана само сянка, която се сливаше с дървото. Едайва не го видя, макар че много внимаваше при влизането си в изоставената тъкачница.

Този път обаче я преследваше човек, който си разбираше от работата, който беше овладял изкуството да подслушва и шпионира в манастира, а когато стана паж на херцога, заобиколен от неприятели, го доведе до съвършенство. Надарен с остро око и още по-остър слух, Рейнал веднага забеляза втората фигура и чу всяка дума от полугласно водения разговор. Учуди се най-вече от това, че и вторият глас принадлежеше на жена. Какъв беше този женски заговор?

— Наистина ли е жива и здрава? — увери се многократно Едайва и Рейнал сподели облекчението ѝ, когато другата жена потвърди. — Лейди Лилиана е силна. Дори по-страшни удари на съдбата не могат да я сломят.

Последва мърморене, твърде тихо, за да бъде разбрано от това разстояние. Рейнал чу едва енергичното настояване на Едайва.

— Трябва да бъда до нея! Как бих могла да изоставя момиченцето си в такъв момент? Нали видя какво се случи с Агнес,

когато никой не се грижи за младите жени! Тя има нужда от мен. Няма кой друг да ѝ помогне.

Рейнал беше толкова доволен от себе си, че не усещаше студа. Късметът най-сетне беше на негова страна! Нямахте представа коя бе тази Агнес, чиято смърт бе засегнала така дълбоко двете жени, но разговорът му подсказа, че запасите на бунтовниците са на привършване и че недоволството на мъжете силно затруднява самозвания им водач.

— Ако господарката на Розовата кула не е до него, онези негодници отдавна да са се разпилели на всички страни — обясни непознатата жена.

— Ето, виждаш ли, че трябва да отида при нея! — изсъска възмутено Едайва. — Точно това ще стане, ако не попреча на Алфарик от Хейвън да се прояви като жалък глупак! Щом снегът спре, ще ме отведеш при нея. И не ми казвай, че съм прекалено стара или слаба за такъв дълъг път!

Рейнал надникна предпазливо иззад ъгъла, когато двете жени напуснаха тъкачницата. И пратеничката беше възрастна жена. Тя се спъна многократно и Едайва я отведе до задния вход на кухнята. Явно разчиташе, че прислужниците ще мълчат, а норманите все още не познават по лице всички слугини.

В момента имотът нямаше господарка, която познава всички свои хора и се грижи за всяка жена. Бе останала само Едайва, която плетеше собствените си интриги и не се подчиняваше никому. Този път обаче той щеше да я изпревари. Беше научил урока си и се беше заклел да даде същия горчив урок и на Лилиана Хоукстоун.

Жилбер дьо Нансай не повярва на ушите си, когато Рейнал влезе, подсвирквайки си, в залата, доволен като котарак, намерил цяло гърне сметана.

— Какво се е случило? Да не би да си открил как кладенчовата вода става на бургундско? — попита той, не можейки да проумее рязката смяна в настроението на приятеля си.

— Открих нещо много по-добро! — ухили се Рейнал и се намести на пейката, която старият оръжейник току-що бе освободил, след като една слугиня му беше пошепнала нещо на ухото. — Отиваме на лов, драги мой! Веднага щом снегът спре да вали!

ГЛАВА 17

— Не!

Лилиана присви очи, но не се отдръпна нито на педя от мъжете, които стояха пред нея в заплашителна фаланга. През изминалите седмици, изпълнени с отчаяние, тя се беше научила да владее страха си.

И сега съумя да се държи с онова господарско високомерие, което едновременно гневеше и възхищаваше Алфарик и войниците му. След замаяността от първите дни тя се бе съвзела също като котка и бързо влезе в новата си роля на съпруга на водача им. Естественият ѝ авторитет скоро повлия върху всекидневието на голямата пещера и когато мъжете усетиха опасността, беше вече много късно.

Тя беше господарката и дори най-лекомислените отново намериха себе си. Безредната тълпа, обезумели от страх жени станаха отново честни селянки, слугини, крепостни и майки. Първи те разбраха, че тя осигуряваше защита на децата им, пълни чинии и нещо като ред, който обещаваше сигурност и надежда за бъдещето. С неуморната помощ на Елен Лилиана успя да направи едно малко, но напълно осезаемо чудо за загубилите кураж жени.

Едновременно с това мерките ѝ предизвикаха гнева на мъжете. Лилиана прибра запасите и нареди да ги охраняват. Даваше само точно определеното количество за деня, което трябваше да осигури оцеляването. Продължи така даже когато най-страшният студ отмина и снегът започна да се топи — страната все още пъшкеше под ледената власт на зимата, а хамбарите в селата, които не бяха опожарени, зееха празни. Никой не знаеше колко време щяха да останат в тази пещера.

— Щом сте гладни, вървете на лов — каза Лилиана на разгневените мъже. — Много по-добре е да ловувате, отколкото цял ден да лежите около огъня и да се карате за глупости.

— Защо да ловуваме, след като можем да нападнем Хоукстоун и да прогоним норманите? Там има достатъчно запаси, здрави къщи и сигурност за всички ни! — изрева Томас, един от най-мръсните

негодници в дружината на Алфарик. Едър и широкоплещест като ковач, той приличаше на вечно раздражено диво прасе. Не минаваше ден, без да се забърка в някаква караница, и обикновено пребиваше противника с юмруците си, за да не смее повече да му противоречи. Лилиана се отвращаваше от него.

— Добре, върви в Хоукстоун, щом искаш — посъветва го хладно тя. — Норманите ще набучат глупавата ти глава на кол и ще я окачат на новите си укрепления. Ще видиш много нови неща, Томас!

Приглушен смях в дъното извика гневна червенина по лицето на саксонца. Той не понасяше подигравки, а подигравката на жена караше кръвта му да кипи.

— Само баби и слабаци се плашат от дървените им огради! — изрева самохвално той. — Норманите са страхливци и се тълпят като стадо овце в кошарите си. Ние ще бъдем вълците, които ще ги издавят!

Одобрителното мърморене беше балсам за наранената му суетност. Само Лилиана издаде звук, напомнящ за сърдитото изфучаване на дива котка. Томас чу единствено одобрението. Стана му много приятно от това привидно признание, защото тайно си мечтаеше да заеме мястото на Алфарик, да стане водач на дружината и пълновластен господар на наглата женска, която се осмеляваше да му възразява. Откакто я бе видял в предизвикателната сватбена одежда, линиите на гъвкавото ѝ тяло го преследваха и в съня.

Може би Алфарик нямаше да се върне от набега, който бе предприел с трима войници. При мисълта за тази възможност Томас изду още повече широкия си гръден кош и усети как мъжествеността му набъбва. Тогава никой нямаше да му оспори господарката. Той беше най-силният от всички!

— Направи място и дай запасите, жено! — поиска отново той. Беше сигурен в общата подкрепа и направи заплашителна крачка към Лилиана, която остана напълно равнодушна. Скръстила ръце под обточеното с кожи палто, тя го измери с пронизващия поглед на сините си очи, студени като зимата навън.

— Махни се от пътя ми, Томас! Алфарик ми е наредил да разпределям запасите и аз изпълнявам. Щом толкова искаш да си натъпчеш шкембето, върви на лов или работи. Лежането и пиянството не подобават на почтения мъж!

— Проклетата женска! — изрева саксонецът. Вбесен, той вдигна юмруци срещу Лилиана. — Ей сега ще ти покажа какво означава истински мъж!

— Нищо подобно няма да сториш!

Алфарик от Хейвън изникна като видение на входа на пещерата. Въпреки едрата си фигура той се движеше с такава бързина, че Томас още не бе успял да затвори устата си, когато бе проснат на земята с удар, способен да разбие черепа на вол. Грамадният мъж се строполи като отсечено дърво в краката на приятелите си, но те само се отдръпнаха настрани, за да не ги удари.

Лилиана затвори очи. Сигурно никога нямаше да свикне с първичното насилие, с което Алфарик владееше хората, попаднали под властта му.

— А що се отнася до теб, господарке — той подчерта титлата с такава подигравка, че тя стреснато отвори очи, — надявам се да поздравяваш скъпия си съпруг с нежността на добра съпруга! Все пак дойдох тъкмо навреме, за да те спася от Томас!

Той грабна Лилиана в грубата си прегръдка, размаза устните ѝ със собственическа целувка и започна да мачка гърдите ѝ с такава бруталност, че от устата ѝ се изтръгна болезнен вик. Очевидно му доставяше огромно удоволствие да я измъчва пред другите.

Тя знаеше, че той ще престане само ако тя избухне в сълзи и го помоли да я пощади, но се беше заклела в никакъв случай да не прибегва до това средство. Гордостта ѝ забраняваше да се унижава повече — след цялата мръсотия и мизерия, в която я беше въвлякъл.

Много скоро се установи, че убийственият удар беше изпратил Томас в ада, където без съмнение му беше мястото, и Алфарик получи пристъп на буйство. Както винаги най-много пострада Лилиана, но при цялата болка тя изпитваше и нещо като задоволство. Един грубиян по-малко, повтаряше си тя. Мразеше такива мъже, женени за бойните си брадви, които искаха да продължат до безкрайност войната с норманите. Защо не можеха да разберат, че беше пълно безумие да се преборят с добре обучената, ефективна норманска войска? Тази мисъл беше заседнала в главата ѝ, откак заживя при Алфарик и хората му.

Всъщност той не правеше нищо, за да ги подготви за съдбоносната битка, за която непрекъснато приказваше. Мъжете по цял ден лежаха около огъня и чакаха пролетта, за да тръгнат отново да

грабят и плячкосват изтощената от войната страна. На знамето им беше написано разрушение и Лилиана им даваше време най-много до края на пролетта. Най-късно през юни норманите щяха да ги издебнат и да ги разбият. А колко по-добре щеше да бъде да се върнат по домовете си и да обработват запустелите поля, вместо да ги напоят с кръвта си...

Най-много я тревожеше въпросът какво трябваше да се направи с жените, старците и децата, които разчитаха на така несигурната защита на бунтовниците. През последните месеци мълвата непрекъснато разкрасяваше разказите за битката при Хейстингс и кланетата в околните села с най-невероятни подробности. Макар да познаваше норманите като разумни хора, Лилиана беше сигурна, че щяха да прибегнат до драстични мерки, за да задушат в зародиш всеки нов опит за бунт. Дали щяха да гледат на майките, синовете и дъщерите на мъжете, които бяха паднали по бойните полета, като на постоянна опасност за властта си?

— Както виждам, по време на набега си загубил двама мъже, при завръщането си в пещерата уби още един, а не донесе нищо за ядене — посмя да заговори Лилиана, след като бесният ѝ съпруг се поуспокои. Той гълташе лакомо овесената каша, която жените бяха сготвили в големия котел на огъня, и мляскаше доволно.

Лилиана често се занимаваше с готвене, защото огънят стопляше малката странична пещера, макар че миризмата на храната непрекъснато ѝ причиняваше гадене. Въпреки това беше стигнала до заключението, че студът е по-голямото зло.

— Не се меси в неща, които не те засягат — изръмжа мрачно Алфарик.

— Разбира се, че ме засягат — възрази упорито тя. — Войната свърши. Страната ни е в ръцете на завоевателя. Можем да се примирим с него или да умрем. Уверена съм, че между войниците ти има предостатъчно мъже, които вече не виждат смисъл да рискуват живота си за една изгубена кауза.

— Те не са мъже, а баби! Винаги съм знаел, че жените не могат да мислят. Те са добри само за едно нещо. — Алфарик захвърли купата на пода и измери Лилиана с жаден поглед. — Съблечи се, жено!

Лилиана преглътна мъчително. Страхуваше се от тази заповед, но я изпълни моментално. Ако се забавеше, Алфарик разкъсваше

дрехите ѝ и я биеше, докато не загубеше съзнание. Ако обаче проявеше покорност, той свършваше бързо ѝ тя се отървяваше само с няколко сини петна и червени ивици от ноктите му.

— Посред бял ден! — изохка гневно тя, но Алфарик посегна към камшика и предотврати по-нататъшните възражения.

Тя развърза бързо шнуровите на горната одежда и я смъкна от раменете си. Сгъна я грижливо и я положи върху сандъка. След това свали вълнената долна рокля, чорапите, издрасканите ботушки и долната риза. Бледата ѝ кожа настръхна от студ и отвращение и тя спря да диша, когато петте ремъка на камшика се плъзнаха по раменете ѝ продължиха към натежалите гърди.

Бременността беше увеличила обема им и наситила цвета на зърната. Алфарик все още не забелязваше нищо, което много учудваше Лилиана, защото той изпитваше почти детинско удоволствие да я гледа гола. Тя беше плячката, за която толкова дълго беше копнял!

— Така ми харесваш! — ухили се доволно той и за нейно безкрайно облекчение захвърли камшика. — Още си хубава и те искам. Я вземи да ме съблечеш. Какво чакаш! Съпругът се е завърнал у дома уморен и жена му е длъжна да го обслужи както трябва!

Лилиана знаеше какво се очакваше от нея и гърлото ѝ се напълни с жлъчка. Скованите ѝ пръсти се справиха с мъка с дебелиите шнурове на панталоните му. Алфарик изпитваше огромно удоволствие да усеща сухите ѝ устни върху интимните си части. При всеки сгоден случай навираше в лицето ѝ мръсния си, вонящ член, решен да затъкне устата, която умееше да казва горчиви истини и да се изкривява така високомерно даже когато мълчеше. Всеки път изпитваше диво задоволство от унижението ѝ и бързаше да се излее в утробата ѝ, за да не се загуби нито капка от скъпоценното му семе.

Макар да се ядосваше, че Лилиана не отговаря на страстта му, той се наслаждаваше на болката ѝ. Харесваше му, когато бледото ѝ тяло се гърчеше мъчително, а дяволската гордост ѝ позволяваше само приглушен стон. Тя беше негова! Откога беше чакал този момент!

— На колене! Наведи се напред! — изкрещя той, докато тя ожесточено бършеше устата си и кашляше задавено.

Преди Лилиана да е разбрала какво я очакваше, той я блъсна на пода и разтвори бедрата ѝ с грубите си лапи. После я взе изотзад като кобила. Ръцете му размачкаха безмилостно чувствителните ѝ гърди,

зъбите му се забиха в тила ѝ. Нещастното ѝ тяло се възпротиви на насилственото проникване, но беше безсилно срещу грубата мъжка сила.

Пред очите на Лилиана затанцуваха огнени кръгове. Все порядко ѝ се удаваше да раздели духа от тялото си и равнодушно да го остави да прави, каквото си искаше. Промените в тялото ѝ я правеха по-мека и податлива, едновременно с това растеше страхът ѝ от мига, когато той щеше да открие бременността ѝ. Шепнейки в ухото ѝ неприлични думи, Алфарик стигна до бърз край. Пусна я и тя се отпусна безсилно върху сламеника.

Както обикновено мъжът ѝ изръмжа доволно, вдигна си панталоните и я остави да лежи като употребен предмет, за да се присъедини към приятелите си. Вече съм само един боклук, каза си горчиво господарката на Хоукстоун. Най-сетне успя да се надигне и да почисти израненото си тяло. Облече дрехите си и се опита да съсредоточи духа си върху следващата си задача. Забрани си да мисли колко време щеше да издържи на този живот. Забрани си и да си спомни за Рейнал де Камбремер. Щом веднъж започнеш да мисли за него и за онова, което беше загубила, щеше да полудее и тя го знаеше. Щом направеше грешката да си припомни ласките и целувките, които бяха възпламенявали тялото ѝ, мъчението на тези дни щеше да стане непоносимо.

Тя изплакна омърсената си уста, изми лицето си и се постара да игнорира тъпото пулсиране в гърдите си. Задължение на всяка жена беше да доставя удоволствие на съпруга си. За съжаление тя не бе подозирала, че ще бъде толкова ужасно. Това не беше истински живот, но не беше и истинска смърт. Това беше бавно, мъчително вегетиране. Ако от нея и застъпничеството ѝ не зависеха толкова много невинни души, сигурно нямаше да се поколебае да сложи край на живота си. Даже с цената на вечната си душа. Адът не можеше да бъде по-страшен от живота с Алфарик от Хейвън!

— Едайва!

Като видя приведената фигура на старата бавачка да влиза в голямата пещера, Лилиана помисли, че сънува. Сълзите, които, дотогава беше потискала с огромни усилия, най-сетне бликнаха от очите ѝ. Едайва означаваше Хоукстоун, детство, безгрижие. В

продължение на един дълъг миг тя бе готова да повярва, че бавачката и този път щеше да разреши проблемите ѝ.

— Недей така, детето ми! — Едайва трябваше да стисне здраво зъби, за да прикрие страха и вълнението си. Откакто бе узнала, че Лилиана е при Алфарик, се радваше, че момичето е на сигурно място. Водачът на бунтовниците беше влюбен до глупост в момичето ѝ и със сигурност щеше да носи на ръце господарката на Хоукстоун.

През тези няколко седмици гордата девойка, която в Хоукстоун все по-успешно се противопоставяше на волята ѝ, се бе променила до неузнаваемост. Пред Едайва застана чужда млада жена. Моминската закръгленост, в която се криеше голяма част от завладяващата ѝ магия, беше отстъпила място на нездравословна бледност и нова зрелост. Дълбоките синкави сенки под очите и червеникавите белези по слепоочията подчертаваха прозрачната крехкост на слабата фигура. Лилиана открай време си беше слаба, но сега беше останала само кожа и кости и явно се крепеше само на изключителната сила на духа си.

— Света майко, какво се е случило? — Едайва улови ръцете на питомката си и я издърпа в сянката. Не искаше никой да ги види и чуе. Едва сега разбра защо Елен беше поела риска да се срещне с баща си, макар че Суейн я заля с поток от горчиви обвинения. Лилиана Хоукстоун не само беше бременна, но и изглеждаше така, сякаш в следващия миг щеше да рухне. — Виждам, че не ти е добре...

В изблик на старата си упоритост Лилиана тръсна глава.

— Всичко е наред, но аз чакам дете! — И бързо добави: — Детето не е на Алфарик, Едайва!

— Тихо, за бога! — Бавачката затисна устата ѝ и смръщи чело. Точно от това се бе опасявала. — Вече няма да се притесняваш за нищо, детето ми! Нали съм при теб! Едайва ще оправи всичко. Само не се страхувай, моя малка принцесо!

Лилиана горчиво изкриви уста. Добре познатите увещания от детството ѝ бяха загубили силата си. Вече не си правеше илюзии относно възможностите на Едайва.

— Как би могла да въведеш ред в този живот? — Тя направи широк жест с ръка, за да обхване цялата пещера, болните деца, обезкуражените жени, недоволните войници. — Ако можеше да върнеш времето назад и да им дадеш питие, което да ги вразуми, за да не се впускат за втори път в такава безсмислена борба...

— Ти имаш нужда от питие, а не те, моето момиче — зашепна съзаклятнически Едайва. — Има ли място, където можеш да бъдеш сама? Трябва ми и огън, за да стопля вода.

Лилиана кимна, вярвайки, че бавачката беше загрижена единствено за здравето ѝ. Усмихна се бегло на Елен, която стоеше наблизо на стража, и се запита дали трябваше да ѝ бъде благодарна, или да ѝ се разсърди, задето беше довела старата ѝ прислужница. Едва сега се сети, че дни наред не беше виждала Елен, без да се учуди на изчезването ѝ.

Тя отведе двете жени в малката странична пещера, където готвеха. Котелът с каша разпространяваше измамна надежда за достатъчно храна и топлина. Както обикновено, в близост до миризмата се бяха скупчили няколко гладни деца. Дребни като джуджета, слаби и измамно спокойни, те нямаха доверие във възрастните и отиваха при Лилиана само защото им даваше да ядат. И сега устремиха към господарката погледи, изпълнени с очакване.

— Махайте се отгук! — изграчи Едайва с тон, който моментално прогони дечицата, преди Лилиана да е успяла да се намеси. — Хайде сега — продължи бавачката без заобикалки и остави вързопчето си на сламеника. — Трябва ни гореща вода и една чаша. Нося със себе си всички необходими билки!

— Какви билки? — Лилиана попипа челото си. — Нали ти казах, че съм добре! Нямам нужда от отварите ти.

— Какви билки, пита тя! Кълна се в богинята! — Едайва размаха ръце и изпуктя презрително. — Що за въпрос! Отдавна трябваше да изпратиш да ме повикат. През първите месеци е най-лесно, но сега... Въпреки това не бива да се страхуваш. Щом съм при теб, всичко ще тръгне на добре. Ще свърши бързо, ще видиш.

— Страхувам се, че не разбирам за какво говориш — промълви Лилиана, макар че някъде в измъченото ѝ съзнание се оформяше страшно прозрение.

— За какво бих могла да говоря? — Едайва владееше изкуството да отговаря на въпросите с въпроси, а и неразбирането на Лилиана я раздразни. — Говоря за копелето, което норманинът ти окачи на врата. Трябва да се отървем от него! Как успя да измамиш Алфарик през сватбената нощ? Толкова ме беше страх за теб, малката ми. Той знае ли, че си бременна?

— Не... — пошепна Лилиана и едва не се задави от собствения си глас.

— Така си и мислех — изръмжа доволно Едайва. — Алфарик не е от мъжете, които забелязват как се променя тялото на жената. Главното е да му харесва. Всеки друг щеше да забележи поне месечното ѝ почитване. Но той сигурно толкова се стреми да посее синовете си в теб, че...

— Престани! — В гласа на Лилиана имаше такава мъка, че старата бавачка се стресна. — Нямах представа за какво говориш — добави съвсем тихо тя.

— А ти не можеш да си представиш в каква опасност се намираш! — отговори настойчиво Едайва. — Алфарик никога не бива да узнае, че норманинът е опозорил господарката на Розовата кула. Той знае предсказанието не по-зле от всеки друг, а мъж като него ще обвини за случилото се само теб, сърчицето ми! Трябва веднага да изличим спомена за случилото се. Ще ти приготвя напитката и ти ще я изпиеш още днес, разбра ли ме? Всеки час е важен...

— Не!

Лилиана се отдръпна към скалната стена, докато усети зад плешките си коравия и влажен камък. Догарящият огън хвърляше червеникави сенки върху приведената фигура на Едайва, която вече изваждаше билките от вързопчето си. Милостива дево, тя познаваше отровната напитка, която Едайва приготвяше за такива случаи! Тя довеждаше до преждевременно раждане и убиваше живота в утробата на майката, а понякога и самата нея.

Без да съзнава какво прави, тя обхвана с ръце корема си, сякаш искаше да защити нероденото дете. Само тя усещаше растежа му, присъствието на мъничкото същество, което досега беше изтласкувала в края на съзнанието си. Рейнал де Камбремер, а не Алфарик беше посял семето си в нея. И тя щеше да му роди син или дъщеря, едно малко човече, което дължеше зачеването си на пламенните прегръдки и безкрайното блаженство, което бе споделяла с чужденеца. За съжаление сега знаеше, че това съвсем не бяха естествените отношения между мъжа и жената.

Едайва смеси чакащата смърт с гореща вода и острата миризма на билките премахна дори миризмата на овесената каша. Лилиана усети как в гърлото ѝ се надигна жлъчка. Нима бавачката ѝ наистина

смяташе, че тя ще убие собственото си дете? Единствения скъпоценен спомен за часовете на любов и нежност?

— Не! — пошепна отново тя. Това дете беше всичко, което ѝ бе останало от Рейнал де Камбремер. Тя беше длъжна да пази живота му и да го дари с безкрайната обич, която вече не можеше да даде на баща му.

— Не се страхувай! — Едайва беше уверена, че знае причината за съпротивата на Лилиана. Винаги досега беше отгатвала мислите ѝ и беше съумявала да ги направлява. Защо нещата да са се променили? — Болката не е страшна като при раждане. Ще кажем на Алфарик, че месечното ти неразположение е по-силно от обикновено. Това ще ти даде повод да му заявиш, че за в бъдеще трябва да бъде по-внимателен с теб. Няма да му навреди, ако се опита да се държи по-меко, не като с другите жени...

— За Агнес ли говориш? — За да се спаси от връхлитащата я буря от чувства, Лилиана потърси убежище в гнева. — Значи ти си знаела, че той изнасилва слугините ни? Защо не си ми казала?

— Не беше прилично да обезпокояваме господарката на Хоукстоун с такива неща — изсъска Едайва. — Все пак ти беше девица от благороден дом!

— Не било прилично! — Лилиана се отблъсна от стената и опря ръце на хълбоците си. — А редно ли е да изнасилваш жените от дома, който ти предлага гостоприемство? По дяволите, даже ако този мъж бе убил баща ми като куче, ти пак щеше да намериш думи, за да го защитиш!

— Защо преувеличаваш? — попита възмутено бавачката. — Той ти е съпруг!

— Хубав съпруг! — Лилиана презрително изкриви устни. — Княз на негодници и главорези! Единственото качество, което го издигна в техен водач, е фактът, че е бил достатъчно сръчен, за да избяга от клането в падината на Сенлак!

Едайва цъкна неодобрително.

— Ти си изтощена и раздразнена, малката ми. Не знаеш какво говориш. Още от самото начало Алфарик беше определен за господарката на Розовата кула. Знак от небето е, че той оцеля в битката с норманите!

Лилиана погледна в тъмните очи на старата жена и откри подозрителни искри. За пореден път се запита дали Едайва съзнаваше какво говореше. С възрастта бавачката ѝ ставаше все по-странна. Но защо тя го бе забелязала едва сега?

— Ти май забрави какво се случи — пошепна с тъга тя. — Розите на Хоукстоун увехнаха само за една нощ.

— Но ще разцъфнат в предишното си великолепие, щом ти застанеш начело на страната. Точно това ми каза, когато те накарах да погледнеш в огледалото!

— Не ми напомняй за онези глупави видения! Твоите отвари ме бяха упоили.

— Как смееш да обвиняваш огледалото в лъжа! То винаги казва истината!

— Истина от устата на едно дете... — промърмори Лилиана съвсем тихо, за да не я чуе бавачката. Вече знаеше, че никога повече няма да разчита на Едайва. Точно обратното, старата беше безусловно на страната на Алфарик и това я превръщаше във враг. Добре, че изминалите седмици я бяха научили да разчита само на собствените сили и на собственото си сърце.

Сърце, което разцъфтя под напора на току-що откритата обич към нероденото дете. С един замах малкото същество стана център на живота и плановете ѝ за бъдещето. В никакъв случай нямаше да допусне да му причинят зло! Най-малкото Едайва!

— Излей отварата в огъня — заповяда тя със спокоен глас. — Наистина ли мислиш, че ще я изпия? Детето ми ще живее. Ще го родя и ще го отгледам.

Едайва толкова се уплаши, че разсипа горещата вода.

— Не бива да правиш това!

— И кой ще ми забрани?

— Аз!

Известно време двете жени се гледаха мълчаливо. Лилиана пое дълбоко въздух и най-сетне свали ръце от корема си.

— Нямаш право да ми нареждаш какво да правя и какво не! Ти си ми само бавачка! Не си ми майка!

— Или ще изпиеш отварата, или ще кажа на Алфарик, че норманинът е омърсил господарката на Розовата кула. И то не само веднъж, и в никакъв случай не против волята ѝ!

Тези думи унищожиха завинаги привързаността на Лилиана към старата ѝ бавачка. Злобата на Едайва и опитът за долно изнудване я освободиха окончателно от дълга на детето към жената, която се беше грижила за него от самото начало на живота му.

— Ти не можеш нито да ми заповядваш, нито да ме шантажираш — отвърна тя с учудващо хладнокръвие. — Аз ще пазя детето си от целия свят. Дори от теб!

ГЛАВА 18

— Очевидно пещерата има един-единствен вход и изход! — Феран подскачаше нервно покрай господаря си и клатеше глава, неспособен да разбере това престъпно лекомислие. — Претърсихме навсякъде! Саксонците се чувстват толкова сигурни, че даже не са поставили надеждни стражи!

— Мислят си, че на това забравено от бога крайбрежие няма кой да ги нападне — отвърна сухо Рейнал. — И имат известно основание. Всяка лодка би се разбила в скалите, а горите са непроходими. Без водач, който познава добре местността, всеки чужденец ще се загуби, а според саксонците ние сме чужденци, натрапници. Затова се чувстват сигурни.

Феран не направи грешката да отговори. И без това беше казал твърде много. През последните седмици Рейнал де Камбремер беше повече от мълчалив. Макар че и преди не беше особено разположен към разговори, сега беше очевидно, че нещо го измъчва, и Феран подозираше, че причината за мълчанието на господаря беше младата лейди.

За щастие Рейнал нямаше представа за мъдрите заключения на младия си придружител. Той се огледа за хората си и даде уговорения знак за нападение.

След като Рейнал и Феран тръгнаха по следите на двете жени, Жилбер дьо Нансай събра най-опитните воители и потегли след тях, за да пази гърба им. Най-послед моментът беше дошъл. Този път нито един саксонски бунтовник нямаше да се измъкне. Всеки норманин знаеше какво трябваше да прави...

Лилиана беше първата, която чу необичайните шумове. Вниманието ѝ се отклони и тя престана да слуша гневните слова на Едайва. В голямата пещера винаги беше шумно, защото бездействието дразнеше мъжете и вечно избухваха караници. Но това не бяха обичайните им крясъци. Чу се звън на метал, предизвикан от сблъсък

между мечове и бойни брадви, последваха го болезнени викове на улучени мъже.

— Нападат ни! — извика ужасено тя.

Преди Едайва и Елен да са успели да я спрат, Лилиана мина покрай тях и се втурна към голямата зала. Опита се да се ориентира под мътната светлина на факлите, но в хаоса не можа да различи своите от чуждите. Много ясно обаче чу пронизителните писъци и страхливия плач на децата, които явно бяха попаднали между двата фронта.

Решена на всичко, Лилиана грабна хлапето, което беше най-близо до нея, и бързо го бутна в пещерата с огнището за готвене. Въпреки адския шум тя успя да привлече вниманието на няколко млади жени, които се опитаха да си пробият път към нея и да се спасят с децата си.

Докато скалните стени се тресяха от рева на сражаващите се мъже и дрънченето на оръжията, малкото странично помещение се препълни с жени и деца, страхливо притиснати едни до други, и скоро не им остана въздух за дишане. Последните трябваше да останат отвън.

Лилиана имаше чувството, че може да хване с ръце страха, който струеше от отчаяното човешко множество. Накрая тя бе изтикана толкова навън към голямата зала, че загуби равновесие и падна в краката на най-близкия войник. Мъжът нададе грозен вик и вдигна оръжието си, за да не я нарани.

Твърде късно! Одеждата на Лилиана се разкъса и от раната в рамото потече топла кръв, която бързо обагри кадифето и вълната. Тя я усети и зачака болката, която трябваше да дойде. Но в момента усещаше само как светът около нея се въртеше все по-бързо.

Заля я поток от нормански думи, но тя не разбра какво говореше воинът, макар че владееше езика му от детските си години. Виждаше само едно: мъжът, който я бе ранил, беше Рейнал де Камбремер. Остро изсеченото мъжко лице, побеляло от ужас, беше последното, което се връза в паметта ѝ, преди да загуби съзнание.

Онова, което последва, остана в спомените ѝ като трескав сън. Носеше се на кон през гората, после през пламъците на ада. Беше ѝ ужасно горещо, в ръката ѝ бушуваше страшна болка. После пък ѝ

стана студено и зъбите ѝ затракаха. Някой натрупа отгоре ѝ одеяла и кожи, които я задушиха и я накараха да плаче недоволено.

В объркания ѝ дух ядните проклетия на норманския глас се смесваха със загрижените тиради на някаква жена, чийто пресекващ глас ѝ се струваше странно познат. А после се появиха странни образи, които я объркаха повече от всичко друго. Малко момиче с огненочервени коси и големи зелени очи, което я гледаше обвинително.

Тънкото му гласче проникна в ума ѝ и макар да не разбра думите, тя проумя обвинението. Тя беше длъжна да защити малкото момиче. Единствено тя можеше да му осигури правото да живее. Не биваше да се поддава на слабостта и да изостави задълженията си. Нямаше време да почива. Имаше дълг към хората си!

— Ето те най-после! Велики боже, не е ли крайно време да престанеш да се хвърляш от една опасност в друга? Винаги ли трябва да рискуваш живота си и да ме принуждаваш да вземам трудни и неприятни решения? Кълна се в небето, иска ми се никога да не те бях срещал!

Гневните обвинения я изтръгнаха от замайването много по-бързо от всяко лекарство. Каква несправедливост, да обвинява за всичко само нея!

— Вие вдигнахте меч срещу мен! — отвърна със слаб гласец тя, но думите бяха съвсем ясни. — Аз само опитах да се защита. Ще ми се да бях успяла!

Рейнал де Камбремер избухна в смях, в който се смесваха облекчение, горчивина, възхищение и обида. Неукротимата енергия на Лилиана Хоукстоун нямаше равна на себе си. Само тя можеше да пренебрегне собственото си бягство, утежняващите вината ѝ обстоятелства и раната от меча и да даде израз на личното си недоволство. При това той имаше пълното право да я обвинява.

В това време Лилиана си каза, че на света имаше само един човек, която умееше да я накара да побеснее от гняв само за секунди. Даже Алфарик с тъпата си грубост и непоносимо самомнение не можеше да събуди у нея неустоймото желание да закрепци. Тя се опита да се раздвижи и откри, че е увита в безброй кожи и лежи в желязна прегръдка на гърба на огромен кон, който неуморно препускаше срещу

студения вятър и дъжд. В родината ѝ февруари беше винаги бурен и мокър.

— Къде ме водите?

Освен коравото рамо под плаща и оловно сивото, забулено в облаци небе, тя не можеше да види нищо от местността, през която препускаха.

— Под покрива, където ти е мястото! — гласеше нелюбезният отговор. Май само беше сънувала смеха му.

Лилиана потрепери и усети пронизваща болка в дясното си рамо. Паренето прогони от съзнанието ѝ и последните мъгли на припадъка и споменът се върна. Битката, кръвта, болезнените викове! Какво се бе случило? Къде бяха децата, жените и мъжете? Пак ли беше изоставила своите на произвола на съдбата?

Рейнал усети не толкова движението ѝ, колкото тревогата, която внезапно бе нахлула в сърцето ѝ. Между тях съществуваше особено връзка, която му даваше възможност да разгадава мислите, които тя искаше да скрие от него. Точно тази връзка му подсказа, че в мислите си Лилиана отново бе избягала.

— О, не, лейди Хоукстоун! — отвърна рязко той, сякаш му бе задала въпрос. — Вече няма да си позволяваш никакви волности. Край на самостоятелните решения. Само подчинение. Абсолютно подчинение!

Лилиана изпита огромна болка. Тази заповед не означаваше нищо. Тя нямаше да облекчи съвестта ѝ, колкото и да се молеше. По-добре да си мълчи. Слепоочията ѝ пулсираха, ръката я болеше, а в стомаха ѝ отново се надигна добре познатото гадене. Много добре, в случай на нужда щеше отново да повърне върху дрехите му. Той заслужаваше именно такова отношение.

Неукротимата гордост не ѝ позволи да привлече вниманието му по толкова унизителен начин. Пред очите ѝ отново се спусна мъгла и тя премина през портата на Хоукстоун, сякаш никога не я беше виждала. Могъщите врати се отвориха пред тях като тласнати от магическа ръка. Това беше завръщане в родния дом, но тя беше вече друга жена, не онази, която бе потеглила на път, изпълнена с упорство и вяра в себе си. Колко жалко, че животът не даваше втори шанс на безразсъдни глупачки като нея.

Тъгата ѝ бързо се разсея, когато Рейнал без много церемонии я отведе в покоите, които някога бяха принадлежали на баща ѝ. Сега те бяха негови и сигурно нямаше да се премести заради нея.

Въпреки пулсиращата болка в рамото тя се опита да приглади с пръсти сплъстената си коса и да заеме достойна поза, за да може да протестира. Ала само след минута се озова на високия дървен стол пред камината, в която гореше буен огън. Пронизващият зелен поглед не ѝ позволи да се помръдне, камо ли да заговори.

Света майко божия, тя беше забравила колко добре изглеждаше той даже когато беснееше от гняв срещу нея. Не можа да отвърне поглед, а и не искаше. Имаше право поне малко да се порадва на тази гледка. Досега не беше осъзнавала колко ѝ е липсвал.

Докато Алфарик беше олицетворение на волска сила и ужасяващо насилие, норманският рицар се отличаваше с овладяната мощ на дисциплиниран воин и благородник. Даже в този момент, когато очите му изпускаха ледени светкавици и добре оформените устни бяха изтънели от напрежение, Лилиана знаеше, че той никога не би я заплашил с физическа сила, никога не би ѝ сторил зло.

Тя се страхуваше единствено от себе си. От онова, което изпитваше и което сърцето я тласкаше да направи. Не, не биваше да се поддава на слабостта си! Не и след като сама бе пропиляла всичките си шансове.

— Не очаквай от мен извинения — заговори ледено мъжът. — Нямам обичай да наранявам жени, но жена като теб, която постоянно се бърка в мъжките работи, трябва да очаква, че ще попадне между фронтовете.

Несправедливото обвинение изтръгна Лилиана от нямото възхищение. Тя го обичаше повече от всичко на света, но това не означаваше, че ще се съгласява с всяка негова думичка.

— Наистина ли смятате, че съм се набъркала в мъжките работи, като съм се опитала да прибера децата и жените на сигурно място, далеч от вашите оръжия? — попита високомерно тя. — А може би сте искали да избие и децата ни? Сигурно вече сте го направили.

— Ти наистина ли ме смяташ за безсъвестен убиец? Би ли ми обяснила по-подробно какво става в главата ти?

Лилиана предпочете да премълчи. Все пак от възмущението му можеше да се заключи, че децата бяха някъде на сигурно място.

— Как намерихте пещерата? — попита тя, изоставила нападателността си.

— Старата ти бавачка беше така любезна да ни покаже пътя.

— Едайва? Невъзможно! Тя би дала живота си за делото на саксонците. Никога няма да повярвам, че е способна да предаде Алфарик!

Рейнал смъкна кожените ръкавици, захвърли ги върху раклата и огледа крехкото женско тяло, увито в кожи и палта, сгушено в големия стол. Въпреки че беше невероятно мръсна и явно страдаше от болки, Лилиана Хоукстоун притежаваше излъчването на кралица и дори най-неблагоприятните външни обстоятелства не бяха в състояние да отнемат дори част от величието ѝ.

— Не съм споменал думата предателство — разсея заблудата ѝ той. — Още от самото начало ми беше ясно, че тя стои в дъното на кражбата на храните и насъсква сънародниците си срещу мен и хората ми. Реших, че трябва само да я наблюдаваме и да я следим. Знаех, че ти рано или късно ще потърсиш връзка с нея. Може би смяташ норманите за глупаци, но те уверявам, че не си права.

Лилиана сведе поглед. Никога не го беше смятала за глупак, по-скоро за твърде опасен. Опасен за страната ѝ, за самата нея. Мъже като него не признаваха граници и предразсъдъци, те създаваха новото, тръгваха по непознати пътища. Защо точно този мъж трябваше да влезе в живота ѝ?

— Какво ще правите с нас? — попита най-сетне тя с добре изиграно равнодушие.

— Ти какво предлагаш?

Заля я вълна от гняв, странно съчетан с неохотно уважение и горчива подигравка. Алфарик никога не би задал подобен въпрос. За него жените съществуваха само за да доставят удоволствие на мъжете. Колко мъчително беше, че тъкмо този мъж единствен ѝ оказваше честта да я признае за мислецо и чувстващо същество.

— Сложете край на кръвопролитията — отговори сухо тя и издържа на погледа му. — Не е нужно да доказвате надмощието и силата си за сметка на жалките останки от саксонския народ, които все още не могат да проумеят, че времената са се променили. Оставете ги живи и им дайте възможност да уважават новите си господари във ваше лице. Пролетта чука на вратата, а те са прекарала отчаяна и

гладна зима. Знаят, че ако не се върнат на полето, следващата зима ще бъде още по-страшна. И саксонците не могат да се хранят с бойните си брадви с гордостта си. Те имат жени и гладни деца.

— Колко си умна, красавице! — прошепна дрезгаво Рейнал де Камбремер и направи голяма крачка към нея. Лилиана се разтрепери. Не беше забелязала приближаването му и допирът на ръката, която свали от косата ѝ подплатената с кожи качулка, я стресна. — Ще позволиш ли да попитам дали тази воля за мир важи и за твоята мила и неукротима личност?

Лилиана събра жалките остатъци от силата си, за да се пребори с последствията от това нежно докосване. То размекна костите ѝ, а сърцето ѝ заби с копнеж, който причиняваше много по-силна болка от раната в рамото. Едва след като дълго беше страдала от нежеланата близост с Алфарик, тя разбра магията, която я свързваше с норманина. Щом се погледнеха, щом се докоснеха, светът преставаше да съществува. Единственото ѝ желание беше да падне в обятията му. Но сега не беше моментът да се вслуша в зова на сърцето си. Нито сега, нито по-късно!

— Аз няма да взема нито нож, нито меч, нито отрова, за да ги употребя срещу вас или срещу който и да било друг норманин — отговори тихо тя и думите и прозвучаха като клетва. — Това ли искахте да чуете от мен?

Рейнал де Камбремер разбра, че тя нарочно бе изменила смисъла на въпроса му. Заболя го, но бързо се овладя.

— А какво ще кажеш за бързите си крачета? — попита сухо Рейнал. — Пак ли ще избягаш веднага щом ти обърна гръб?

— Къде бих могла да отида с тази рана? — отвърна уморено Лилиана.

— Не е рана, а само драскотина. Кожата е разкъсана, изтече доста кръв, но нищо не е засегнато. Една от жените спря кръвта още в пещерата и превърза ръката ти. Като се храниш добре и спиш достатъчно, скоро ще преодолееш слабостта от загубата на кръв.

Лилиана му повярва. Вече не усещаше парещата болка, само глухо туптене. Най-добре беше да не движи ръката си. Вероятно дългият ѝ припадък се дължеше повече на общото изтощение, отколкото на раната. През изминалите седмици беше живяла само от няколко лъжици овесена каша и две-три чаши студена вода на ден, макар че

почти непрекъснато беше на крак. Да не говорим за грубостите на Алфарик и принудата да отговаря ден и нощ на мръсните му желания.

— Даваш ли ми думата си, Лилиана Хоукстоун, че ще останеш под този покрив и ще се подчиняваш на заповедите ми? — Рицарят зададе този въпрос повече заради формата. Не очакваше нито кимване, нито изрично потвърждение.

— Имате думата ми — пошепна Лилиана и издържа на погледа му, макар и с натежало сърце.

Сапфиреносините очи се срещнаха с хладния зелен поглед и останаха приковани едни в други в продължение на безкрайно дълъг миг извън пространството и времето. Рицарят очакваше упоритост, а за свое учудване откри една нова зрелост, примесена с тъга и самотност. А напълно неочакваната мекота, които стопляше очите ѝ, го изпълни с такава нежност, че по тялото му пробяга могъща тръпка на очакване и гласът му предрезгавя. Възможно ли беше този поглед да крие обещание? Надежда?

— Не се движи и не смей да излизаш от стаята — заповяда рязко той, макар че тайно се проклинаше за грубостта. — Очаквам да те намеря тук, като се върна!

Той се отдалечи с големи крачки, решен да избяга от магията ѝ. Вратата тихо се затвори зад гърба му. Лилиана, цялата трепереща, изпусна шумно дъха от устните си и за първи път усети леко движение в корема си — като пърхане на пеперудени крилца. Движението беше толкова слабо, но в същото време толкова ясно, че тя се вцепени от учудване и моментално забрави Рейнал де Камбремер.

Детето ѝ даваше знак, че е живо! Неговото дете беше живо! О, не, ето, че не можеше да го забрави. Сигурно беше особено важно, че тъкмо в този момент беше усетила новия живот в себе си. Че този малък живот беше оцелял след всички страдания, след борбата и кръвопролитията и щеше да живее! Може би защото беше заченат с истинска страст. Самото му съществуване доказваше, че нормани и саксонци можеха да живеят заедно!

ГЛАВА 19

— С изключение на шепа отчаяни нехранимайковци става въпрос за жалка сбирщина от селяци. — Жилбер дьо Нансай бе дошъл да докладва на приятеля си. — Дадох заповед да ги отведат в празните обори и да поставят стража. Останах с впечатлението, че се радват най-после да имат покрив над главите си. Според мен трябва да убедим Суейн да им поговори. Старикът е умна глава.

— А войниците?

Рейнал де Камбремер полагаше големи усилия да се съсредоточи върху задълженията си. Много въпроси очакваха решение, ала той непрекъснато усещаше топлината на синия поглед и по вените му се разливаше огън. Бариерите, които беше издигнал около сърцето си, бързо се рушаха.

— Затворихме ги в старата винарска изба и ги заключихме — обясни Жилбер. — Водачът и още няколко бяха ранени и ги превързахме, но да не мислиш, че ни благодариха! Съмнявам се, че онзи великан изобщо знае какво е мир. Такива като него заслужават само едно: бесилка. Затова предлагам да го осъдим като бунтовник и да го окачим на най-близкото дърво. Така ще сложим край на размириците, а хората му лесно ще се убедят, че е по-добре да се подчинят.

Рейнал реши да отложи решението.

— Дай им няколко часа да обмислят положението си. Дано пък проумеят, че времената са се променили. Като прекарат няколко дни в празната, леденостудена изба, сигурно ще омекнат. По-добре ми кажи имаме ли достатъчно запаси, за да изхраним всички гладни гърла.

— Пратих няколко мъже с лъкове в гората и се върнаха с добър лов. Мрежите, които редовно хвърляме в реката, винаги са пълни. Не е кой знае какво, но никой няма да гладува — отговори практичният Жилбер. — Освен това изпратих малък отряд в пещерите. Не е редно запасите на нашите саксонски приятели да изгният там, нали?

Доколкото разбирам, негодниците са опустошавали дори хамбарите и къщите на собствените си сънародници.

— Войната превръща и най-разумните мъже във варвари — отвърна саркастично рицарят. — Докъде стигна работата по тунела към реката?

— Почти сме готови. Мъжете започнаха да копаят веднага щом двете жени минаха по тайния проход. От тази посока в Хоукстоун никога вече няма да проникнат неканени посетители!

— От твоите уста — в божиите уши — промърмори Рейнал и плъзна изпитателен поглед по стените и кулите на Хоукстоун, който вече не приличаше на романтична селска вила с богато минало, а на добре укрепена крепост. — Откакто стъпихме на този остров, се проля прекалено много кръв.

Жилбер дьо Нансай не се усъмни нито за миг, че при тази забележка старият му боен другар мислеше за кръвта на една точно определена личност. Никога нямаше да забрави израза на безпомощен ужас в очите на приятеля си, когато господарката на Хоукстоун рухна под удара на меча му и от рамото ѝ рукна кръв. Рейнал беше толкова разтърсен, че едва не припадна. Сигурно нямаше да се развълнува толкова, ако самият той беше получил смъртоносен удар.

Само появата на бушуващия от гняв саксонски водач, който се бе нахвърлил като бесен върху рицаря, го бе изтръгнала от шока. Двамата се вкопчиха в двубой на живот и смърт, който завърши едва когато в тялото на саксонца зейнаха множество рани и силният удар в бедрата го просна на земята. Рицарят се втурна да търси Лилиана и я намери сред жените, които я бяха изнесли далеч от биещите се и бяха превързали раната. Тя беше в безсъзнание, но раната бе само повърхностна. Одеждата ѝ беше невероятно мръсна и окъсана, но дори в този вид крехкостта и красотата ѝ разкъсаха сърцето му. Рейнал я уви в най-дебелата кожена наметка и я изнесе навън. Качи се на коня си със скъпоценния си товар и препусна като бесен. Движеше го нещо много по-силно от загрижеността на мъж, взел господарката на Хоукстоун като заложница за краля си. Жилбер беше готов да се закълне в това.

При това доскоро младият норманин беше готов без колебание да заложи частта от бащиното си наследство, че на света нямаше нито една жена, способна да изтръгне Рейнал де Камбремер от желязното му самообладание. Цели тълпи от благородни госпожици, горди

наследнички и влюбени демоазели се опитваха да го завладеят, но търпяха жалък провал. Рейнал беше известен сред жените в двора като „Рицаря без сърце“.

Той размени поглед с Феран, който като него чакаше заповедите на господаря си. Дали да изпратят човек, който да съобщи на краля за залавянето на дамата и бунтовниците? Какво да дадат на мъжете, които се бяха сражавали достойно и заслужаваха признание и извънредно възнаграждение?

Рейнал улови този поглед. Подчинените му нямаше да го уважават по-малко, ако дадеше предимство на дамата и отложеше някои от задълженията си. Въпреки това той успя да устои на изкушението и да издържи докрай. След като саксонската лейди отново беше в ръцете му, той трябваше да реши общото им бъдеще. Не биваше да прибързва.

Признаците на капитулация, които беше открил в очите ѝ, потвърждаваха правотата му. Лилиана не правеше нищо без причина. Щом беше решила да се предаде, сигурно очакваше някаква изгода. Той трябваше да разбере замислите ѝ.

Рейнал де Камбремер разтърси глава и посвети вниманието си на неотложните задачи. Феран бе изпратен да затопли банята и да свърши още няколко неща, а Жилбер дьо Нансай неуморно подтичваше в крак с началника си. Рейнал провери оборите, в които бяха настанени саксонците, навести и пленниците в избата. След това прочете посланията, които кралският куриер беше донесъл по време на отсъствието му, и лично писа на Уилям. Накрая изчете със смръщено чело последните списъци на оръжията и запасите.

Едва тогава намери време да изпие чаша вино и да хапне от пастетчетата с дивечово месо, които една саксонска слугиня беше донесла от кухнята. Дъвчейки с наслада, той мина под аркадите, заграждащи четириъгълния вътрешен двор. Грижливо подрязаният жив плет, който разделяше лехите, беше изкарал нежна зеленина. Въздухът миришеше на прясна пръст и нов живот.

Междувременно здрачът се бе спуснал над Хоукстоун и в залата нареждаха масата за вечеря. Рейнал си спомни, че дни наред не се беше преобличал и сигурно миришеше като бойния си кон. Преди да поговори с Лилиана за кралската заповед, непременно трябваше да мине през банята.

Той изпразни чашата и дари Жилбер, който се бе присъединил към него, с мека усмивка.

— Според мен денят мина успешно. Сигурно имаме още работа, но тя ще почака до утре. Ако възникнат някакви проблеми, ще ме намериш в банята.

Жилбер го проследи с поглед как се отдалечаваше, следван от огромно, черно като нощта чудовище, за което никой не знаеше откъде се е взело. Защо кучето беше взело решение да върви като сянка по петите на норманския сеньор — това оставаше загадка за Жилбер. Рейнал забеляза сянката му едва пред банята.

— Откажи се да ставаш мое домашно кученце, приятелю? — предложи след кратък оглед той. — Намирам, че нямаш нито необходимата големина, нито подходящото поведение за такава задача.

Отговори му дълбоко ръмжене и грамадното куче наклони глава по толкова затрогващ начин, че Рейнал неволно се засмя.

— Искаш да кажеш, че храня излишни предразсъдъци спрямо теб и страната ти? Е, добре, тогава влез в банята. Така, както изглеждаш, имаш нужда от топла вода.

Черното куче явно разбираше всяка дума. То влезе с Рейнал в банята и се отпусна на задните си лапи, докато рицарят събличаше дрехите си. Феран беше изпълнил заповедта и големият басейн беше пълен с топла вода. Ароматни облаци се виеха над светлия мрамор. На пейката чакаха сухи кърпи, купичка със сапунена пяна и няколко шишенца със скъпоценни есенции.

Рейнал вдъхна дълбоко аромата на рози, който се издигаше над водата, и смаяно смръщи нос.

— Възможно ли е Феран да е сметнал, че трябва да мириша на рози?

Отговори му уплашено пъшкане и плискане откъм забуления в пара басейн. Както рицарят, така и кучето се вцепениха.

— Какво, по дяволите... — Както си беше гол, Рейнал грабна камата, която тъкмо беше оставил върху дрехите си. После се обърна рязко към мраморния басейн.

В същия момент четирикракият му придружител нададе истерично радостен лай и мощните движения на опашката му прогониха част от парата. Рейнал откри във водата бледа фигура, която напразно се опитваше да закрие с ръце райската си голота.

За съжаление тя нямаше свободна ръка, за да се отбранява от кучето, което беше готово да влезе при нея в басейна. То протегна големия си розов език и облиза въодушевено бузите, раменете и шията ѝ, полудяло от радост, че най-сетне бе намерило господарката на кучешкото си сърце.

— Махни се оттук! — заповяда енергично Рейнал и когато кучето и жената застинаха напред движението, си позволи дяволита усмивка.

— Бих казал, че изобщо не се учудвам, дето за пореден път пренебрегнахте заповедта ми, милейди — добави той. — Но тази баня беше приготвена за мен. Знаете ли колко усилия е положил Феран, докато запали огромната печка и стопли достатъчно вода?

Лилиана, цялата изчервена от топлината и смущението, се опита да се потопи дълбоко във водата. Не бе устояла на изкушението да се промъкне в банята. Чувстваше се зле, слабостта ѝ не беше преминала, но се отвращаваше от мръсотията, която я покриваше от глава до пети. В никакъв случай нямаше да легне на чистите чаршафи в това състояние.

Бе изпитала невъобразима радост, когато намери големия басейн топъл, обвит в пара, сякаш я подканваше да се окъпе. Беше ѝ толкова приятно да се потопи отново в привичния лукс, че изобщо не се замисли дали банята е била приготвена за нея.

Сипа голяма порция розова есенция в топлата вода и бързо свали дрехите, вкоравени от кръв и мръсотия. Приятната топлина, добре познатият аромат и тишината я загърнаха в мантия на доволство и въпреки пулсиращата болка в рамото тя облегна глава на мраморния ръб и задряма. Събуди се едва от радостния лай на кучето и ругатните на норманския рицар.

— Умирах от глад и жажда — отговори тя със следи от старото упорство. Нима той не съзнаваше, че часове наред го бе чакала търпеливо?

— И тогава решихте да дойдете тук и да изпиете водата ми за къпане? — осведоми се сухо Рейнал.

Лилиана се изкиска и изпита странно облекчение. Водата, дрямката и привичната обстановка бяха отпуснали нервите ѝ и тя изведнъж осъзна в каква абсурдна ситуация се намиреше. Обгърнат от облаци пара, пред нея стърчеше гол мъж с кама в ръка, приличен на

античните статуи, които баща ѝ намираше в земята на Хоукстоун. Каква приятна картина!

Тя огледа без срам великолепното мъжко тяло, съвършено в пропорциите си, силно и мускулесто, но и безкрайно гъвкаво. Могъщите бедра преминаваха в тесни хълбоци, широките рамене подчертаваха тънката талия и плоския, твърд корем. Русите косми на гърдите му изтъняваха към корема и отново образуваха триъгълник в слабините. Лилиана проследи със задъхано възхищение как мъжествеността му се изправи и се уголеми само под погледа ѝ.

Тя изписка тихо и се опита да се скрие по-дълбоко във водата. Очертанията ѝ останаха само изкусително видение сред изпаренията. В този момент Рейнал беше не по-малко смутен от нея. Нямаше намерение да ѝ покаже така недвусмислено желанието си, но откри, че вече не може да влияе върху тялото си и горещия му копнеж.

С едва потиснато проклятие той хвърли камата върху дрехите си и влезе в топлата, ухаеща на рози вода. Нямаше смисъл да отрича загадъчната привлекателна сила, която го тласкаше към нея.

Лилиана видя приближаването му. Сърцето ѝ биеше до пръсване и заглуши дори тихото сумтене на Девил, който се бе отпуснал до нея на ръба на басейна. Силното му тяло почиваше върху предните лапи, дъхът му раздвижваше фините косъмчета на слепоочията ѝ.

Кучето явно не виждаше нищо заплашително в мъжката фигура, която се доближаваше до господарката му. Девил я беше търсил, откакто го прогониха от пещерата. Вместо Лилиана намери този мъж, който миришеше на нея и в крайна сметка го доведе при нея. Според кучето съединението на тези двама души беше напълно естествено — по-естествено, отколкото за самите тях.

Движението на Рейнал предизвика вълни, които стигнаха до Лилиана. Тя изпита чувството, че той я е докоснал още преди да е стигнал до нея. Не можеше да му избяга и за първи път не искаше да избяга. Вече не беше нищо не подозиращата войнствена девойка, която се бореше с всички средства срещу натрапника. Толкова дълго беше потискала чувствата си, беше ги заклемявала като грешни и недопустими, че сега те се освободиха със сила и избликнаха неудържимо.

— Ще позволиш ли да споделя банята ти? — прошепна Рейнал, сякаш я канеше на разходка. — Според мен басейнът е достатъчно

голям за двама...

Лилиана си спомни вечерта под дъжда, когато той я изнесе от Розовата кула. Сега ѝ стана ясно, че още тогава не изпитваше към него гняв, а само безкраен, почти болезнен копнеж. Съзнанието, че той беше другата половина на съществото ѝ, че без него никога нямаше да се почувства съвършена и щастлива, я заля като водата, която се вълнуваше около пълните ѝ гърди и измиваше спомена за грубите чужди докосвания.

Обагрената в нежна розовина кожа засия под водата, черните коси заплуваха като водни растения около раменете. Рейнал видя тъмните белези по раменете и драскотините по шията, но ги прие като последствия от битката, в която беше участвала по негова вина. Тясната превръзка на рамото беше мокра, но без следа от кръв. Очевидно раната се беше затворила. Той докосна предпазливо най-дълбоката драскотина на шията ѝ, която вече бе хванала коричка.

— Никога не внимаваш за себе си, сърце мое!

— Тогава вие трябва да ме закриляте, сеньор!

— Ще те закрилям с живота си и винаги — закле се с дълбока сериозност Рейнал, привлече я към себе си и завладя устните ѝ.

Лилиана сложи ръце на широките му рамене и се сгуши с готовност в силната му прегръдка. Под целувката му устата ѝ разцъфтя за страст, тялото ѝ се потърка изкусително в мъжката му твърдост.

Чувствеността на реакцията ѝ беше повече, отколкото Рейнал смееше да мечтае.

— Възможно ли е при това дълго пътуване да си загубила част от бодлите си, розичке? — пошепна изненадано той.

— Сам трябва да откриете — въздъхна Лилиана. Беше забравила колко прекрасно беше, когато я обхващаше здраво с две ръце и я притискаше към мъжката си възбуда. Тогава в тялото ѝ пламваше онзи особен копнеж, който можеше да бъде удовлетворен само от най-интимното му присъствие. Чувствителните ѝ гърди набъбнаха още повече, коравите зърна се притиснаха към окосмената му гърд.

— Колко си хубава — проговори възхитено той и я привлече върху гладката мраморна пейка в края на басейна, която позволяваше да се седи удобно. — Почти съм сигурен, че само сънувам. Ами ако се събудя и се озова сам в постелята си?

— Продължавайте, благородни господарю! — пошепна Лилиана, открила неочаквано удоволствие в нежния шепот. Досега разговорите им се състояха от въпроси, обвинения, размяна на силни думи, аргументи и контрааргументи. Любовното бърбене беше нещо ново.

Под ласките на меките, умели ръце тя бързо си възвърна усещането за чувствеността на тялото си. Онова едновременно блажено и безумно напрежение, което ускоряваше дъха ѝ и я разтреперваше, когато устните му се сключиха около зърното на гърдата ѝ и нежно го засмукаха. Главата ѝ се отпусна безволно на рамото му, когато той я привлече в скута си и посвети цялото си внимание на нежната игра, като заедно с това милваше другата гърда и масажираше напращялото ѝ връхче с върховете на пръстите си. Пламтящите копия на страстта се устремиха неудържимо към центъра на женствеността ѝ и въздишките ѝ се изгубиха в изпаренията.

Рейнал не за първи път се опияняваше от неподправената, естествена страст, с която Лилиана отговаряше на нежностите му. Въпреки това имаше чувството, че днес държи в обятията си друга млада дама. Никога не му се беше дарявала с такава готовност. В този момент нямаше колебания, нямаше отблъскване, само податливост и копнеж. Сякаш се докосваха не само ръцете и телата, но и душите им.

Парата се разсея и макар че отоплителните канали на старата римска баня поддържаха водата топла, въздухът се проясни. Изпаренията, които бяха превърнали Лилиана във фея от приказките, се оттеглиха и от тъмнината изникна образът на възхитителна сирена, чиято усмивка беше в състояние да подлуди всеки мъж.

Както беше седнала в скута му, водата стигаше точно до гърдите ѝ и те светеха розови и желани като зрели плодове. Рейнал ги обхвана с двете си ръце и нежно облиза с език резката на рамото ѝ.

— Ти ми принадлежиш, господарке на Хоукстоун! — проговори той с предрезгавял от вълнение глас. — И вече никой няма да се осмели да ти причини болка или да те нарани!

Лилиана сведе чело върху русата му глава и потисна въздишката, която се надигна в гърдите ѝ. В този скъпоценен миг не искаше да мисли за нищо друго, освен за любовта му. Нямаше да мисли даже за това, че имаше хиляда и една причини, поради които никога нямаше да му принадлежи. Само в този момент между тях не стоеше нищо и никой. Трябваше да се насладят на това скъпоценно време без

недоразумения и обвинения. Тя трябваше да изживее пълноценно всеки миг, за да не съжاليا след това през целия си живот.

Въпреки това Рейнал усети краткото ѝ колебание. Ръката му се бе плъзнала в милувка към бедрата, но спря насред път. Лилиана притисна краката си един в друг. Той усети въздишката, която тя се постара да потисне, и се нарече глупак. Само преди ден я бе наранил с меча си, а сега очакваше цялостно отдаване. Трябваше да се радва, че не го беше отблъснала грубо.

Лилиана забеляза отдръпването му и моментално съжали за колебанието си. Но не можеше да му каже, че се боеше от болката. Ами ако бруталността на Алфарик беше разкъсала невъзвратимо утробата ѝ и тя вече не беше способна да се наслади на мъжката любов?

— Не бива да се страхуваш — рече нежно Рейнал и я извади от водата. Отнесе я върху широката пейка за масаж, която Феран беше покрил с меки кърпи, за да избегне допира на господаря си до хладния мрамор. Положи я там и започна с безкрайно внимание да подсушава стройните крайници. Вживя се напълно в ролята си на прислужница и дори не поглеждаше към вълнуващата ѝ голота. После се зае с тежката черна коса и я подсуши кичур по кичур.

Лилиана забрави горчивата действителност. Да седи пред голия си любим и да му позволява да суши косата ѝ — това беше най-голямата интимност, която беше преживявала досега. Очите ѝ се плъзнаха крадешком към мястото, където внушителната му мъжественост изобличаваше сдържаността му и стърчеше гордо напред. Гърлото ѝ пресъхна и тя преглътна мъчително. Езикът се плъзна по засъхналите устни, а паренето в утробата я накара нервно да се раздвижи. Възможно ли беше въпреки всичко да...

— Да вярвам ли, че искаш от мен и други услуги? — прошепна Рейнал с глас, който се разля като мед по вените ѝ. — Ще правя само онова, което заповядваш, господарке!

Бързото дишане на Лилиана я издаде. Връхчетата на гърдите ѝ щръкнаха предателски.

— Искам да се любим — пошепна дрезгаво тя. — Искам да забравя!

— Готов съм, сърце мое! — обеща Рейнал и заблудата му се затвърди. Тя още му се сърдеше.

Той се закле да ѝ достави толкова удоволствие, че тя да не мисли за нищо друго, и я положи нежно върху мраморната плоча. Ръцете му се плъзнаха в милувка по копринената кожа и Лилиана се наслади на лекото дразнене, причинено от мазолите по силните му пръсти. Веднага се познаваше, че любимият ѝ работи упорито и умее да върти меч и да обуздава неукротимите коне. Ръцете му милваха пълните гърди, хълбоците, корема и бедрата и оставяха след себе си парещи следи.

Този път тя отвори краката си пред мекия натиск и му предложи тайната на изкусителната си женственост, влажно блестящите цветни листчета, намокрени от нектара на удоволствието. Той се приведе за любовна целувка и Лилиана изхълца, когато усети милувките на езика му, който се вмъкваше между гънките и разпространяваше в тялото ѝ неопишуемо блаженство.

Ръцете ѝ се вкопчиха във влажните руси къдрици и притиснаха главата му към центъра на женствеността ѝ. Рейнал си отмъсти за жеста, като намери мъничката перла на удоволствието и започна да я дразни с език и зъби. Лилиана изпитваше такова силно желание, че всеки миг щеше да експлодира. Тя извика тихо и се раздвижи нервно върху мраморната плоча. Рейнал за малко не я изпусна от ръцете си.

— Значи ли това, че искаш да усетиш повече от мен? — осведоми се той, обзет от нетърпение и я дари с поглед, от който струеше зелен огън.

— Да, вземете ме! — изхълца Лилиана. Сърцето ѝ биеше до пръсване, кръвта ѝ бушуваше. — Да! О, да, моля ви!

Рейнал побърза да изпълни тази молба. И неговото самообладание се клатеше застрашително. Той се наведе над прекрасното тяло и въведе пулсиращия си член в тясната порта, която го обгърна гореща и влажна. Тръпнещите мускули го обхванаха с такава жажда, че и той простена.

Възбудата на Лилиана разкъса и последните остатъци от страха и болката. Коприненомекото плъзгане на горещата му мъжественост я изпълни с пареща наслада. В това съединение нямаше насилие, само небесното усещане за съвършена хармония в движенията и усещанията. Тя вдигна крака и ги склучи около хълбоците му, готова да приеме завоевателя. Искаше още и още, да се разтвори под него и да изчезне.

Рейнал усети кадифената, но здрава бариера в края на женствеността ѝ и застина неподвижен. Да наблюдава чудото на отдаването ѝ — това беше повече, отколкото беше могъл да се надява. Дълбоката, страстна съсредоточеност, с която го бе приела в цялата му големина, пролича в мъничката отвесна бръчка на челото, в начина, по който заби белите си зъби в долната устна, докато тялото ѝ се обагреше в розово, сякаш осветено отвътре. Погледите им се срещнаха и той видя как зениците ѝ се разшириха. Безкрайната страстна тръпка, която мина през тялото ѝ, повлече и него.

Ноктите ѝ се забиха в гърба му, докато тялото ѝ ритмично се свиваше и разпускате около него. Той забрави света, забрави всичко наоколо. Остана само чувствената буря на страстното им сливане, която се превърна в горещ пламък и се издигна над всичко човешко към звездното небе. Страстта ги запрати сред звездите, разпръсна ги в изпепеляващ огън и накрая ги върна в земната прегръдка. Задъхани, изцедени, те се озоваха отново в римската баня на Хоукстоун.

— Бог да ни е на помощ! — изохка Рейнал де Камбремер между изтощението и смайването. — Нямах представа, че подобно нещо е възможно на нашата бедна земя!

Лилиана вдигна поглед и видя в зелените очи нежност, която предизвика сълзи в очите ѝ. Смутена, тя се извърна настрана и откри Девил, който мирно похъркваше на пода само на няколко крачки от тях — черно създание, излязло от ада.

Рейнал помисли, че тя се питаше откъде се беше взело грамадното куче. Сигурно изпитваше известно подозрение към черното чудовище, макар че то се беше нахвърлило върху нея с необузdana радост.

— Няма защо да се страхуваш от него. Изглежда ми безобиден. От часове върви по петите ми. Нямам представа откъде се взе...

— Името му е Девил — засмя се Лилиана, благодарна за безобидната тема. — Роден е тук и явно е много щастлив, че се е върнал отново у дома!

— Радвам се, че не само той намери пътя към дома — отговори норманинът и целуна многозначително мекото рамо, което беше близо до устата му. После сведе чело между пълните гърди и вдиша дълбоко аромата на любов и рози, който струеше от кожата на Лилиана. Нито една жена на света не миришеше така прекрасно като нея.

Лилиана мълчеше. Бе разбрала много добре какво искаше да каже той, но не смееше да поведе разговор по тази тема. Всяка дума можеше да предизвика излишни караници.

Рейнал не намери нищо фалшиво в мълчанието ѝ. След ужасните събития през този ден и след неописуемото любовно изживяване тя със сигурност беше уморена. Видя как миглите ѝ затрепкаха и как се сгуши в обятията му с едва чути въздишки.

— Спи, сърце мое. Утре ще обсъдим бъдещето — пошепна той в розовата ушна мида. В момента му беше достатъчно да я държи отново в обятията си, докато в тялото му отзвучаваше невероятната страст, която ги беше съединила.

ГЛАВА 20

— Господарке, трябва веднага да дойдете! Спешно е! О, моля ви, събудете се!

Една ръка се вкопчи в рамото на Лилиана и не престана да я друса, докато тя най-сетне не отвори очи с тежка въздишка. До леглото ѝ беше застанала Елен и по лицето ѝ се четеше страх. В първия момент Лилиана помисли, че бяха още в пещерата, и зачака следващата катастрофа.

— Какво е станало, за бога?

— Елате бързо, господарке, трябва да ни помогнете!

Лилиана се прозина и се огледа изпитателно. Лежеше в прекрасно легло с мек дюшек, напълнени с пух възглавници и топли завивки, които я изпълваха с чисто блаженство. Широк лъч слънчева светлина танцуваше върху добре познатата ѝ мраморна мозайка. Избледнелите цветове ѝ показаха, че се намираше в господарските покои на Хоукстоун.

— Трябва да дойдете, господарке! — повтори Елен още по-настойчиво отпреди и закърши ръце. За разлика от Лилиана саксонката не беше спала добре. Точно обратното. — Той иска да ги съди!

— Кой кого иска да съди?

Лилиана се прозя още веднъж, вдигнала ръка към лицето, и се опита да подреди обърканите си мисли. Лицето ѝ пламна в червенина, когато ѝ стана ясно, че Елен я беше намерила в леглото на сенъора. Като че беше в пълното си право да лежи тук...

Тя помнеше, че Рейнал я беше изнесъл на ръце от банята. Помнеше и как я накара да сподели вечерята му. Как се смееше и пъхаше в устата ѝ хапка след хапка. След това отново се любиха и тя с мъка потисна сладостната си тръпка, припомняйки си невероятните неща, които беше правил с тялото ѝ. Гърдите ѝ тръпнеха, а утробата ѝ пулсираше само при мисълта за това.

— Господарят! Норманският рицар! — Елен я изтръгна от глупавите мисли и вдигна ръце към небето в безпомощен жест. — Иск

да осъди Алфарик и мъжете за бунт срещу краля! Една от слугините, която ни донесе хляб, разказа, че вече издигат бесилка пред Кулата на розите! Само вие можете да ни помогнете.

— Алфарик? Бесилка?

Лилиана потръпна от внезапен студ. Забрави, че беше гола и лежеше в чуждо легло. Защото беше разбрала, че нямаше никакъв смисъл да продължава да отрича действителността. Въпросите, които не искаше да задава, се натрапиха неканени в съзнанието ѝ. Най-страшният беше пръв.

— Значи Алфарик е още жив?

— Естествено. Норманите взеха в плен всички, които бяха в пещерата. Жените и децата са настанени в празния обор зад ковачницата. Не знам къде са затворили мъжете. Донесоха ни ядене и одеяла за децата. Вече имах надежда. Но сега... — Елен отново закърши ръце.

— Каза нещо за съд...

— Заповядаха всички да се съберат във вътрешния двор, щом стане обед — обясни Елен. — Казаха, че той ще ни осъди на крепостничество, а водачите на бунта ще увиснат на бесилката. Камбаната току-що отзвуча. Тръгнах да ви търся по стаите, защото не ви видях в двора. Как се чувствате? Можете ли да станете?

— Велики боже! — Лилиана потрепери и изведнъж се сети, че под топлите завивки беше абсолютно гола. — Разбира се, че мога да се държа на краката си. Но ми трябва дрехи. Бързо!

— Тези сандъци ваши ли са? — Елен посочи двете резбовани ракли със скъпоценен обков и изрисувани шарки, които ѝ изглеждаха странно познати. Кога Рейнал беше наредил да пренесат личните ѝ вещи в неговите покои?

— Така изглежда — отговори Лилиана и прогони от ума си всяка мисъл за норманина. — В малката ще намериш ризи, чорапи и долни одежди, а от голямата извади дебелата вълнена туника, подплатена със сърнешка кожа.

Само след минута тя навлече през главата си светлосинята, затворена на врата долна одежда, украсена с копринен ширит в същия цвят. Бързо сплетените плитки се скриха под сребърна диадема с подходящо було. Тя прихвана полата си и изтича след Елен, която ѝ бе помогнала при бързия тоалет.

Не срещнаха никого по пътя си, защото всички обитатели на Хоукстоун вече се бяха събрали в големия двор пред аркадите. Рейнал де Камбремер стоеше със скръстени ръце в кръга от грижливо подобрани рицари, а саксонците се тълпяха от всичките му страни, плътно притиснати един до друг, сякаш искаха да си вдъхнат смелост.

Лилиана веднага разбра, че рицарят беше планирал грижливо тази акция и се беше подготвил много добре. Излъсканата броня блестеше сребърна под обедното слънце, а коприненият жакет, обшит със сребърни конци, беше олицетворение на норманската елегантност, непозната в тяхната страна. Смарагдовозелената наметка, подплатена с блестящи кафяви кожички, бе прихваната със сребърна верига на раменете, грамадният меч висеше отдясно на колана.

Блестящите ботуши стигаха до над коленете. Тесните кожени панталони обхващаха бедрата като втора кожа. Рейнал се беше отказал от шлем или шапка и златнорусата му коса блестеше под слънцето. Той се обърна към Лилиана с неподвижно лице и леко смръщени вежди и тя разбра, че беше очаквал някой да я повика на събранието. Късната ѝ поява беше също част от инсценировката — както елегантното облекло.

Без да иска, тя вирна брадичка и изпъна рамене, фигурата ѝ излъчваше такова високомерно благородство, че Рейнал неволно се усмихна. Все пак той успя в последния момент да потисне усмивката си и я изчака да се приближи. О, да, тя изглеждаше като кралица, макар че не беше имала време да се облече както подобава. Той бе разбрал, че тя се нуждаеше спешно от сън и спокойствие, и искаше да ѝ осигури и двете колкото се може по-дълго време. Сега обаче се нуждаеше от присъствието ѝ, за да изпълни замисъла си.

Той даде едва забележим знак и Жилбер дьо Нансай го предаде по-нататък. Някъде отзад се отвори врата и пленените саксонски войници бяха изведени пред господаря на Хоукстоун под най-строга охрана. Тъй като бе застанал на балюстрадата, която обикновено използваша ездачите, за да възсядат конете си, той погледна към победените воители от значителна височина.

Алфарик куцукаше, подкрепян от един от хората си. В зениците под издаденото чело святкаха омраза и злоба. Пленничеството и болките бяха превърнали естествената низост на характера му в дивата

яроост на раздражен глиган. От него се излъчваше такава злоба, че Лилиана усети как фините косъмчета на тила ѝ настръхнаха.

— Място за господарката на Хоукстоун! — заповяда в този момент добре познатият ѝ глас и една момчешка ръка се предложи да я води. Лилиана се усмихна на Феран и той ѝ отговори с облекчена усмивка.

— Приличате на кралица — изрече с неподправено възхищение той. — Ще позволите ли да ви отведа при господаря? Той ви очаква!

Лилиана кимна и сложи ръка върху лакътя му. Знаеше, че всички погледи са устремени към нея. Всички бяха видели безупречната одежда, булото със сребърната диадема и вероятно се питаха дали тя все още беше тяхната господарка, или вече принадлежеше към норманите. Самата Лилиана в момента не беше в състояние да даде отговор на този въпрос. Тя влезе в кръга на рицарите, избягвайки да поздрави водача им.

Рейнал де Камбремер разбра съдържаността ѝ и я прие без гняв. Беше му достатъчно да я усети до себе си.

Той се обърна към саксонците и издигна глас.

— Хора от Хоукстоун! Както знаете, на първия ден от Коледа архиепископът на Йорк короняса херцог Уилям за крал на Англия. Той е новият ви владетел и господар! Аз също му дължа вярност и васално подчинение. Като благодарност за предаността ми кралят ми възложи да управлявам земите на Хоукстоун и ме направи ваш господар!

Лилиана огледа крадешком сънародниците си, без да смее да погледне към Алфарик. Беше ѝ достатъчно, че усещаше присъствието му, гнева, който почти я задушаваше при всяко негово движение. Тъй като и без това не беше надарен със способността да вижда скритите пружини на събитията, той мислеше единствено за богатството на Хоукстоун. Завистта и омразата към норманина го поддържаха прав, макар че раната му изглеждаше зле и беше принуден да се опира на другаря си.

Лилиана веднага разпозна почерка на Рейнал в промените, които постепенно обхващаха собствеността ѝ. Палисади, укрепления, ровове — крепостните съоръжения бяха запланувани така, че да могат да се охраняват откъм Кулата на розите и без проблеми да бъдат защитавани от допълнителните ъглови кули на палисадите. Заедно с естествения защитен бастион на реката и старите земни насипи, издигнати още от

римляните, Хоукстоун можеше да издържи на всяко неприятелско нападение. Да не говорим за това, че сега за сигурността му се грижеха стрелци и опитни воители, а не селяни и занаятчии.

— Всеки, който иска да се закълне във вярност на краля, е добре дошъл в земите ми! — продължи с обръщението си рицарят. — Щом положите клетва, можете да се върнете в селата или по работата си. Аз ще разговарям лично с всеки арендатор за натуралните данъци и лихвите, но мога да ви уверя, че ще бъдат разумни. Искам Хоукстоун да се развива и да процъфтява, а това зависи от всички нас. Искам всички да сте с пълни стомаси и да имате здрави покриви над главите си. Крайно време е да засеете пролетните посеви и да сложим край на размириците. Вашият крал желае мир на своя остров!

Той направи кратка пауза и се вслуша в тихите слова, които си разменяха саксонците. Когато отново взе думата, гласът му зазвуча доста по-студено:

— Знам, че въпреки всичко между вас съществуват хора, които не желаят да се подчинят. Бунтовници, които си въобразяват, че са в състояние да обърнат колелото на времето и да променят съдбата. За тях няма място в Хоукстоун. За тях няма бъдеще в новото кралство Англия. Те заслужават смърт!

Неспокойното множество издаде общ стон. Всеки от мъжете, които бяха последвали Алфарик от Хейвън, водени от упорство и жажда за приключения, разбраха заплахата. Норманинът сигурно искаше мир, но не беше глупак да остави вълците живи. А предишното му предложение вече беше посяло в душите им надежда...

Лилиана потрепери, макар да съзнаваше, че Рейнал не можеше да постъпи другояче. Щом Алфарик трябва да умре, за да осигури мира, тя нямаше да заплаче за него! Смъртта му щеше да ѝ върне свободата! Но нима можеше да желае свобода, която съпругът ѝ щеше да плати с живота си?

Майко божия, как можеше да мисли такива неща? Нима беше загубила чувството си за чест и приличие? Тя притисна ръка към лудо биещото си сърце и се олюля под напора на истината. Брат Дънстън беше благословил съюза ѝ с Алфарик в името божие. Само смъртта можеше да разтури този съюз. Ако тя мечтаеше за такъв край, защото тичаше след глупавата илюзия на една любов, която никога нямаше да

стане реалност, значи не беше по-добра от самия Алфарик! Тя беше негова убийца, дори само в мислите си!

— Обесете ги!

Присъдата на Рейнал разкъса потискащата тишина със смъртоносна логичност.

— Не!

Дори Лилиана се уплаши от пронизителния глас, с който произнесе възражението си и разруши крехкото си щастие. Тя вдигна ръце и се обърна към новия господар на Хоукстоун, който я гледаше, сякаш се питаше дали пък не си е загубила ума.

— Милост, сеньор! — помоли го пламенно тя. — Вече се проля твърде много кръв и няма да услужите на мира, ако отнемете бащите на децата и съпрузите на жените. Тези мъже не са знаели какво вършат. Вярвали са, че защитават своята родина, своето село. Дайте им възможност да се разкаят за стореното, но не ги убивайте като жалки престъпници. Нима е грешно, нима е нечестно да се биеш за своя крал? Вие направихте същото. Единствената разлика, която ви разделя от пленените воители, е вашата победа!

— Млъкни, жено! — изрева Алфарик, загубил разсъдък си в дивия си гняв, и задърпа въжетата си. — По-скоро ще умра, отколкото да моля за милост норманското куче! Нямах ли капчица гордост?

Рицарят смаяно местеше поглед между смъртнобледата дама и ревящия саксонец, който, макар и ранен и вързан, не беше готов да се укроти.

— Заради този ли се отрекохте от гордостта си и ме помолихте за милост? — попита изумено той и потърси в очите на Лилиана обяснение за тази загадка. Ала не го намери. Видя само неизплаканите сълзи, които правеха синьото още по-силно и блестящо.

— Трябваше да го направя — пошепна Лилиана и сама произнесе смъртната си присъда. Тя сведе глава, булото падна над бузите ѝ и скри от Рейнал измъченото ѝ лице. — Той е мой съпруг!

— Ваш съпруг? Наистина ли казахте съпруг?

Рицарят изпита невероятното чувство, че мраморната балюстрада под него се размекна и нещо го повлече към дъното. Той погледна към пленените саксонци и разбра по лицата им, че Лилиана беше казала истината.

— Но как е възможно? — Той беше толкова слисан, че зададе въпроса си на саксонците, тъй като Лилиана не беше в състояние да отговори.

— Всичко стана по реда си — обясни Алфарик с наивна гордост, защото инстинктивно осъзна, че можеше да нарани омразния норманин поне с думи. — Брат Дънстън ни венча в моята главна квартира. Можете да попитате всички мъже, които бяха в пещерата. Сватбата стана преди няколко седмици. Още от самото начало беше решено господарката на Розовата кула да се омъжи за господаря на Хейвън. Вие сте виновен, че сватбеният пир трябваше да се състои при толкова мизерни обстоятелства. Само вие, норманино!

— За бога! — простена Рейнал дьо Камбремер и се взря като замаян в съвършената глава, скрита под тънкото синьо було. Скърцането на зъбите му достигна до слуха на Лилиана и тя потрепери от грозния звук. Знаеше, че той е напрегнал всичките си сили, за да се овладее. Дори ако се чувстваше поне наполовина толкова зле, колкото тя, поне не му личеше.

— В името на бога! — повтори Рейнал с ледена ярост, която стресна дори верните му рицари. — Добре, господарке на Хоукстоун, нека бъде така, както искате! Бъдете щастлива с този нежен съпруг, когото сама сте довели в леглото си. Но вие и вашият съпруг ще бъдете гаранتي за доброто поведение на всички саксонци и особено на съмишлениците му. Докато те се подчиняват и работят за мен, вие ще живеете. Наказанието за вашия съпруг е никога да не напуска имението без мое разрешение. Той ще остане мой заложник, докато мирът стане абсолютно сигурен. Свалете им оковите!

Слънчевият ден притъмня пред очите на Лилиана, лицата на хората наоколо се размиха. Тя остана права само благодарение на изключителната си воля, но ударът, който ѝ бе нанесла съдбата, я разтърси до дън душа. Колко кратка се оказа мечтата ѝ за любов и щастие...

Рейнал я видя да се олюлява, но не се опита да я подкрепи. Тя му бе нанесла рана, която надвишаваше всяко човешко страдание. Той имаше чувството, че никога вече няма да може да обича, да вярва, да се смее. Само за един миг Лилиана Хоукстоун беше изтръгнала сърцето от гърдите му — точно когато бе разбрал, че има сърце, способно да

обича. Крежките ѝ крачета бяха стъпкали това любещо сърце в праха. Така му се падаше! Безумците не заслужават по-добра съдба.

ГЛАВА 21

Всеки път, когато минаваше през двора, Лилиана усещаше в гърба си погледите на десетки очи. Любопитни, неприкрито подигравателни от страна на норманите, предпазливи, наполовина страхливи, наполовина изпълнени с уважение от страна на англичаните. Все едно норманин или англичанин, никой не можеше да си обясни защо бе възразила срещу екзекуцията на Алфарик. Не малко обаче ѝ се сърдеха за милосърдието, защото той много скоро щеше да оздравее и злият му дух щеше да обърка отново живота в Хоукстоун, който тъкмо беше започнал да се подрежда.

Лилиана влезе в стаята за билки и бързо затвори вратата след себе си. Застана пред работната маса, въздъхна и се опря с две ръце на тежкия дървен плот. Добре познатият аромат, привичната обстановка и приятната сумрачна светлина бяха като балсам за опънатите ѝ нерви. Още не беше обед, а тя вече се питаше как ще преживее този ден. Въпрос, който през тази пролет си задаваше почти всеки ден.

Денят нарастваше, от юг вееха топли ветрове, слънцето грееше все по-силно. Заедно с пролетта Англия се възраждаше за нов живот под властта на новия си крал. Онова, което достигаше до ушите на Лилиана и сънародниците ѝ, свидетелстваше за справедливост, разум и способност да управлява. Той избягваше да унижава победените и контролираше строго верните си хора, за да не смеят да се противопоставят на заповедите му. Само така Лилиана можеше да си обясни необяснимия факт, че Рейнал де Камбремер понасяше с невъзмутимо равнодушие постоянните предизвикателства и обидите на Алфарик.

— Ето къде си била! Вече бях започнала да си мисля, че нарочно ме избягваш, момиче!

Едайва се мушна през откренатата врата и застана на голямо разстояние от Девил, който както обикновено се беше отпуснал на задните си лапи до Лилиана. Старицата и кучето не се обичаха. При появата на Едайва черният пес винаги оголваше огромните си зъби и

изръмжаваше заплашително. Господарката му бе престанала да го укорява, тя разбираше. И сама избягваше срещите със старата си бавачка.

Едайва беше донесла кошница с първите ментови стръкчета. Лилиана отстъпи настрана, за да ѝ позволи да ги разпръсне върху масата. Ароматът на прясна мента прогони замайването ѝ и тя скръсти ръце над издутата си пола. Вече всички знаеха, че е бременна.

— Дай ментата на Гитра, на мен вече не ми става лошо — рече тихо тя, без да отговори на обвиненията на старата си бавачка.

— Гитра! — изсъска грозно Едайва. — Обзалагам се, че носи в корема си норманско копеле. Глупачка такава! Какво ме е грижа, че ѝ е зле! Дано поне при следващия път да разбере, че е грешка да се търкаля с норманите в сламата.

Лилиана изпухтя недоволно. Защо по-рано не забелязваше, че Едайва говореше все лоши неща за другите хора? Особено като се имаше предвид, че последната обида засягаше пряко и господарката ѝ!

— И в моя корем расте норманско копеле, Едайва — изрече студено тя. — Затова бъди по-внимателна в думите си.

— Света майко! — изсъска старата, но нямаше предвид Христовата майка. — Да не мислиш, че бих могла да го забравя дори и за миг? Защо отказа да изпиеш отварата, когато още имаше надежда? Ти ще предизвикаш катастрофа, момиче, която ще ни завлече в гроба. Макар че в момента Алфарик е много горд с мъжката си сила, той също има очи на главата си и може да смята. През лятото ще родиш здраво дете и тогава и той ще разбере, че в никакъв случай не може да бъде бащата!

— Всеки ден благодаря на бога, че детето ми не е от него — отговори войнствено Лилиана. — Какво искаш от мен? Да убия собствената си плът и кръв само за да дам възможност на Алфарик да вярва и занаяпред в мъжката си сила? Да подхранвам безумното му самочувствие? Как може да си въобразява, че още е господар, след като всеки ден се напива до безпаметство и постоянно търси караници и раздори?

— Безделието и униженията го гризат. — Едайва се опита да апелира към разума ѝ. — Раната му създава проблеми и той...

— Прощавай, но няма да събудиш в сърцето ми съчувствие — прекъсна я остро Лилиана. — Сам си е виновен, защото непрекъснато

къса превръзките с мехлем, понеже го сърбяло! Държи се като разглезено хлапе, а разумът му е колкото на тази маса!

— Той ти е съпруг!

— Да, но не мога да благодаря на бога за тази благословия!

Едайва се разтрепери. След последните събития Лилиана беше напълно преобразена. Отдавна вече не беше послушната дъщеря, която се отнасяше към бавачката си с уважение и обич. Ако в сърцето ѝ изобщо бяха останали някакви чувства, те бяха единствено към нероденото дете, което пазеше като зеницата на окото си.

— Твоят разум трябва да го води. — Едайва не се отказваше толкова лесно от опитите си да направлява действията на момичето. Нали я беше възпитала точно за ролята, която сега упорито отказваше да изпълни! — Помисли малко. Алфарик е воин, водач. Мъже като него се нуждаят от умната глава на жена, която да ги държи на правия път. С твоя помощ Алфарик ще освободи Англия!

— Ти сънуваш, Едайва! — Лилиана избухна в горчив смях. — Толкова ли си сляпа? Не виждаш ли, че новият крал изпълнява съвестно задълженията си? Да не мислиш, че Хоукстоун напразно беше превърнат в крепост?

— Хоукстоун се подчинява на теб! — Едайва пристъпи към Лилиана и Девил изръмжа заплашително. — Ти си господарката на Розовата кула. Ако открито застанеш на страната на саксонците и предадеш в ръцете на Алфарик лавровия венец на Розовата кула, всички ще тръгнат след вас. Нали сама видя в огледалото на водата, че Хоукстоун ще увеличи могъществото и влиянието си и ще владее Англия!

— Тихо! — Не стана ясно дали Лилиана бе казала това на бавачката си или на неспокойното куче. За всеки случай всички млъкнаха.

— Възможно ли е властта и влиянието да означават за теб повече от моето здраве, от моя душевен мир? — Обърна се младата жена отново към Едайва. — Искаш ли да ти покажа какъв превъзходен мъж и воин е Алфарик от Хейвън?

Без да се тревожи от ужасената физиономия на старата, Лилиана развърза връзките на корсажа си и смъкна от раменете си блузата и долната риза. В сумрачната светлина на склада за билки тя разкри пред Едайва гърба си, целият покрит с червени белези от камшик. Отчасти

разпукани, отчасти вече заздравели, те бяха убедително свидетелство как Алфарик се опитваше да изтръгне насила послушанието и привързаността на жена си.

Задавен звук откъм вратата накара двете жени да замръзнат наред движението. В Хоукстоун имаше само един човек, когото Девил не посрещаше със заплашително ръмжене. Сякаш кучето знаеше, че господарката му усеща появата на този човек също както я усещаше то. Рейнал де Камбремер!

Рицарят бе чул гневния глас на Лилиана и се беше поддал на любопитството. Искаше да разбере с кого се караше тя така ожесточено в склада за билки. Не очакваше да я види с разголени рамене и гърди, в пълното великолепие на съвършено оформената плът. Отначало не забеляза нищо, защото Алфарик вършеше опустошителното си дело само върху нещастния ѝ гръб.

— Вън! — изграчи Едайва като фурия. Даже се хвърли върху рицаря, но той я отстрани само с едно недоволно движение. После с две бързи крачки се озова пред Лилиана, преди тя да е успяла да вдигне дрехите си.

Под пламтящия поглед на морскозелените очи Лилиана загуби способността си да се движи. По тялото ѝ пробяга тръпка, чувствителните връхчета на гърдите щръкнаха и се втвърдиха. Тя не можеше да знае, че кожата ѝ заблещука като светла коприна и примамливата извивка на гърдите предизвика предателски тръпки в слабините на рицаря. Едновременно с това критичният разум му нашепна, че тя нарочно беше инсценирала тази чувствена драма, за да му направи впечатление. Че по този грозен начин искаше да му отмъсти. Сега, след като беше открила, че той бе готов по-скоро да се наниже на меча си, отколкото да докосне жената на друг мъж!

— Прекрасна си! — промърмори той с дрезгав сарказъм. — Нима при саксонските жени е обичайно да се излагат по този начин пред очите на чуждите мъже? Мисля, че бих могъл да свикна с този обичай, макар че при нас той е част от репертоара на уличниците!

Безсърдечната обида премахна с един удар вцепенението на Лилиана. Тя изхълца и сведе глава. Обърна му гръб, без да помисли, че ще му покаже нещо, което той никога не биваше да узнае, защото реакцията му щеше да бъде страшна.

— Какво, по дяволите...

Даже проклятието заседна в гърлото на Рейнал, когато откри възпалените белези на грозното насилие върху безупречната кожа. Видя решетката, която можеше да причини само камшикът. Ръката му се вдигна сама и помилва внимателно изранената кожа. Нежността му извика сълзи в очите на Лилиана и тя изхълца нещастно.

— Значи онзи жалък варварин те бие? — чу се измъченият му шепот.

— Всеки съпруг има право да наказва жена си! — намеси се с грачещия си глас Едайва и задърпа дрехите на Лилиана. — Покрий се, момиче! Няма ли най-последно да си вдигнеш дрехата? Не те ли е срам?

Нито Лилиана, нито Рейнал й обърнаха внимание. Лилиана трепереше под меката ласка, а той бе цял разтърсен от прозрението, че само близостта й беше достатъчна, за да го накара да изгуби контрол над себе си. Беше положил отчаяни усилия да изтръгне от сърцето си тази невъзможна любов. Работеше като роб, тренираше до изнемога, предизвикваше на двубой най-силните рицари, обядваше бойните коне по поляните край реката. По лицето му се стичаха вадички пот, тялото му беше цялото мокро, когато вечер падаше изтощен в постелята си, но нито за момент не беше успял да прогони спомена за Лилиана и нежното й отдаване в нощта преди драмата.

— Той те е принудил да му станеш жена, нали? — Рейнал изведнъж прозря истината и по тялото му се разля вълна на облекчение. Бягството, женитбата, всичко това е било част от плана, изкован от негодника Алфарик.

— И какво от това? — отвърна рязко тя и го изтръгна от мечтанията. — Станалото не може да се върне. Клетвата бе произнесена. Аз съм му жена и само небето може да ни раздели.

— Но защо не ме помоли за помощ? Имам достатъчно власт, за да ви разделя! — извика обвинително той.

— Власт! — Тази проста дума бе произнесена с безкрайна жлъч. Мъжете мислеха само за властта. — Наистина ли смяташ, че с власт се постига всичко, норманино? Ако действително си убеден в това, значи не си разбрал нищо повече от мъжа, когото с такава надменност нарече варварин. Хайде, върви и се наслаждавай на властта си! Много скоро ти и воините ти ще гладувате, защото няма да има кой да обработва нивите, а бебешките люлки ще останат празни!

Тя вдигна дрехите си с ядни движения и бързо затегна шнуровите и връзките. В гласа ѝ прозвуча част от старата арогантна враждебност.

— Всъщност какво търсите в тази стая, сеньор? Аз се намирам в собствената си къща и имам право да не бъда обезпокоявана от натрапници. Не ме притеснявайте повече с любопитството и неуместните си въпроси.

Рейнал проследи как израненият гръб и великолепните гърди изчезнаха под пластове плат и очите му пламнаха. Нали си беше забранил да я гледа! Тя принадлежеше на друг. Но днес имаше право да навакса пропуснатото през седмиците. Втренченият му поглед най-сетне откри онова, което всички в Хоукстоун знаеха отдавна.

— Ти си в положение?

Майчице мила, ако Уилям узнаеше, сигурно щеше да го нарече глупак или нещо много по-страшно — предател! Наследник на бунтовния саксонец! Как е могло да се случи? Кралят и без това не можеше да му прости, че беше оставил Алфарик жив...

„Има дни, когато си мисля, че щеше да бъде по-добре, ако беше продължил кариерата си в манастира“ — беше писал той на своя рицар. Нито дума на признание за безкръвното потушаване на саксонското въстание. „Християнската ти любов към ближния ни постави в крайно неприятно положение, драги мой. Не можа ли да си намериш друга жертва, та избра най-безогледния саксонски дивак? Кой ти гарантира, че няма да отхапе ръката, която го храни против волята ми?“

— Да, ще имам дете! — потвърди Лилиана с гордост, която според него беше достойна за по-добро дело. — Може би трябваше да помоля норманите за разрешение? Недоволен сте, защото смятате, че на бял свят ще се появи един малък саксонец, нали? Да не би да сте решили да избивате първородните ни като някога Хезиод в Обетованата земя?

Горчивото, крайно несправедливо обвинение накара Рейнал да се опомни. Той нямаше никакво право да се меси в този брак. Ала само съвестта му знаеше колко силно беше желанието му да пронже черното сърце на Алфарик от Хейвън. Пръстите го сърбяха неудържимо.

— Най-малкото е лекомислено от страна на съпруга ти да излага на риск здравето на своя наследник, като налага майка му с бича —

отвърна той с разкривено лице. — А може би това е начинът на саксонските мъже да показват любовта си?

Циничният укор улучи Лилиана право в сърцето. Рейнал никога не биваше да узнае, че имаше цялото право на света да се бои за този застрашен живот. Все пак говореха за неговото дете! За плода на тяхната забранена, прекрасна любов, за детето, което тя беше решила да роди и отгледа въпреки съпротивата на света. Защото знаеше, че ако загубеше не само бащата, а и сина или дъщеря му, щеше да умре.

— А ти би трябвало да се грижиш по-добре за господарката си. — Рейнал изля гнева си върху Едайва, която се беше свила обидено в един ъгъл. — Може да ни смятате за нормански негодници, но мога да ви уверя, че при нас всеки съпруг се отнася към майката на детето си с безкрайно уважение и почит! Тя носи в себе си новия живот и това е причината всички да я щадят и да я глежат, но в никакъв случай не е причина да я бият!

— Аз мога сама да се грижа за себе си — изфуча засегнато Лилиана. — Не е нужно да се застъпвате за мен.

Защо най-после не си отидеше? Защо удължаваше мъчението й с присъствието си? Защо с всяка сричка й напомняше, че тя със собствените си ръце бе разрушила щастието си само за да угоди на глупавата си гордост и детинска надменност? Никога през живота си не беше съжалявала за нещо така искрено и дълбоко, както за онова съдбоносно решение да избяга, което я бе отвело в ръцете на Алфарик.

Едайва я познаваше достатъчно добре, за да открие предателската слабост, която се примесваше с упорството й. Беше опасно да предостави тези двама на самите тях. То беше все едно да оставиш запалена свещ до купа сено. Един жест, един поглед бяха достатъчни и огънят щеше да пламне отново без оглед на последствията.

— Тръгвай с мен! — изсъска старата и хвана Лилиана за ръката, сякаш имаше насреща си непокорна слугиня. — В тази стая има твърде много чужди хора. На всичкото отгоре си позволяват да осъждат неща, които не разбират. Щом той не иска да си иде, значи ние трябва да излезем.

Рейнал де Камбремер проследи как Лилиана първо понечи да се освободи от ръката й, но после все пак се подчини. Следвани от Девил,

двете жени напуснаха склада за билки и не му остана нищо друго, освен да излезе след тях и да затръшне вратата с гневно проклятие.

— Ядове ли си имаш?

Рейнал се обърна рязко и откри Жилбер дьо Нансай, който се връщаше от сутрешното обучение на войниците и явно беше в блестящо настроение, доволен от себе си и от света. Боже, как завиждаше на приятеля си за безгрижието!

— Никога няма да разбере тези саксонци! — отговори ядно той, макар че нямаше желание да обсъжда случилото се.

— Защото не можеш да разбереш една от тях? — Както винаги, верният му спътник улучи право в десетката.

— Греша ли или ми се струва, че се занимаваш с неща, които не те засягат, приятелю? — осведоми се хладно Рейнал.

— Възможно е — съгласи се Жилбер, без да губи чувството си за хумор. — Но все някой трябва да ти каже, че няма смисъл да се отдаваш на мрачни размишления. Най-разумното би било да вземеш решение и да пратиш онзи гаден Алфарик от Хейвън в ада, където му е мястото. Така ще се освободиш от него, ще изпълниш заповедта на краля и дамата, която ти е отнела съня и спокойствието, най-сетне ще бъде само твоя. Сигурен съм, че с това ще направиш услуга и на себе си, и на нея.

— Де да беше толкова просто — въздъхна Рейнал, загледан след жените и кучето, които тъкмо изчезваха под аркадите.

— Просто е! — настоя сухо Жилбер. — Никой няма да заплаче за Алфарик от Хейвън, никой! И особено прекрасното същество, което е имало нещастieto да му стане жена. Би трябвало да я носи на ръце, след като му спаси живота, а той я измъчва!

— Нима си знаел, че я бие?

— Не, не знаех — отговори Жилбер и челото му се намръщи. — Но не се учудвам. Този мъж е отвратителен негодник. Само се питам защо въпреки всичко му остава вярна, макар и слепците да са разбрали, че е лудо влюбена в един известен нам норманин.

— Какви ги говориш? — Рейнал се задави и тялото му се разтнесе от суха кашлица.

— О, небеса! Нима ще започнеш да отричаш? — Жилбер поклати глава. Наистина не можеше да разбере приятеля си. — Погледът ѝ те следи, където и да отидеш. И в този поглед има толкова тъга, че даже най-грубите ни стрелци не смеят да се шегуват с него. Много им се иска да надупчат със стрелите си онзи гаден саксонец, за да направят услуга на дамата. Ти още ли не си наясно, че междуременно и саксонците, и норманите обожават земята, по която тя стъпва? Ако някой поддържа мира в Хоукстоун, това е тя!

Рейнал де Камбремер се разкъсваше между бездънно отчаяние и безумна надежда.

— Какво очакваш от мен? — попита измъчено той. — Наистина ли искаш да се проявя като безчестен тип, който използва властта си, за да премахне омразния си съперник и да вземе съпругата му? Може би и ти ще ме засипеш с примери от Светото писание?

— В нашия случай това поведение обещава повече успех, отколкото да се държиш като благородник, загрижен единствено за честта и съвестта, драги мой. — Жилбер дьо Нансай обобщи положението с ясни думи. — Твоите скрупули не помагат на прекрасната дама да се освободи от затрудненото си положение.

— Глупости! — защити се рицарят. — Той няма да посмее още веднъж да ѝ причини болка! Не и сега, след като знае, че съм видял гърба ѝ.

— О, свещена простота! Да не мислиш, че го е грижа? Точно обратното! Ако в тромавия му мозък заседне мисълта, че по този начин може да те дразни, бедничката ще има да страда още много. Този саксонец не знае що е логика.

— Преувеличаваш! Той няма да посмее!

Жилбер извъртя очи, вбесен от толкова глупава упоритост. Защо Рейнал се опитваше да разкрсява грозната ситуация?

— И как ще му попречиш? Може би ще сложиш стража пред вратата на стаята му? Или ще напомниш на Алфарик за християнската любов към ближния? Този мъж е чудовище, той мисли само за отмъщение. Колкото по-скоро се озове на две стъпки под земята, толкова по-добре ще спят всички в Хоукстоун. Ако ти не го направиш, аз съм готов да...

— Не смей да го докосваш! — проговори предупредително Рейнал, който познаваше много добре импулсивния си приятел. —

Дадох думата си, че докато живее под моя закрила, няма да му се случи нищо. Нима ме съветваш да стана не само прелюбодеец, но и лъжец?

— Бог да ти е на помощ — промърмори Жилбер и доброто му настроение изчезна окончателно. — Понякога имам впечатлението, че годините, които си прекарал в манастира, са били твърде много за чувствителната ти душа! Не можеш ли поне веднъж да забравиш десетте Божии заповеди и като всеки друг мъж да погледнеш единствено собствената си изгода? После спокойно можеш да се изповядаш!

— Кралят ми писа нещо подобно — призна с неохота Рейнал.

— Винаги съм бил убеден, че нашият владетел е умен мъж! — Както винаги, Жилбер запази за себе си последната дума.

ГЛАВА 22

— Не мърдай! — изкомандва Едайва и размаза благотворния балсам върху гърба на Лилиана. — Мога само да се надявам, че няма да ти останат белези. Трябваше по-рано да ми кажеш за тези рани. Колкото по-скоро успокоим раздразнената кожа, толкова по-бързо ще зарасне.

— Какво ме интересува дали кожата ми ще се нашари с белези! — Лилиана се въртеше неспокойно. — Представи си, че белезите не се харесат на Алфарик и ме остави на мира. Какво по-добро от това?

— Говориш глупости! — укори я строго бавачката. — Той няма да се държи така грубо с теб, ако не го предизвикваш постоянно с думи и дела. Ти нарочно разпалваш гнева му!

Лилиана изкриви лице и се отказа да оспорва думите ѝ. Гневът на Алфарик беше за предпочитане пред насилствените му опити да изпълнява съпружеските си задължения. Хич не го беше грижа, че тя чака дете. Ако изобщо забелязваше състоянието ѝ, то беше само за да ѝ заяви, че е длъжна да роди малък воин, който още отсега трябва да се научи да оцелява.

Ако обаче го разгневеше, той губеше самообладание. Пребиваше я от бой, после се завличаше в голямата зала, където се наливаше до безсъзнание с ейл, гонеше слугините и крещеше обиди срещу норманите. Тя подозираше, че Рейнал строго бе забранил на хората си да го докосват, каквото и да прави. Иначе отдавна да са му разбили черепа. Макар и изцяло лишен от фантазия, Алфарик притежаваше учудваща способност да измисля обидни думи.

— Изобщо не е нужно да разпалвам гнева на Алфарик — отговори безрадостно тя. — Той е в природата му. Не мога да разбера защо преди онази злощастна битка баща ми го обяви за свой заместник...

— Баща ти знаеше какво прави. Той беше много по-предвидлив от теб — изсъска Едайва.

— Баща ми щеше да склучи мир с норманите — възрази сърдито Лилиана, но запази за себе си подозрението, че в жаждата си за власт Алфарик сам се бе провъзгласил за наследник на господаря на Хоукстоун.

Едайва се ядосваше все повече.

— Отдавна знам, че ти предпочиташ норманите, момиче! Алфарик е прав да те наказва, ако му говориш същите неща като на мен!

— Знам, че си на негова страна! — отговори със същия гняв Лилиана. — Още от самото начало ме убеждаваше да приема ухажването му!

— И какво, да не би да сгреших? Той е между първите саксонски князе! — защити се старицата. — А тази страна винаги е била управлявана от саксонци!

— Преди тях са били римляните, а още по-рано — диви племена и келти — допълни уморено Лилиана. — Не е нужно да ме учиш на история, познавам я по-добре от теб. Затова виждам, че традициите на саксонците са отживели времето си. Начинът им да управляват и да се сражават също. Голямата битка доказа, че бъдещето принадлежи на конниците и стрелците. Нали крал Харолд беше улучен точно от заблудена стрела, която реши изхода на битката!

Колкото и убедителни да бяха тези аргументи, Едайва не пожела да ги чуе. Мърморейки ядно под носа си, тя продължи да размазва мехлема върху гърба на Лилиана, като че заедно с него можеше да й внуши и мнението си.

— Тази страна винаги е била на саксонците и ще си остане такава — продължи да защитава позицията си тя. — Ти си на страната на чужденците само защото изпитваш гибелна слабост към предводителя им!

Слабост? Лилиана се усмихна и премълча. Това не беше слабост, а любов! Дълбока, безусловна, безкрайна любов. Чувство, дълбоко като морето и безкрайно като горите на острова. Но нима една стара жена като Едайва можеше да я разбере?

Тази усмивка окончателно убеди Едайва, че трябваше да действа, ако не искаше всичко да се разпадне окончателно. Тя затвори бурканчето с мехлема и се отдалечи от пейката, на която седеше Лилиана.

— Почакай малко, преди да се облечеш! Балсамът трябва да попие добре.

— Много ме сърби! — оплака се Лилиана и раздвижи голите си рамене.

— Това показва, че действа — обясни бавачката и се огледа търсещо в стаята, която Лилиана обитаваше от детските си години и сега трябваше да споделя със съпруга си. Почти нищо не наемкваше за съществуването му, нямаше никакви оръжия. Въпреки че си оставаше господарка на Хоукстоун, в действителност Лилиана беше заложница на норманите, безправна пленница в собствения си дом. Това бе превърнало съпруга ѝ във вечно недоволен бунтовник, който се заравяше все по-дълбоко в дивата си омраза.

— Не може да продължава така — промърмори старата жена и затърси с решителност, която не предвещаваше нищо добро. Тя срещна погледа на Лилиана и обясни: — Норманинът трябва да умре! Само така ще бъдеш свободна и ще почиташ Алфарик като свой съпруг!

— Кой норманин? Какви глупости дрънкаш? — Лилиана се стресна от мечтанията си, осъзнала, че бавачката изобщо не мислеше за действието на балсама си.

— Норманинът трябва да умре! — повтори упорито Едайва. — Докато е жив, няма да престане да измъчва душата ти!

Лилиана вдигна дрехите си, без да се интересува попил ли е балсамът. Завърза всички връзки, като изпълняваше движенията чисто механично. Шокът я разтърси до дън душа.

— Ти си полудяла — проговори най-сетне тя, макар че гласът отказваше да ѝ се подчинява. — По-зла си даже от Алфарик с неговите безсмислени обвинения и изблици на омраза. Какво ти е направил норманинът? Забрави ли, че той очаква опити за покушение? Да не мислиш, че ще рискувам за втори път да си навлека гнева му и да застраша живота му? Забрави глупавите си намерения. Разбрахме ли се?

— Въпросът е по-скоро дали ти сама се разбираш, господарке на Розовата кула! — изсъска старата и окончателно престана да бъде изпълнената с любов и нежност бавачка, която Лилиана помнеше от детските си години. Сбръчканото лице се разкриви от дива омраза. — Няма да допусна да предадеш народа и традициите си, заради един чужденец. Той трябва да умре и ти си тази, която ще го убие!

Лилиана се изсмя горчиво, толкова абсурдна ѝ се стори тази заповед. Ала смехът бързо заглъхна в гърлото ѝ. Бе разбрала, че заплахата е произнесена със смъртоносна сериозност.

— Ти си луда! Никога няма да извърша подобна низост, никога! — пошепна беззвучно тя.

— Ще го извършиш и още как — заяви уверено Едайва. — Нямах друг избор. Ти си единствената, която не е под подозрение. Той храни към теб същата дяволска слабост, както ти към него. Ако го помолиш, той няма да устои на изкушението и ще дойде да те види. Кажи му, че имаш нужда от помощта му, така ще забрави всяка предпазливост и ще хукне като паленце!

— Престани! — изкрещя Лилиана, пламтяща от гняв и възмущение. — Как смееш да ми говориш такива неща? Да не мислиш, че ще убия бащата на детето си? За чудовище ли ме смяташ?

— Смятам те за умна жена. — Едайва беше напълно спокойна. — Ще направиш, каквото е нужно, и ще преодолееш безумната слабост на сърцето си, защото аз ще ти назова важна причина да го сториш.

Упоритостта на старицата, която говореше за смъртта на Рейнал като за малък проблем в домакинството, докара Лилиана до границите на и без това не особено голямото ѝ търпение. Тя сграбчи Едайва за раменете и я раздруса с такава сила, че лепеното ѝ боне се килна настрана.

— Нито дума повече, чуваш ли! — изкрещя ожесточено тя. — Ти си напълно полудяла! Наистина ли мислиш, че ще продължа да те слушам както когато бях дете?

Едайва изсъска като раздразнена змия и намести бонето си. После измери младата жена пред себе си с такъв студен поглед от дълбоко хлътналите си черни очи, че Лилиана се отдръпна ужасено.

— Глупачка такава! — заговори ледено тя. — Ако някой тук дава заповеди, това съм аз! Ти не си нищо повече от послушен инструмент в ръцете ми. Възпитах те, за да принадлежиш на Алфарик. Като господарка на Розовата кула ти си предопределена за него.

Лилиана се разтрепери от ужас. Отдавна вече не изпитваше към бавачката си безкритичната любов от детството си. Бяха се случили твърде много неща, които ги разделяха. Но въпреки всичко досега беше смятала, че Едайва изисква и заповядва само защото я обича,

защото е загрижена за здравето и доброто на възпитаницата си. Донякъде беше готова да извини дори най-абсурдните ѝ изисквания, но сега...?

— Небето да ми е на помощ — пошепна разтърсено тя. — Какво означават тези думи? Обясни, защото не те разбирам!

— Много е просто. Алфарик от Хейвън е мой син — отговори Едайва с гордост, която би трогнала Лилиана, ако не беше толкова обърквана.

— О, не! — възрази тя в напразен опит да въведе малко ред. — Това е невъзможно! Много добре си спомням как баща му посещаваше моя и че беше придружен от съпруга. Тя е майката на Алфарик, не ти!

— Говориш за Едита, красивата и бледа водна лилия! — В гласа на Едайва прозвуча злобна подигравка. — Та тя получаваше гърчове, щом мъжът ѝ се приближеше до нея, а когато бащата на Алфарик настоя на съпружеските си права, се оказа безплодна! По онова време ѝ бях камериерка и станах любовница на господаря.

Лилиана преглътна и напразно се опита да си припомни жената, достатъчно млада и красива, за да привлече погледа на господаря си.

Думите бликаха неудържимо от устата на Едайва. Явно беше доволна, че можеше да каже всичко, което отдавна беше таила в себе си.

— Когато родих сина му, дамата Едита много се зарадва и изяви готовност да го признае за свой и да представи пред целия свят наследника на Хейвън. За нея това беше спасение, защото господарят искаше да я остави и да я прати в манастир. Тя ми обеща много злато, само и само да участвам в измамата.

— Нима твърдиш, че господарят на Хейвън никога не е узнал, че е бил така подло излъган? — попита смаяно Лилиана.

— Естествено, че не — изфуча раздражено Едайва. — Ти още не знаеш колко лесно е да заблудиш един мъж. Откога се опитвам да ти обясня това! Обаче онази проклетница ме излъга! Едва взела в свои ръце юздите на домакинството като господарка и майка на наследника, и ме изпрати да работя в Хоукстоун. По онова време чаках второ дете, този път от един пътуващ музикант. Момиченцето умря при раждането и така станах идеалната кърмачка на малката принцеса Хоукстоун, чиято майка така и не успя да се възстанови от трудното раждане.

Историята звучеше логично. Със сигурност беше истинска. Самата Лилиана отдавна се питаше откъде идваше необяснимата привързаност и безусловна вярност на Едайва към Алфарик. Защо беше сляпа за грешките и недостатъците му, за грубия му нрав? Вероятно само любовта на майката беше способна да прости толкова престъпления. Ето че всичко си идваше на мястото.

— Вярно е — отговори Едайва, която четеше без усилия по лицето на младата жена. — Той е моя плът и кръв и аз ще направя всичко, за да стане новия крал на Англия! А ти ще ми помогнеш!

Лилиана се опита да се пребори със страшния шок. Трябваше бързо да размисли. Как щеше да общува с Едайва след това потресаващо разкритие? Имаше чувството, че е попаднала върху огледално гладка ледена пързалка и вече не може да се задържи със собствени сили.

— Ти ще докажеш, че си вярна на народа си, и ще изпълниш задължението си, като убиеш норманина — закле я Едайва.

— Не! — Лилиана си спомни за гордостта си и упорито вирна брадичка. Тази ужасна жена нямаше средство, с което да я принуди да извърши такова престъпление.

— Лъжеш се — прошепна бавачката. Очевидно и този път беше прочела мислите ѝ. — Ти ще убиеш норманина! Ако откажеш, ще разкрия на Алфарик, че копелето в корема ти не е негово.

Заплахата беше толкова страшна, че Лилиана загуби ума и дума. Само стоеше и гледаше като замаяна старата си прислужница, която в момента ѝ беше нещо като майка по право. Или поне свекърва. Каква подигравка!

— Знаеш какво ще се случи, ако той узнае, че детето не е негово — продължи коварно Едайва. — Няма да те убие, защото въпреки всичко си господарката на Розовата кула, но веднага щом детето ти се яви на бял свят, ще го удуши със собствените си ръце. С ръцете, които преди това изпратиха в ада собствения му баща. Искаш ли да се обременяш с такава вина?

Какъв въпрос! Всяка фибра от тялото ѝ се разбунтува. Тя беше длъжна да опази детето на Рейнал живо! Малкото същество имаше само майка си, за да го защитава, и тя нямаше право да се предава. Но какво можеше да стори? Как да се предпази от Едайва, която беше

решена да я превърне в инструмент за убийство? Трябваше да мисли бързо, да се опре на ума си.

— Знаеш, че не мога да допусна това — заговори предпазливо тя. — Знаеш също, че планът ти е чиста лудост. Как ще се доближиш до Рейнал де Камбремер? Забрави ли, че никой от нас няма оръжие?

— Това ще е най-малката ти грижа!

Едайва пристъпи с триумфална усмивка към една от раклите на Лилиана. В нея бяха булата, бонетата и кутиите с колани и панделки, чорапите и фините долни ризи, които господарката на Хоукстоун някога носеше нощем. Междувременно се беше отказала от тях, защото Алфарик разкъсваше всяка тъкан, която му попаднеше между пръстите, за да я разголи по-скоро.

Между всички тези изящни дреболии, които Лилиана гледаше като чужди, Едайва извади сребърна кама и я вдигна триумфално към обедното слънце. Ножницата беше украсена със скъпи смарагди и перли. Оръжието ѝ се стори познато, със сигурност го беше виждала някъде. Изведнъж си спомни. В банята, когато Рейнал пререза връзките на мокрите ѝ дрехи.

— Собствената му кама! — изкиска се Едайва. — Намерих я в банята, между дрехите ти. Той я търси навсякъде, но никой не можа да му каже къде е изчезнала. Утре ще го примамиш в Розовата кула, а Алфарик ще свърши останалото.

— Какво говориш?

— Ще разпространим слуха, че е заварил норманина да задява съпругата му. Всички знаят, че ти не откъсваш очи от него, и никой няма да се усъмни във верността на думите ни. Норманин, който преследва съпругата на саксонец с похотта си и при това намира смъртта си — това е точно искрата, която ни трябва, за да избухне въстание. Ще се погрижа новината да се разпространи бързо из целия остров!

Лилиана си спести възраженията. Ако и другите въстаници бяха като дружината на Алфарик, изобщо не си струваше да се разпрачат пратеници. Но сега трябваше да изяснят по-важни неща.

— Искаш да го примамя в Розовата кула — повтори замислено тя. — Как да го направя? Ти видя, че той се отнася към мен с презрение. Откакто разбра, че съм жена на Алфарик, не може да ме

понася. По-скоро ще последва поканата на някоя ратайкиня, отколкото...

Едайва се намръщи грозно.

— Нима твърдиш, че не знаеш каква власт имаш над норманина? Той е готов да мине бос по жаравата, за да дойде при теб! Той обожава въздуха, който дишаш! Той е луд по теб!

Лилиана се бореше с противоречивите си чувства. Досега беше дълбоко убедена, че Рейнал де Камбремер изпитва към нея единствено гняв. Че след онази прекрасна нощ никога няма да ѝ прости подлото предателство. Но Едайва със сигурност не би измислила лъжа, за да я утеши. Точно обратното, щом казваше такива неща, значи те бяха толкова очевидни, че всички ги знаеха. Всички, само не жената, която беше пряко засегната!

Едайва не подозираше какъв подарък ѝ бе направила. Възможно ли беше Рейнал да продължава да я обича въпреки всичко? Възможно ли бе норманинът да изпитва същия разкъсващ копнеж по нея, както тя по него? Въпреки политиката, въпреки разума! Едайва познаваше хората, дори Лилиана не можеше да го отрече. Щом тя казваше, че е така...

— Нямах причина да ме гледаш като ослепено теле, момиче! — Слугинята сърдито я изтръгна от мечтанията. — Изслушай ме! Сигурна съм, че междувременно и той, и хората му са научили някои от историите за Розовата кула. Норманите са любопитни. Прати му вест, че ще му издадеш тайната на Розовата кула, но само ако дойде сам...

Лилиана сложи ръка на устата си. Така щеше да покаже, че мисли, и едновременно с това да предотврати изказването на някоя непредпазлива мисъл. Тайната на Розовата кула! Само тя знаеше тази тайна, никой друг, дори и Едайва. Баща ѝ я сподели с нея, преди да потегли за голямата битка, а после нямаше време да говори с бавачката си за това. Какво щастие, че си беше мълчала!

— Миналата есен розите на Хоукстоун прецъфтяха и опадаха само за една нощ. Не е ли по-добре да забравим старите истории и символи? — Лилиана сръчно скри мислите си зад един незначителен въпрос.

— Розите ще разцъфнат отново! — извика Едайва и плъзна ръка по острието на камата. — Щом Алфарик стане владетел на Британия,

розите непременно ще разцъфнат!

— Пак дрънкаш глупости! — изтърси, без да мисли, Лилиана и бързо затисна с ръка устата си.

— Така ли смяташ?

Изведнъж смъртоносното острие на камата се опря в издутия ѝ корем. Само се опря, но опасната тежест на оръжието проникна през няколкото пласта платове и Лилиана изпита чувството, че детето в утробата ѝ също го усети и уплашено затаи дъх.

— Твоята задача е да представиш старите истории толкова убедително, че рицарят да те последва в кулата. Утре вечер, веднага след като загасят лампите. Знаеш, че ако не го направиш, излагаш детето си на голяма опасност!

Едайва забеляза как побледня младата жена и се изсмя подигравателно. Заплашително блестящата кама изведнъж изчезна в гънките на тъмната ѝ одежда. Лилиана сведе глава и се опита да се престори на послушна, както се очакваше от нея.

— Виждам, че размисляш. Това е добре, момичето ми! В крайна сметка умната ти главица ще ти подскаже, че нямаш друг избор, освен да се подчиниш!

Лилиана се отпусна с треперещи колене върху една от раклите. Когато отново дойде на себе си, Едайва отдавна беше напуснала покоите ѝ.

Мила майко божия, какво трябваше да направи? Как да извърши чудо, за да спаси и детето си, и баща му? Защо съдбата беше толкова жестока? Защо я изправяше пред това съдбоносно решение?

ГЛАВА 23

— По дяволите, нямам сили да стоя тук и да гледам този гаден тип! Стомахът ми се преобръща — простена Жилбер дьо Нансай и се премести на друга пейка, за да не вижда повече Алфарик от Хейвън.

— Щом стомахът ти е толкова чувствителен, не би трябвало да започваш деня с пушена сланина — отвърна сухо Рейнал и си сипа голяма порция овесена каша, която беше обичайната закуска за хората от Хоукстоун. И той се учуди, че завари съпруга на Лилиана в залата в този ранен час, но го запази за себе си. Обикновено саксонецът проспиваше началото на деня и се явяваше едва на обяд. Възможно ли беше любящата му съпруга да го бе изхвърлила на чист въздух? Тази представа беше толкова приятна, че ъгълчетата на устата му се изкривиха в усмивка.

— Това е бекон от глиган. — Жилбер побърза да защити сутрешния си глад и си отрязва още едно парче от глиганския бут, поставен пред него на голямо дървено плато. — Имам пълно право да си похапна, след като именно аз пронизах грамадния звяр с копието си.

Рейнал спря поглед върху фино изкованото острие и за пореден път се запита какво ли беше станало с неговата любима кама. Ако беше изчезнала след появата на Алфарик в Хоукстоун, сигурно щеше веднага да го заподозре, но така...

— Какво пак си се замислил? — попита Жилбер и отпи голяма глътка ейл. — Ще позволиш ли да взема участие в размишленията ти?

— По-добре не — отговори Рейнал и проследи крадешком как бавачката на Лилиана отнесе на саксонца тежко натоварена табла, която спокойно можеше да се мери със закуската на Жилбер.

За него си оставаше загадка защо старата глезеше Алфарик, след като беше видяла със собствените си очи белезите по гърба на Лилиана. След като беше отгледала момичето, първата ѝ грижа трябваше да е за него. Откакто той бе стоварил подарката на Хоукстоун на стълбището на собствения ѝ дом като чувал жито, за да даде пример на сънародниците ѝ, старата изобщо не се отделяше от

възпитаницата си. Затова пък сега, когато господарката ѝ най-много се нуждаеше от подкрепата ѝ, тя я изоставяше най-безсъвестно! Заслужаваше да поразмишлява над тази загадка.

Днес за първи път оглеждаше хората от Хоукстоун, питайки се доколко бяха лоялни към Лилиана. Кой щеше да застане на нейна страна, кой в случай на нужда щеше да я защити против собствените си интереси? Суейн, старият оръжеен майстор, който беше служил вярно на баща ѝ? Слугините, които безсрамно флиртуваха с неговите стрелци и пешаци? Как гледаха на господарката си — като на човек или като на символ? Беше му невъзможно да прецени и това незнание му развали апетита. Той отстрани купата с каша и се изправи.

— Нима си вече готов? — осведоми се Жилбер и погледна многозначително недоядената каша, пресния хляб и пастетчетата, които Рейнал изобщо не беше докоснал.

— Ти беше прав — отвърна сухо рицарят. — Присъствието на някои хора разваля апетита ми.

Без да изчака отговора на Жилбер, той последва Едайва и я застигна под аркадите.

— Е, как е днес господарката ти?

Едайва избегна изпитателния поглед.

— Как искате да е, норманино? Не е болна.

— Но ще се разболе, ако трябва и занаят да понася грубостите на негодния си съпруг — изпусна се Рейнал. — Ако обичаш господарката си, ти си длъжна да използваш влиянието си върху съпруга ѝ в нейна полза!

Едайва се уви още по-плътно в дебелината си наметка.

— Ако си въобразявате, че имам някакво влияние върху него, вие много се лъжете, норманино!

В същия момент Рейнал разбра, че беше грешка да разговаря с тази потайна личност.

— Добре, добре, нямам нужда от повече обяснения — прекъсна я грубо той и се отдалечи, без да поздрави. Дотам ли беше изпаднал, че да споделя проблемите си с една слугиня?

Едайва го проследи с поглед и сбръчканите ѝ черти се разкривиха от такава омраза, че лицето ѝ стана неузнаваемо. Непременно трябваше да се отърват от норманина, за да вразумят Лилиана!

— Радвай се на последните часове от живота си, рицарю! — изсъска злобно тя. — Защото няма да доживееш следващия изгрев!

Лилиана се огледа за последен път и отвори вратата. Откакто се помнеше, беше обитавала това помещение, беше спала в това легло и всяка сутрин беше поглеждала от прозореца, за да поздрави новия ден. Мисълта, че никога вече няма да мине през този праг и да влезе в собствената си стая, я накара да спре.

Тя се поколеба, но не защото изпитваше болка от раздялата, а поради смайващия факт, че изобщо не изпитваше съжаление, камо ли разкаяние. Защо ѝ беше толкова лесно да обърне гръб на миналото си? Дали защото вече беше проляла всички сълзи и беше изплакала страданието си? И сега в сърцето ѝ имаше само празнота...

След като бе взела решение, което ѝ беше струвало много часове мъка, тя установи изненадано, че не ѝ е трудно да изтръгне корените, които смяташе за здрави и вечни. Светът около нея се бе променил. Беше крайно време да направи онова, което беше замислила, за да престане да се мята като паднало листо от една вихрушка в друга.

Ако изобщо изпитваше нещо, то беше гняв към самата себе си. Защо се беше колебала толкова дълго, преди да се опълчи срещу Едайва? Бавачката, която ѝ беше едновременно майка и доверена приятелка, много отдавна бе започнала да проявява своенравие и чудатости. Тя открай време обичаше да сее интриги и говори лошо за хората около себе си. Защо не се беше досетила за злите ѝ намерения още когато Едайва ѝ заповядваше да вижда образи в огледалото на водата? Не беше възможно да я обича, след като ѝ даваше какви ли не отвари, за да я подчини на собствените си честолюбиви планове!

Лилиана въздъхна и изпъна рамене. Ако пред нея имаше бъдеще, ако все още искаше да живее, то беше само заради детето. Беше готова да пожертва всичко, за да се погрижи за сигурността му. Нито Едайва, нито Алфарик имаха право да застрашават този скъпоценен малък живот.

Дотук свършваха всичките ѝ размишления. Ако искаше да спаси Рейнал и детето му, пътят беше само един. Тя трябваше да предаде Хоукстоун и властта над хората в него, в ръцете на Рейнал де Камбремер. Веднага и изцяло. Когато Рейнал узнаеше тайната на

Розовата кула и получише доказателствата за важността на тази тайна, и най-непоправимите щяха да разберат, че бъдещето принадлежеше на него, а не на Алфарик от Хейвън!

Тихо драскане по вратата, последвано от кратък лай, показа, че Девил не разбираше колебанието на господарката си. Щеше ли да излезе или не?

— Идвам, идвам — промърмори Лилиана и помилва огромната глава на кучето. — Ще имаш предостатъчно възможности да ми докажеш бързината и издръжливостта си. След като минем по тайния проход, трябва да бързаме!

Когато Лилиана влезе в голямата зала с черното куче по петите, вече слагаха масите за вечеря. Слугини, деца, домашни прислужници, котки и кучета създаваха обичайната бъркотия в голямото домакинство. Лилиана смръщи нос, защото миришеше задушаващо на дим, боклуци, твърде много хора и кучешки отпадъци.

Дебелият пласт слама, който през зимата покриваше и топлеше каменния под, беше ужасно мръсен. Навсякъде се виждаха изпражнения и кокали. Кой знае колко гадинки живееха в сламата! Сякаш за да потвърди предположението ѝ, една добре охранена мишка мина на сантиметър от полите ѝ, преследвана от рошав сребърносив котарак.

Едайва, която през всичките тези години беше много горда с водещото си положение в домакинството и умението си да поддържа голямата къща, явно беше занемарила задълженията си. Лилиана не я откри никъде и се зарадва, че беше така. Не искаше да я види никога вече!

Рано или късно Рейнал де Камбремер щеше да забележи мръсотията и да разгони нехайните слуги. Най-разумното беше да си намери енергична съпруга, която да въведе ред в дома му.

Дори само мисълта за бъдещата съпруга на Рейнал предизвика тръпки по цялото ѝ тяло. Коя ли щеше да бъде новата господарка на Хоукстоун? Някоя от норманските придворни дами на кралицата? Благородна госпожица, която щеше да носи копринени роби и да глези съпруга си със сладки приказки? Мисълта, че Рейнал ще се люби в банята с друга жена и ще я дари с всички онези прекрасни ласки, които бяха възпламенявали собственото ѝ тяло, накара сърцето ѝ да се свие от болка, а очите, вече неспособни да плачат, да запарят.

„Глупачка!“ — укори се остро тя и прихвана полите си, за да не се изцапат. „Какво очакваш? Да не мислиш, че той ще продължи да копнее за саксонската лейди и ще остане завинаги сам? Негов дълг е да се ожени и да създаде наследници!“

Рейнал никога нямаше да узнае, че гордата Лилиана Хоукстоун беше готова да продаде безсмъртната си душа, за да се смени с норманската дама. Не биваше да узнае и че детето, което растеше в тялото ѝ, беше истинският наследник на Хоукстоун. Все едно дали щеше да бъде момче или момиче. Правото на първородното дете в Хоукстоун не правеше разлика между мъжки и женски наследник. Но кой го беше грижа за древното саксонско право? В Англия вече беше валидно само норманското.

Лилиана излезе от залата, мина под аркадите и се озова в двора. Слънцето бе залязло и меката синьо-сива светлина на здрача се спускаше бавно над покривите и зидовете. Капризният източен бриз гонеше по небето тъмни облаци.

— Господарке! Бавачката ви търси!

Елен беше ходила за вода. Тя остави тежката кофа на земята за кратка почивка. Явно се зарадва на възможността да побъбри с господарката си. Откакто отново живееше в дома на баща си, Лилиана почти не я виждаше. Двете жени си размениха приятелски усмивки, след което Елен плъзна поглед към наедрялото ѝ тяло.

— Добре ли е малкото?

— Рита повече, отколкото ми е приятно.

— Не бива да се преуморявате — напомни ѝ загрижено Елен. — Иначе бебето може да побърза да се роди и...

— Не се притеснявай за мен — махна с ръка Лилиана. — Къде срещна Едайва?

— Беше на път към стаята с билките, а след нея вървеше малката Гитра и чак подскачаше от нетърпение. Боя се, че бавачката вече ѝ е дала отварата, която да я освободи от досадния товар в корема ѝ! Тя го пази в тайна, но аз научих...

Както винаги, Елен беше добре информирана. Лилиана я погледна изпитателно. Тази жена беше най-подходяща за икономка на Хоукстоун — разбира се, първо трябваше да махне Едайва. Но какво я беше грижа сега? Нека съпругата на Рейнал се занимава с домакинството. Въпреки това тя погледна загрижено през рамо, след

което вирна брадичка в пристъп на упорство. Отдавна не беше малкото момиче, което изпълняваше всяка заповед на Едайва.

Вятърът се засили и подгони купчинките прах по двора, после задърпа наметката ѝ. От пекарната се понесе аромат на пресен хляб, но бързо се смеси с ужасната воня от кокошарника под западните аркади, където всички обитатели вече спяха. Лилиана въздъхна с болка. Никога вече нямаше да усети уюта на голямото домакинство, но въпреки всичко случило се продължаваше да се чувства отговорна за хората от Хоукстоун.

— Кажи на Гитра да внимава — помоли тихо тя. — Едайва не понася норманските издънки, нито пък момичетата, които са се любили с чуждите войници. Нищо чудно да прекали с отровните билки.

— Нима мислите, че тя би посмяла... — Думите заседнаха в гърлото на Елен. Широко отворените ѝ очи се изпълниха с ужас.

— Откакто светът, който си мислеше, че познава, се промени из основи, тя не е съвсем наред с главата — обясни спокойно Лилиана. Нямаше нищо лошо, ако от днес нататък Елен започнеше да следи по-внимателно действията на старата бавачка.

— Не е ли редно да поговорите с нея? — попита беззвучно Елен.

— Не! — Лилиана енергично поклати глава. — Тя изобщо не ме слуша. Служи единствено на Алфарик и ти би трябвало да го знаеш.

Тя хвърли бърз поглед към тъкачницата и бояджийницата, чиито очертания вече се губеха в първия мрак. Още рано следобед беше скрила там малко вързопче с най-необходимото за път. Не беше тежко, защото я чакаше дълъг път. Но първо трябваше да напусне Хоукстоун през тайния тунел!

Тя трябваше да намери нов подслон за себе си и за детето си, разчитайки единствено на собствените си сили. Даже да успееше да вземе кон, това само щеше да събуди излишни подозрения. Високопоставените дами никога не яздеха сами. Затова бе взела само чисти долни дрехи, храна и кожената торбичка с бисерите на майка си. Те щяха да ѝ осигурят подслон и помощ в гостната на някой женски манастир.

Отдавна беше съчинила трогателната история на тъгуващата вдовица, загубила съпруга и имота си при нашествието на норманите.

Надяваше се монахините да докажат на дело християнската си любов към ближния и разчиташе на изкусителния блясък на бисерите.

— По-добре да не бяхте възразили срещу обесването на Алфарик! — проговори Елен и прекъсна натежалото мълчание. В гласа ѝ имаше горчива омраза.

Лилиана изкриви красивата си уста в безрадостна усмивка и предостави на Елен сама да си извади заключенията. Вече беше заличила Алфарик от мислите си. Сега трябваше само да осуети мръсния план на Едайва.

— Би ли ми направила една услуга?

— Винаги, господарке! — кимна усърдно Елен.

— Моля те, опитай се да намериш сенъор де Камбремер и му кажи, че го очаквам на последната площадка на Розовата кула. Кажи му да дойде колкото може по-бързо. Можеш да му обясниш, че става въпрос за Хоукстоун и че е важно. Но внимавай Едайва или Алфарик да не те видят!

— Можете да разчитате на мен — отговори с готовност Елен, грабна кофата и забърза към къщата.

Девил се притисна към бедрото на Лилиана и изръмжа заплашително. Ръмженето започна дълбоко в гърдите и причини вибрации в цялото могъщо тяло. Лилиана се огледа недоверчиво. Девил предупреждаваше за опасност! Ала откри само червеникави отблясъци от догарящия огън в ковачницата.

— Няма никого — успокои кучето тя и помилва настръхналата му козина. — Надявам се, че присъствието ти е достатъчно да защити и мен, и детето ми. Сигурно не знаеш, но ти изглеждаш много опасен, драги ми Девил. Ако някой нападател разбере, че притежаваш смелостта на полски заек, и двамата сме загубени!

Девил мушна муцуна в ръката ѝ и усърдно замаха с опашка. Лилиана се усмихна тъжно и го потупа по хълбока.

— Хубава двойка сме с теб. Една дама, която бяга от отговорността за наследството си, и едно ловно куче, което се крие в полите ѝ. А сега да вървим! Няма смисъл да отлагаме неизбежното. Колкото по-скоро избягаме от ноктите на Едайва, толкова по-добре и за трима ни!

Тя забърза към тъмните сенки на ковачницата, устремила поглед към Кулата на розите. Падащият мрак обгръщаше голите клони,

обсипани с тръни, които пълзяха по каменните стени. Макар че вече беше пролет и всички растения изкарваха нови клонки и листа, розовите храсти оставаха все така сухи и голи. Никъде не се виждаха признаци за зараждане на нов живот. Лишена от обичайната си украса, четириетажната кула с огромния свод на партера изглеждаше като мрачна скала от прастари времена.

Яки скелета от дебели греди съединяваха всеки етаж с камъните на квадратните външни стени. Здрави, но тесни и стръмни стълби водеха от една платформа към следващата. Норманите бяха обновили изгнилите стъпала, но откакто Алфарик и другите бунтовници бяха взети в плен, на зъбера вече не стоеше пост. Стражите на портата бяха достатъчни за защитата на Хоукстоун.

От камината в старите бани на римската вила се издигаше гъст облак дим с миризма на дърво и торф, но вятърът моментално го притискаше към земята. Лилиана се закашля мъчително. Когато успя да се пребори с пристъпа и отново задиша нормално, тя затича колкото можеше по-бързо по отъпканата пътека към кулата, следвана по петите от Девил. Отвори вратата и се огледа предпазливо. Вратата можеше да се затвори само отвътре с тежко дървено резе, но то отдавна лежеше изгнило и напукано в един ъгъл.

Девил отказа да я последва в тъмното и спря точно на прага. Треперещ като въплъщение на страхливеца.

— Хайде, глупаво куче, върви! — Лилиана го дръпна сърдито. — Поне влез вътре, за да не те види някой!

Огромният пес се подчини колебливо и закрачи тромаво след нея. Толкова силно се притискаше към бедрото ѝ, че едва не я събори на земята. Лилиана изобщо не направи опит да го вразуми. Много добре го разбираше. Дълбокият мрак беше като жив, той ги дебнеше и тя също настръхна.

Много ѝ се искаше да се обърне и да избяга обратно в топлината на голямата къща. Но това беше невъзможно. Тя трябваше да изпълни може би най-важната задача в живота си!

ГЛАВА 24

Рейнал де Камбремер излезе от обора и вдигна изпитателен поглед към небето. Вятърът идваше откъм морето. От Нормандия. Колко далече беше родината му! Камбремер, братята му, властната му майка и бащиният замък принадлежаха на миналото. Нито една частица от тялото му не тъгуваше за Нормандия. Той не копнееше да се завърне, нито пък изпитваше завист към онези, които бяха останали там.

Англия беше докоснала една струна в сърцето му, за чието съществуване дори не беше подозирал. Хоукстоун беше мястото, което винаги беше търсил. Защото не се стремеше към просто, безпроблемно съществуване, а искаше имение, което да завладее със собствените си сили. Старата римска вила и възхитителната ѝ история, хората с естествената им гордост, които бяха запазили достойнството си дори под натиска на завоевателите, събуждаха у него желанието да съхрани всичко това и да ги закриля.

В същото време той не си даваше сметка, че съществуваше специален мотив за това желание, мотив, който беше преди всички други: дълбоката, страстна, безнадеждна любов към лейди Лилиана Хоукстоун. Любов, която тя не споделяше. Тя не го искаше. Не искаше нито съчувствието, нито страстта му. Нито закрилата, нито помощта му.

„Мога и сама да се грижа за себе си!“ — беше му заявила тя с дяволската си саксонска гордост, докато от сапфиреносините ѝ очи струеше враждебност и изгаряше сърцето му. Как беше възможно да остане вярна на мъж, който я биеше и злоупотребяваше с нея? Как бе могла през онази нощ да му се отдаде с такава нежност и страст, след като принадлежеше на друг? Що за жена беше тя, след като можеше да се люби като богиня, без да притежава сърце?

От друга страна, той трябваше да благодари на небето, че тя бе останала недостъпна. Ако беше повярвал, че тя споделя любовта му, сигурно нямаше да се поколебае да наруши всички закони на

християнския морал и да убие негодника, който живееше с нея и се осмеляваше да я налага с камшика си!

Изобщо не го беше грижа дали кралят щеше да извини една такава постъпка и дали Жилбер и другите само чакаха, за да го подкрепят. Не го спираше страхът от вечното проклятие, нито пък годините на християнско смирение в манастира. Беше готов да извърши убийството със собствените си ръце, стига да беше сигурен, че Лилиана желаше да бъде с него. Но тя не го искаше.

Тя искаше да остане с онова чудовище и го наричаше свой съпруг, докато Рейнал се разкъсваше от мъка. Сякаш хиляди зверове късаха живата му плът. Никога не беше помислял, че е способен на такива силни чувства. В онзи слънчев пролетен ден, в мига, когато бе разбрал, че Лилиана никога няма да стане негова съпруга, той бе пропаднал в черна бездна от гняв, отчаяние, омраза и завист. Оттогава живееше с чувството, че кръвта му се е вледенила.

Следващите дни не бяха по-добри. Да знае, че саксонският варварин докосваше прекрасната лейди с мръсните си лапи, и то с божията благословия, превръщаше всяка глътка вино в жлъчка и всеки залък хляб в трици. Само работата му помагаше. Безмилостни, непрекъснати, изтощаващи усилия. Работата съкращаваше часовете на нощна почивка, в които размишляваше и често губеше кураж, до поносимата мярка, защото изтощеното му тяло просто изключваше ума и го отнасяше в пределите на съня без сънища.

Най-лошото беше, че всеки път, когато я видеше, раната се отваряше отново. А след като разбра, че тя очакваше дете от саксонското чудовище, омразата отново го връхлетя с такава сила, че светът пред очите му се забули в червено. Когато отново успя да се овладее, макар и не докрай, той сметна фигурата, следвана от голямото куче, за рожба на свръхвъзбудената си фантазия.

После обаче видя движението, с което тя помилва тила на Девил, и тъгата му се върна още по-мъчителна. Да я вижда, без да има право да я докосва — това беше едновременно адска мъка и блаженство. Тъмна наметка я покриваше от главата до петите и скриваше издутия ѝ корем. Да, тялото ѝ беше благословено, но не с неговия плод...

В продължение на един безумен миг Рейнал си позволи да си представи, че детето, което носеше Лилиана, беше негово. Двамата се бяха любили всяка нощ. Беше му все едно дали щяха да си имат

дъщеря с бисерните очи на Лилиана, или син, който да наследи необузданата ѝ гордост.

О, небеса, каква идиотска мечта! Тя не му остави и най-малкото съмнение, че чакаше детето на саксонеца. Семето на мъж, който не биваше да има деца, беше дало плод в тялото ѝ. Дано само нероденото не беше наследило онази страшна омраза, която трябваше да бъде изкоренена, за да се възцари мир на изстрадалия остров.

Рейнал въздъхна и се отдръпна в сянката на обора. Не искаше Лилиана да го види. Какво можеше да ѝ каже? Че продължаваше да я обича, въпреки повелите на разума и въпреки всичко? Че щеше да обича дори детето, което растеше в нея и беше част от нея? Тя щеше да му се надсмее и да го погледне с онзи хладен, далечен поглед, който не го забелязваше дори да стоеше точно пред нея.

Но какво търсеше край кладенеца в този късен час? Защо се оглеждаше, сякаш се страхуваше от преследване? Преди да намери отговори на тези въпроси, тя премина с бързи стъпки през двора, следвана от голямото куче, и влезе в кулата. Каква работа имаше в древното крепостно съоръжение? Рейнал си спомни, че веднъж вече я беше проследил до най-горната платформа. Дали сега беше решила да извърши онова, от което той я възпря през онази дъждовна нощ?

Глупости! Тя чакаше дете и той не можеше да си представи, че би убила собствената си плът и кръв. Въпреки че непрекъснато я обвиняваше в безсърдечие, той бе забелязал, че винаги се грижеше за слабите и децата. И все пак, какво я беше отвело в кулата? Среща ли имаше? С кого? Какви тайни криеше? Пак ли замисляше бунт? Нима искаше да наруши крехкия мир?

Любопитството го тласна да я последва веднага щом двете фигури изчезнаха в мрака. Беше забравил, че Феран го чакаше в банята, а стомахът му ръмжеше като гладен вълк. Повлечен от необяснима сила, той тръгна за пореден път по следите на Лилиана Хоукстоун. Толкова бързаше, че изобщо не забеляза любопитните погледи, които го проследиха.

— Къде е сеньорът?

Жилбер дьо Нансай погледна слисано жената в прости слугински одежди, опитвайки се да прецени дали трябваше да ѝ отговори. Тя

излъчваше авторитет, който не подхождаше на дрехите ѝ. Не беше ли това дъщерята на стария оръжеен майстор, която отново живееше при баща си?

— Какво искаш от сенъора?

— Ще го кажа лично на него, ако ми помогнете да го намеря. — Елен се подложи спокойно на огледа на младия рицар, като че имаше насреща си някое от младите момчета, които се събираха около баща ѝ да слушат историите му.

— Имаш остър език, жено — установи с усмивка Жилбер. — Надявам се, че вестта, която му носиш, си струва ядовете, които си причиняваш.

Той се огледа за пажа на Рейнал, който седеше на прага на частните господарски покои и явно нямаше работа. Момчето със сигурност чакаше господарят да се върне в къщата и да потърси услугите му.

— Нося послание, което е предназначено само за ушите на рицаря — обясни примирително Елен. Тя понижи глас, защото не искаше никой да чуе следващите ѝ думи. — Знам, че и вие не искате онзи там да разбере нищо...

Движението на главата ѝ посочи Алфарик от Хейвън, който тъкмо притискаше една от младите кухненски прислужници към нишата до голямата камина и жадно опипваше едрите ѝ гърди. Жилбер проследи погледа ѝ и изкриви лице. Ръцете го сърбяха да наруши заповедта на приятеля си и да даде кървав урок на гадния саксонец. Защо да щадят човек, който се държеше като свиня в собствената си зала?

— Да не мислиш, че ме е грижа за този... — Жилбер замлъкна изведнъж, осъзнал какво означаваха последните думи на жената. Тя можеше да бъде изпратена само от една личност.

— Значи ли това, че господарката ти най-сетне се е вразумила и моли за помощ? — Жилбер извади своите лични заключения от съобщението на Елен.

— Нищо не мога да ви кажа. Знам само, че е важно и че не бива да се бавя.

— Бог да ти е на помощ, ако ме лъжеш! — заплаши я Жилбер, но не се поколеба да действа. — Ела с мен!

Той изскочи от залата, без да се огледа дали Елен го следваше. Ако съществуваше и най-малката възможност да облекчи дълбокото страдание на приятеля си, всеки миг беше скъп. Рейнал се прикриваше умело, но той го познаваше по-добре от себе си.

— Сигурно е в обора или вече в банята!

Двамата толкова бързаха, че не обърнаха внимание на Едайва, която отиде при Алфарик и сложи край на грубите му задевки със слугинята. Никой не заподозря нищо, когато бавачката му заговори настойчиво и накрая го изведе навън. Под колонадите пред голямата зала беше толкова тъмно, че никой не видя скъпоценната кама, която премина от нейните ръце в неговите.

Лилиана усещаше под дланите си грубо издяланото дърво на парапета. Намираще се на стълбата към първия етаж на кулата. Строителите се бяха погрижили да разделят етажите, така че в случай на нападение всяка платформа да бъде защитавана последователно. Стълбите бяха от различни страни и можеха да се изтеглят нагоре. Досега не се беше налагало да защитават древната кула. Господарките на Хоукстоун обичаха горния етаж и през лятото го използваша като проветрива тераса. Като дете Лилиана много обичаше да стои на зъберите и да се наслаждава на великолепната гледка.

След още три такива стълби тя стигна до последния етаж. През четирите тесни прозорчета проникваше сиянието на далечния залез и потапяше стаята в червеникав сумрак. Дворовете долу вече бяха потънали в здрача. Когато очите ѝ привикнаха с полумрака, Лилиана различи прашния чекрък, старата пейка, столчетата и резбованата ракла.

В отдавна отминалите лета на детството ѝ, когато старото помещение ухаеше на рози и тя се чувстваше в безопасност под силната ръка на баща си, това беше мястото за тайните ѝ момински мечти. Днес тук миришеше на прах и гниене, на гълъбови изпражнения и на урина. В дъждовно време норманските стражи се облекчаваха по ъглите.

Лилиана се намръщи и внимателно опипа стената, за да намери пътя. Западният ъглов камък на зидарията под прозореца беше майсторско произведение на хоукстоунските каменари. Погледнат

отвън, той беше просто голям, почти квадратен гранитен блок. Само който познаваше тайния механизъм в задната му фуга, можеше да го натисне и тогава камъкът се отдръпваше бавно назад и откриваше черна дупка. Лилиана посегна вътре и извади пакетчето, увито в кадифе, след това бързо върна камъка на мястото му.

Не можа да устои на изкушението и разви кадифето, за да погледне за последен път онова, от което трябваше да се откаже. Фенерът на пазачите беше оставен върху раклата, праханта беше до него в здрава кутийка. След минута тя разтвори пакетчето под светлината на неспокойното пламъче.

Тежките златни накити заблестяха червеникави: скъпоценният венец от златни лаврови листа за господаря на Хоукстоун, диадемата от рози с нивелирани цветове и яркочервени рубини между тях за съпругата му. Двата столетни символа на властта над Хоукстоун. Пред венеца и диадемата хората от бреговете на Кукмер скланяха глави от векове. Който ги носеше, притежаваше власт върху живота и смъртта. Щом повереше на Рейнал тези символи, саксонците щяха да го признаят безусловно за свой господар.

Рубините святкаха като червени звезди, а златните листа бяха като живи, изпълнени с тайнствена енергия. Лилиана не беше очаквала, че ще я заболи толкова. Не можеше да се откаже от Хоукстоун! Той беше наследството на детето, което растеше в нея. Но какво друго ѝ оставаше, щом трябваше да постави гордостта и честта срещу два живота?

Къде се бавеше Рейнал? Ами ако Елен не го беше намерила? Ако не беше посмяла да обезпокои рицарите в голямата зала? Или ако той откажеше да дойде при нея? Може би гордостта му забраняваше да удостои с внимание жената на саксонския бунтовник. Тя му бе дала достатъчно основания да я намрази. Беше прочела тази истина в гневните му очи и я бе чула в думите му.

Беше ѝ по-лесно да живее с презрението му, отколкото със съзнанието, че той все още я обича, а тя няма право да приеме любовта му. Само като си спомнеше последната им караница в стаята с билките! Тя го обвини, че обича властта повече от всичко друго, макар да усещаше, че трябваше само да протегне ръка и да го докосне. Усещаше погледа му върху изранения си гръб с такава сила, като че ръцете му я галеха...

Пръстите на Лилиана се плъзнаха в прощална милувка по контурите на розовата диадема. Никога не я беше носила. Познаваше само лавровия венец върху посивелите коси на баща си. Розовата диадема беше сватбеният ѝ накит, доказателството, че до нея щеше да застане новият господар на Хоукстоун. За съжаление не тя щеше да бъде законната съпруга на този господар.

Лилиана не забеляза, че сълзите ѝ намокриха накитите...

ГЛАВА 25

Мракът беше толкова гъст, че Рейнал де Камбремер се спъна в живата планина от черна козина, яки мускули и кости, легнала на стража пред най-долното стълбище. От гърлото на ловното куче излезе само предупредително ръмжене. То бе познало миризмата на своя приятел и не се помръдна.

Сеньорът принадлежеше към малкото хора в Хоукстоун, които бяха открили мекия характер зад заплашителната фасада на кучето. И сега го помилва успокоително зад ушите, преди да продължи пътя си нагоре.

— Спести ми смешните си заплахи, драги! Знам, че си останал тук да чакаш господарката си. По-добре се отстрани, за да мина по-лесно.

Девил се подчини и отиде до другия край на преддверието, където се изтегна в праха. Рейнал се заизкачва със сръчността на акробат по етажите на кулата, докато светлината на фенера не му подсказа, че е намерил жената, която търсеше.

— О, господи, какво...?

Като чу стържещия шум по стълбата, Лилиана се стресна от унеса си. Обърна се, розовата диадема се изплъзна от ръцете ѝ и падна с тих звън на дървения под. Накитът беше толкова тежък, че вдигна облачета прах.

— Как ме уплашихте — прошепна тя и се наведе да вдигне съкровището си.

Погледът на Рейнал моментално отбеляза смущението ѝ и го отдаде на скъпоценното украшение, което блестеше между пръстите ѝ. Очевидно ѝ беше попречил.

— Май ви залових на местопрестъплението, мадам? — попита подигравателно той. — И поради каква причина сте решили да навестите тайните си съкровища? — Ледената учтивост не издаваше нищо от вълнението, което бушуваше в душата му.

— Те не са мои. — Лилиана избегна погледа му и постави диадемата редом с лавровия венец върху коприненото кадифе. — Това са тайните съкровища на Хоукстоун. Не сте ли чували за тях?

Рейнал безмълвно пристъпи към раклата и разгледа двата накита. През годините, които бе прекарал в манастира в Руан, а после и в двора на херцога той бе имал възможност да види предостатъчно скъпоценности и сега разбра, че това беше прастара и изключително добра златарска изработка. Двата скъпоценни накита бяха достатъчен откуп дори за крал.

— Ето къде било богатството, което криехте от завоевателите — изръмжа раздразнено той. — Сигурно ви е крайно неприятно, че тъкмо аз ви изненадах, докато им се любувахте, милейди!

Лилиана беше дълбоко засегната. Не можеше да му позволи подобно поведение. Той беше пренебрежителен и ироничен, студен и обвиняващ. Въпреки това беше по-добре да премълчи обидата си. Трябваше само да обори несправедливото обвинение.

— Щях ли да ви помоля да дойдете тук, ако исках да скрия тези неща от вас? — попита сърдито тя.

— Помолили сте ме? — Рейнал смръщи чело. — Ако това е поредната ви лъжа...

Лилиана го пресече с властен жест.

— Мислете какво говорите. Казах на Елен да ви помоли да дойдете в Розовата кула и вие сте тук. Или сте изпратили своя призрак, сеньор?

Рейнал загуби търпение.

— Случайно станах свидетел на тайното ви промъкване в тази кула, затова ви последвах, милейди! Простете любопитството ми, но горчивият опит ме е научил да не ви се доверявам.

Лилиана се отдръпна объркано. Гневното обвинение я свари в момент на слабост. Никога не се беше чувствала толкова лесно ранима. Точно сега не беше очаквала укори и злоба. Все пак се опита да се овладее и да обясни защо беше извадила съкровището на Розовата кула.

— Баща ми скри скъпоценностите тук, преди да потегли за голямата битка — заговори хладно тя. — Това са прастарите символи на владичеството над тази земя. Хората говорят, че преди много

столетия са ги носили първожрецът на друидите и главната жрица на богинята майка. Те крият в себе си благословията на земята.

Чуждоземната, почти архаична красота на тежките златни накити потвърди думите ѝ по начин, който накара рицаря да забрави подигравките.

— Искате да кажете, че лавровият венец е нещо като корона на сеньора на Хоукстоун? — Сигнал опасно близо до истината с тези думи, той предпазливо попита листенцата на лавровия венец с един пръст.

Лилиана кимна и около устните ѝ заигра лека усмивка.

— Някога аз бях определена да нося розовата диадема, а моят съпруг щеше да поеме лавровия венец от ръцете на баща ми.

— Нямаше ли да бъде по-добре за всички ни, ако завинаги бяхте забравили тези съкровища в скривалището им?

Лилиана замълча упорито, а Рейнал помисли за Алфарик от Хейвън. Представата, че дивашкият череп на саксонца ще бъде увенчан със златния лавров венец, беше повече от отвратителна. Защо Лилиана беше споделила тайната си с него, а не с мъжа си? Какво възнамеряваше?

— Може би искате да откупите с накитите свободата си и тази на съпруга си? — предположи той. Тази мисъл беше най-близо до ума и не можа да я удържи.

— О, не! — отрече твърдо Лилиана и едва обузда желанието си да тропне ядно с крак. Защо норманинът отказваше да разбере? Тя взе скъпоценностите и ги протегна към него.

— Вземете! Хоукстоун и без това ви принадлежи, а с тези две неща ще го управлявате в мир, без да се боите от бунтове и въстания.

Погледите им се срещнаха и той видя в дълбините на сапфиреносините очи, че тя не си правеше шеги с него. Беше говорила напълно сериозно. Обзет от неверие и възхищение, той посегна към съкровищата, очаквайки всеки момент, че тя ще ги грабне от ръцете му. Ала нищо такова не се случи. Точно обратното, Лилиана отпусна празните си ръце, сякаш повече не беше способна да понася тежестта им, и сведе глава.

— Ако всичко е, както казвате, значи розовата диадема принадлежи на вас, а лавровият венец — на саксонския ви съпруг —

напомни ѝ Рейнал, който държеше навсякъде да има ред, и в същото време се нарече жалък глупак.

— Не, не! — Лилиана тръсна глава с такава сила, че качулката ѝ падна и разкри навитата на тила дебела плитка. — Алфарик се разкъсва от честолюбие, но това няма да го направи добър господар. За да има бъдеще, Хоукстоун се нуждае не само от смели мъже. Хората искат мир и само вие можете да им го осигурите!

— Защо правиш това?

Лилиана пое дълбоко дъх и леко отметна глава назад, за да може да го вижда по-добре. Не посмя да му върне интимното „ти“, към което той се беше върнал съвсем естествено, без да е осъзнал какво казва.

— Вие го знаете — отговори сухо тя, стараяйки се да запомни всяка подробност от чертите му, за да ги отнесе в сърцето си. — Това е всичко, което мога да направя за вас. Вземете съкровището и ме пуснете да си отида. Аз ще изчезна и никога вече няма да се върна.

— Не искам да си отидеш!

— Трябва! — Лилиана се опита да го призове към разум. — Разберете ме, моля ви! Тези скъпоценности са ви достатъчни, за да управлявате Хоукстоун. Като ги видят у вас, саксонците ще престанат да вярват в безумните мечти на Алфарик. Те ще ви осигурят мира...

Рейнал разбра много добре какво се криеше зад думите на Лилиана.

— Ти се боиш за живота си, защото си издала тайната на норманин, но тревогата ти е напразна. Ти чакаш дете от саксонеца. То със сигурност ще те предпази от отмъщението му. Не е нужно да бягаш, за да се спасиш.

Лилиана се изсмя горчиво.

— О, вие не го познавате. Той иска Хоукстоун, не мен. Хоукстоун е целта му, а аз съм само средството, което трябваше да му осигури така желаната власт. Пуснете ме да си ида! Има таен тунел, през който...

— Имаше го — прекъсна я студено Рейнал. — Открих тази тайна без теб и промених тунела за своите цели. Вече никой човек и нито един чувал с жито не може да напусне Хоукстоун без мое знание!

— Тогава ми отворете портата, умолявам ви! — изплака Лилиана, която имаше чувството, че е попаднала в капан.

— Няма да те пусна да си отидеш — отговори твърдо рицарят. — Не и преди да ми отговориш на няколко въпроса. Длъжна си да ми обясниш някои неща, и то така, че и един нормански варварин да ги разбере.

Лилиана премести поглед към стълбата и кимна примирено. Ако надолу водеха нормални каменни стъпала, сигурно щеше да му избяга. Но не и през тесния отвор, от който се спускаше почти отвесна дървена стълба! Рейнал изкриви уста, но усмивката не стигна до очите му. Без да бърза, той направи крачка към нея.

— Какво... — Лилиана преглътна и прокара език по сухите си устни. Защо пък да не се опита да склучи сделка с него? Струваше си да опита. — Какво искате да знаете?

— Наистина ли искаш да напуснеш саксонския си съпруг?

Тя кимна безмълвно.

— Къде смяташ да отидеш? Нали очакваш дете.

— Има манастири...

— Не съм виждал монахиня с дете!

Лилиана се опита да се успокои. Играта на въпроси и отговори късаше нервите ѝ.

— Немалко почтени вдовици намират убежище в манастир. В последно време броят им много нарасна — благодарение на завоевателите.

Тя съжали за зловнатата забележка още преди да открие червенината по лицето му. Нямаше полза да го дразни. Както по всичко личеше, сега можеше да разчита единствено на неговата помощ — особено ако наистина беше променил или дори засипал тайния тунел.

— Щом искаш да го напуснеш, защо не го направиш тук? — Гласът му прозвуча толкова тихо, почти смутено, че в първия момент тя не схвана смисъла на думите му.

Ала след това от измъченото ѝ гърло се отрони тих стон.

— Да остана в Хоукстоун? Като каква? Като слугиня? Като избягала съпруга? Не мога да живея близо до Алфарик, когато му стане ясно, че е загубил Хоукстоун. Толкова ли не разбирате!

— Аз съм готов да гарантирам сигурността ти. — Рейнал застана толкова близо до нея, че полъхът от думите му докосна челото ѝ. — Веднага мога да изпратя саксонца като заложник в кралския двор. Ти ми харесваш, знаеш го много добре...

Бузите на Лилиана пламнаха от гняв и срам.

— Вземете розовата диадема и лавровия венец и станете господар на Хоукстоун, но ми спестете мъката да чета в очите на хората, които познавам от рождението си, какво мислят за предателката, която е пожертвала законния си съпруг в името на една грешна страст!

— Каква глупост! — Рейнал опря ръце в стената вляво и вдясно от главата ѝ, за да не ѝ позволи да се изплъзне. — Кажи ми какво искаш от мен и аз ще изпълня желанията ти!

Думите отекнаха като гръм в главата му и той не можа да повярва, че ги бе изрекъл. За съжаление реакцията на Лилиана остана напълно скрита. Само ресниците ѝ затрепкаха и тя побледня, сякаш всеки миг щеше да падне в безсъзнание.

— Не мога — прошепна беззвучно тя. — Вие сте длъжен да намерите за Хоукстоун господарка, която да се грижи за имота и хората. Аз не мога и не искам да остана като метреса в дома, където съм живяла като господарка!

— Проклетата, дяволска гордост на саксонците! — изръмжа Рейнал и сведе устни върху тръпнещата, опърничава уста. Целувката го накара да забрави честта и задълженията, морала и приличието.

Преди Лилиана да е осъзнала какво я очаква, той я грабна в обятията си и я зацелува със страст, под която се чувстваха гняв, отчаяние и преди всичко любов. Пламъкът му запали и нея и за момент ѝ стана напълно безразлично дали по-късно щеше да се измъчва от лекомислието си.

Разумът настояваше, че не биваше да отговори на тази целувка, защото тогава всичко щеше да бъде загубено. Само че устните отказаха да ѝ се подчиняват. Зарадвани от внезапното нападение, те омекнаха и се разтопиха от сладост, отвориха се и дадоха път на езика му. Зашеметяващата отдаденост, с която тя падна в обятията му, го накара да забрави всичко. Какво значение имаха скъпоценностите и властта, след като той държеше в обятията си истинското съкровище на Хоукстоун — живо, нежно, изпълнено със страст?

— Нима тази уста може да лъже? — пошепна дрезгаво мъжът, дишайки тежко. Челото му се опря в това на Лилиана и погледите им се срещнаха.

— Тя никога не е лъгала — отвърна уморено младата жена. — Само мълчеше...

— Остани! — настоя почти сърдито Рейнал и по челото, бузите и устните на Лилиана заваляха нежни целувки. — Не ме напускай! Аз ще се грижа за детето, което очакваш. То не е виновно, че баща му ти причинява болка. Двамата заедно ще направим всичко, за да го отгледаме и възпитаем така, че...

— Не говори повече! — Лилиана нежно сложи пръст на устните му, за да го накара да замълчи. — Ако поне малко ме обичаш, трябва да ме освободиш. Моля те, пусни ме да си ида!

— Не мога! — простена Рейнал и я притисна толкова силно към себе си, че тя спря да диша. — Това значи да ми изтръгнат сърцето от гърдите. Ти си всичко, което някога съм искал, саксонска принцесо! Няма да понеса да те загубя. Ти си душата на Хоукстоун! Аз те обичам! Обичам те повече от живота си, от гордостта и рицарската си чест!

Лилиана се разтрепери като лист. Как беше жадувала да чуе това признание! Нима можеше да отхвърли такава любов? Въпреки това трябваше да го направи. Не можеше да допусне и той да загине в безизходицата на брака ѝ с Алфарик. Той трябваше да спаси себе си и Хоукстоун, да си намери почтена жена и да забрави прелюбодейката, която объркваше сетивата и ума му.

Само че нежните целувки на Рейнал я накараха да забрави повелите на разума. Той усети съпротивата ѝ и се опита да я прекърши с нежност и страст. Ръцете му се плъзнаха под наметката и намериха пълните гърди, езикът му се потопи дълбоко в устата ѝ и събуди страстта ѝ.

Двамата забравиха света и злото, което дебнеше. Никой не забеляза квадратния рус череп, който се промуши през люка, следван от могъщи рамене. При вида на нежно прегърнатата двойка грубите черти на лицето се разкривиха до неузнаваемост. Дебели вени запулсираха на слепоочията му, той се изтегли в стаята с гъвкавост, неочаквана за грамадната му фигура, и се хвърли като бик върху двамата влюбени.

Лилиана получи силен удар по рамото, който я отхвърли назад, и над главата ѝ отекна рев, който сякаш бе дошъл направо от ада.

— Проклетата лъжлива кучка! — Ругатни и проклетия се смесиха в диво обвинение. — Затова ли си като парче дърво в леглото ми, когато искам да те имам? Защото ме мамиш с норманина! Мръсна уличница! Жалка пачавра! — Алфарик млъкна изведнъж. Блясъкът върху раклата беше привлякъл погледа му. Той се наведе и зяпна смаяно накитите. — Розовата диадема и лавровият венец! Ето къде били! Ти си ги крила от мен!

Обзет от страхопочитание, саксонецът вдигна символите на властта и ги притисна до могъщите си гърди. Лилиана се възползва от този миг, за да застане между него и Рейнал. Усещаше, че норманинът търси оръжието си, и страхът диктуваше действията ѝ. Под трепкащите сенки на фенера мъжът ѝ приличаше на адско чудовище, на гигант, който можеше да победи всеки земен воин със свръхчовешката си физическа сила.

Алфарик вдигна глава и огледа злобно съпругата си, която стоеше пред него треперееща, но непоколебима.

— Значи си мислеше, че можеш да ме правиш на глупак, така ли, саксонска принцесо? — изръмжа подигравателно той и мушна златните накити в джоба на жакета си, сякаш бяха негова законна собственост. — Край на измамите ти! Вече не се нуждая от теб, щом имам диадемата! Само това ми беше необходимо, за да стана пълновластен господар на Хоукстоун. И без това си ми омръзнала! Ти си студена и нахална, високомерна и проклета. И си от жените, които лежат в леглото като парче лед. Дявол знае как изобщо успях да посея семето си в теб и да надуя корема ти. Като си помисля, не искам нито теб, нито проклетото копеле, което ще измътиш!

Лилиана повече усети, отколкото чу гневното изръмжаване на Рейнал. Ръката му властно я отстрани и тя забеляза с угълчето на окото си как блесна кама. Алфарик реагира на атаката с гъвкавостта на побеснял глиган. Камата само одраска юмрука му, а могъщият му удар отхвърли норманина към чекръка, който се натроши на парченца.

Алфарик подкара Лилиана към отвора със стълбата, която извеждаше на най-горната, открита платформа на кулата. Тя се опита да овладее ужаса си, да не показва колко се страхуваше за Рейнал, но нервите ѝ не издържаха. Изпищя отчаяно и хукна като обезумяла нагоре по стълбата.

Ала краката ѝ се заплетоха в полите и тя падна на колене още на второто стъпало. В същото време пръстите на Алфарик се склучиха около глезените ѝ. Света майко божия, той никога нямаше да я пусне да си отиде!

— Не бързай толкова, жено! — изсмя се тържествуващо саксонецът. — Само аз имам право да реша кога ще умреш. Прелюбодейките нямат право на милост!

Лилиана се вкопчи в най-горното стъпало и захълца панически. Знаеше, че мъжът ѝ по-скоро щеше да ѝ откъсне краката, отколкото да я пусне. Силите ѝ бързо отслабваха. Пръстите ѝ вече се отваряха, когато хватката около краката ѝ изведнъж се разхлаби.

Тя полетя надолу и преди да се приземи върху неочаквано препятствие, чу дълбок гърлен звук. Препятствието беше едновременно меко и кораво и това я учуди безкрайно. При сблъсъка с нея то направи конвулсивно движение, а после се простря и застина с ужасяващо изпъшкване.

— Какво, за бога...?

Лилиана се претърколи настрана, падна в нещо като локва и се опита да се огледа. До нея блесна сребро. Кама! Оръжието беше забито до дръжката в плат и кожа. Влагата под ръцете ѝ беше кръв! Кръвта на Алфарик, която изтичаше на тласъци през смъртоносната рана.

— Божичко, какво стана!

Лилиана скочи на крака и се огледа панически. В ъгъла стоеше Рейнал де Камбремер. Грозна червена ивица разсичаше челото му, но иначе изглеждаше цял и невредим.

Норманинът стоеше като вкаменен и гледаше саксонца, без да мигне. Приличаше на човек, който едва сега започва да осъзнава какво е сторил.

— Ти го уби! — прошепна треперейки Лилиана и изтри ръка в полата си, без изобщо да забележи какво прави.

ГЛАВА 26

— Никъде не можах да го намеря!

Жилбер дьо Нансай вдигна рамене и се обърна към саксонката. Застанала до него, тя оглеждаше търсещо празната баня. Водата в басейна бавно изстиваше, ленените кърпи стояха неизползвани.

— След залез-слънце портите се затварят — въздъхна Елен. — Значи трябва да е някъде вътре.

— От време на време нашият господар обича да се усамотява — отговори младият рицар и зарови пръсти в косата си. — Ще се наложи да почакаме, докато се появи.

— Невъзможно — възрази енергично Елен. — Господарката го очаква. Каза ми, че е спешно. Възможно ли е да е отишъл в помещенията на стрелците?

Жилбер вдигна рамене и излезе от банята. Не можеше да проумее защо дамата настояваше за спешна среща точно сега, след като ѝ бяха трябвали цели седмици, за да вземе някакво решение. Въпреки това беше готов да изпълни каприза ѝ.

— Само се надявам, че твоята упоритост ще е за добро — промърмори той и се опита да игнорира къркоренето на стомаха си.

— Почакайте! — Елен го улови за жакета, за да му попречи да хукне навън. — По-добре е да се разделим. Вие го потърсете при норманите, а аз ще обиколя оборите и хамбарите. Кажете му, че дамата е заръчала да се качи на най-горния етаж на Розовата кула и че е важно. Каза ми, че става въпрос за доброто на Хоукстоун, а тя никога не лъже!

— От мен да мине!

Младият рицар изскочи навън. Елен излезе след него и забърза в противоположната посока. Колкото по-дълго продължаваше търсенето, толкова повече я обземаше предчувствие за надвиснала беда. Злото беше някъде наблизо, тя го усещаше и косите на тила ѝ настръхваха. Шестото чувство ѝ подсказваше, че над Хоукстоун се събират черни облаци. Толкова бързаше, че пропусна да погледне към Розовата кула,

иначе непременно щеше да забележи светлината на фенера от най-горното прозорче.

Едайва обаче, която стоеше под колонадата на източното крило, не изпусна от очи слабата светлинка. Някогашните гостни стаи на римския наместник, които се намираха зад гърба ѝ, бяха полуразрушени и ги обитаваха само прилепи и други гадини. Пропадналите покриви и обраслите с мъх колони бяха предупреждение за всеки, решил да се поразходи вътре.

Алфарик щеше да донесе трупа на норманина и тя щеше да го скрие в една от гостните стаи. Другарите му щяха да го намерят най-рано на другия ден. Защо се бавеше синът ѝ? Защо онази глупачка Лилиана беше поканила норманина на толкова ранна среща? Нали изрично ѝ беше заповядала да изчака, докато угасят всички лампи? Какво ли щеше да се случи, ако тя случайно не бе видяла норманина да изчезва в кулата?

Едайва се взираше в слабата ивица светлина с нарастващо безпокойство. Ами ако нещо се беше объркало? Трудности ли имаше Алфарик? Понякога момчето схващаше трудно, даже когато тя му бе обяснила всичко просто и ясно, а в този случай изобщо не можеше да се разчита на Лилиана.

Лилиана затвори ужасено очи и усети движенията на детето си, което риташе с все сила стените на майчиния затвор. Без да иска, тя сложи ръка върху корема си, за да го успокои, и се наведе закрилнически напред.

Този жест най-сетне изтръгна Рейнал де Камбремер от вцепенението. Той се втурна към нея и безмълвно я заключи в обятията си. Беше предал всички клетви и добри намерения, за да я спаси, но беше готов да го направи отново по всяко време!

— Слава на небето, той е мъртъв! — изхълца Лилиана и потърси убежище в утешителната топлина на прегръдката му.

— Не искам никога да се страхуваш, сърце мое — закле я дрезгаво Рейнал. — Този негодник вече няма да причинява зло нито на теб, нито на детето ти!

Точно тези думи чу Едайва, когато се промуши през отвора, задъхана след изкачването на стръмните стълби. Тя погледна слисано

прегърнатата двойка, после търсецият ѝ поглед откри безжизнената мъжка фигура, чиито изцъклени очи сезираха празно в тавана. От гърлото ѝ се изтръгна грозен вик, който проникна дори във вцепененото от ужас съзнание на Лилиана.

— Едайва!

Младата жена очакваше обвинения, враждебност, осъждане, но в никакъв случай не бе подготвена за пламенната омраза, която разкриви чертите на старата бавачка.

— Убийца! — изграчи пронизително Едайва и изведнъж се превърна в огнена фурия. — Жалка убийца! Ти си проклятието на сина ми! Но не си мисли, че ще стоя и ще гледам как се радваш на победата си! Ти ще загинеш — и той заедно с теб! Всичко ще загине! Хоукстоун заслужава смърт! Аз ще превърна в истина образите от огледалото на водата...

— Аз не видях Алфарик! — Лилиана беше толкова ужасена, че издаде тайната, която грижливо беше пазила в сърцето си толкова години. Тази тайна беше скрита толкова дълбоко, че самата тя си забраняваше да мисли за нея. — В огледалото видях чертите на норманина, не лицето на Алфарик!

Тя посочи Рейнал де Камбремер, който грабна оръжието си и застана до нея, готов да я защити.

— Толкова по-зле за теб и за него! — изкреця старата и в гласа ѝ вече нямаше нищо човешко. — Аз ще променя съдбата! Няма да позволя чужденец да управлява страната, която е владение на моя син!

Като бърбореше нещо неразбираемо, пъшкеше и стенеше, Едайва се изтегли през отвора и се спусна по стълбата. Гласът ѝ заглъхна в мрака. Лилиана тъжно се обърна с гръб към вратата. Разбра болката на старата си бавачка и изпита съчувствие към нея, но не прие сериозно нито една от заплахите ѝ. Погледна в бледото лице на Алфарик и се опита да си припомни как изглеждаше някога мъртвият саксонец...

Видя млад воин с гореща кръв, който пламенно я ухажваше. Видя и избухливия водач, който бе тръгнал с баща ѝ към голямата битка. След него се появи бруталният мародер, който ѝ се натрапи и я измъчваше до смърт. Животът му бе преминал в насилие и войни, защото бе определен от грешни цели. Подтикван от собствената си майка, останала непозната за него. Именно тя беше отровила духа на

момчето, беше се възползвала от лекомислието му и го бе надъхала с фалшиво честолубие. Така бе преминал с животинска сила и грубост през твърде краткия си живот...

— Бедният Алфарик! — пошепна разтърсено тя и се приведе, за да му затвори очите. Колкото и да беше страдала от грубостта му, сега той беше мъртъв и заслужаваше прошка. — Надявам се в откъдното да се изправиш пред справедлив съдия.

— За бога, Лилиана! Още малко, и този мръсник щеше да те разкъса на парчета! — прошепна Рейнал де Камбремер, за пореден път изумен от жената, която обичаше. Той обхвана предпазливо раменете ѝ и очите му обходиха изпитателно фигурата ѝ. — Нарани ли се при падането? Защо предприе това безсмислено бягство? Аз щях да се справя с него и без твоята помощ.

— Но той е... той беше по-силен от теб! — възрази с треперещ глас тя.

— Така си и знаех! Затова се опита да отклониш вниманието му от мен и рискува живота си! За бога, ако беше някой от войниците ми, щях да те накажа за непослушанието, като те пратя да чистиш отходните места и да вариш туткал!

— Тогава имам късмет, че съм само Лилиана. Лилиана...

Тя поклати глава и затвори очи. Какво беше сега? Вдовица? Заложница? Прелюбодейка? Цялото ѝ тяло трепереше, но поне детето беше затихнало. Сигурно беше изтощено от многото вълнения. Изтощено до дън душа като майка си.

— Велики боже, ако те бях загубил, нямаше да го понеса! Не разбираш ли, Лилиана?

Шепотът на Рейнал в ухото ѝ, романтичните любовни думи, клетви и уверения я обгърнаха в топлата мантия на нежност и уют. В този момент не искаше нищо повече от него. Искаше само да го усеща, да знае, че и двамата са живи, вместо да лежат с изтичаща кръв на пода или в подножието на кулата.

Лилиана не знаеше колко време бе продължила тази унесеност, не знаеше и по каква причина се върна отново в действителността. Може би заради дращенето в гърлото, заради далечното бучене и червеникавото сияние, което изведнъж изпълни стаята. Тя се закашля и опря ръце в широката гръд на Рейнал.

— Пусни ме...

Добре познатата молба, произнесена с гневен тон, накара рицаря да се засмее развеселено.

— О, не, Лилиана Хоукстоун! Вече никога няма да те пусна, кълна ти се във всичко свято, защото...

Той млъкна изведнъж, обърна глава към отвора и с изострения нюх на опитен воин разбра какво бе обезпокоило любимата му.

— По дяволите, кулата гори! Стълбите са в пламъци!

Това беше обяснението за дима, бученето и червеникавото сияние. Дървените стълби, сухите греди и сламата, струпана на пода в помещенията на първия етаж, за да спят стражите, когато кулата е заета, бяха осигурили достатъчно храна на жадните пламъци. Течението ги носеше право нагоре и вече бяха застрашително близо. Лилиана кашляше все по-мъчително, горещината, която нахлуваше през отвора, опърли нозете ѝ.

— Едайва! — изохка с болка тя. — Това е работа на Едайва! Тази жена е луда!

— Ела с мен!

Лилиана се опита да се освободи от ръцете му.

— Няма къде да отидем! Загубени сме! Вътрешността на тази кула се състои само от сухо, прастаро дърво!

Тя изхълца задавено и се предаде. Нямаше смисъл да се борят с огъня. Единственото ѝ убежище беше прегръдката му. Искаше да го напусне, но не по този начин! Сега щяха да загинат в пламъците! Те двамата и бедното дете, заченато от страстта им! Света майко божия, защо трябваше да свършат така?

Отдолу се чу нечовешки крясък, който премина в рев и изведнъж замлъкна. Лилиана разбра, че в лудостта си Едайва се беше хвърлила в огъня, за да намери смъртта заедно със сина си и последната господарка на Хоукстоун.

След малко над пращането на огъня се издигна глух кучешки лай. Девил напразно викаше господарката си. Двамата усецаха, че им става все по-трудно да дишат и главите им се замайват. Лилиана положи глава върху рамото на любимия си и се олюля.

— О, не! Няма да го допусна! Почакай малко!

Придържайки я с едната си ръка, рицарят се наведе над мъртвия Алфарик. Бръкна с другата си ръка под жакета на саксонца, намери розовата диадема и лавровия венец и скри накитите под ризата си.

После сграбчи младата жена и я издърпа въпреки съпротивата ѝ на последната открита платформа.

— Тук горе поне може да се диша! Нямам намерение да изгоря жив!

Лилиана пъшкеше и кашляше, очите ѝ сълзяха. Детето в утробата ѝ беше станало двойно по-тежко и сякаш усещаше смъртната опасност, в която бе попаднало заедно с родителите си. Тя се удари в стълбата, а силната хватка на Рейнал едва не изтръгна ръката ѝ от рамото. Все пак краката ѝ намериха спасителните стъпала и тя забърза към свежия нощен въздух.

Щом излязоха на платформата, Лилиана се отпусна на колене, опря ръце в дебелите греди и задиша тежко. През това време Рейнал се наведе над зъберите, опитвайки се да прецени височината. Едва след няколко удара на сърцето тя беше в състояние да го последва. Призрачни червени езици се подаваха от тесните прозорци в долните етажи, където огънят бушуваше с пълна сила. Основата на кулата беше обгърната в оранжево було.

От отвора в пода вече струеше дим, виеше се около тях и се издигаше като стълб към небето. От далечината се чуваха виковете на хората от Хоукстоун, които се събираха около горящата кула. Призивите да донесат кофи с вода и мъжете, които могат да гасят, да заемат места, ставаха все по-силни. Най-важното беше неочакваният пожар да не се разпространи към оборите и хамбарите. Сламените покриви на къщите, в които живееха слугите, също бяха застрашени. Долу цареше вълнение, но не паника, защото никой не подозираше, че горе на зъберите двама души се бореха за живота си.

Лилиана се изкашля нервно и приглади назад разбърканите си къдрици. Плитката ѝ отдавна се беше разплела. Колко време щеше да мине, докато пламъците си пробиеха път нагоре и опърлеха косата ѝ? Прастарите сухи греди горяха като факли, от тесния отвор струеше горещина като от пещ.

— Възможно ли е от северната страна на кулата да няма отвори за прозорци? — попита напрегнато Рейнал.

— Естествено, че няма — отговори разсеяно тя. Тъкмо сега ли трябваше да се интересува от конструкцията на кулата? — Построена е без прозорци, за да спира студените северни ветрове, а всеки топъл бриз от юг да влиза във вътрешността. Кулата е по-стара

от вилата и от всички други сгради. Първите обитатели на Хоукстоун са умеели да се предпазват от коварството на времето. Но няма това има значение сега? — гласът ѝ пресека.

— Не се страхувай, любов моя! — Рейнал пристъпи към нея и я прегърна. Пулсиращата сила на топлите му гърди за миг ѝ вдъхна сигурност. О, не, това беше само краткотрайна илюзия! — Още не бива да губиш надежда. Ела с мен!

Той я потегли към северния зъбер, където горещината на пожара не се усещаше така силно.

— Дай ми наметката си! Бързо!

Лилиана изпълни заповедта, макар да беше убедена, че нищо не може да ги спаси. Без да разбира намеренията му, тя проследи как той нарязва дебелата материя на ивици с окървавената кама, как ги завърза една за друга и измайстори нещо като въже.

— Застани зад мен! — заповяда кратко Рейнал. — Ще се опитам да се спусна по стената. Ти ще си на гърба ми. Ще се хванеш здраво за шията ми и ще се стараеш да не правиш резки движения. Въжетото ще ни помага.

— Какво по-точно имаш предвид?

— Смятам да се спусна по розовите храсти — обясни спокойно той. — Те са вкоренени в нещо като ствол, а стъблата им са достатъчно дебели, за да издържат тежестта на един мъж.

— Може би, но не и допълнителната тежест на жена и дете! — възпротиви се Лилиана. Поставена пред избора да изгори или да полети в пропастта, тя не знаеше какво решение да вземе.

— Ще опитаме и ще видим — отговори все така спокойно рицарят. — Хайде, поне веднъж забрави възраженията и направи, каквото ти казвам.

— Но аз никога не ти възразявам без причина. — Въпреки отчаяното им положение Лилиана не можа да не отговори на несправедливото обвинение.

— О, божичко! — Рейнал извъртя очи и даже в тази безнадеждна ситуация успя да ѝ се усмихне. — Ти не правиш нищо друго, освен да противоречиш, лейди Лилиана! Но сега не е време да те променям. Моля те, последвай ме!

Настойчивата молба и убийственият трясък някъде във вътрешността на кулата, при който от всички прозорци изскочиха

снопове искри и ги обгърнаха в облак от светлина и огън, накараха Лилиана да се подчини без повече възражения. Тя се хвана здраво за шията на Рейнал и усети как той уви въжето около раменете ѝ хълбоците ѝ и го завърза здраво отпред на гърдите си.

Притисната плътно до едрата мъжка фигура, тя усети болезнено издутия си корем, където неспокойно риташе детето им. Те бяха едно — тя, Рейнал и детето! В тялото ѝ се разпространи неочаквано, изумително спокойствие. Каквото и да станеше, тримата щяха да го посрещнат заедно!

Ала когато Рейнал се залови за зъберите, Лилиана изведнъж се стресна.

— Трънните! Не можеш да се хващаш за стъблата, розите са целите в бодли!

Мъжът вдигна рамене.

— Не мога да увия ръцете си с плат, трябва да усещам къде съм и за какво се хващам. Ще се справим, ще видиш! Трябва да се справим! — изрече окуражително той. — Само те моля да се държиш здраво и да се молиш!

Лилиана кимна покорно. Той беше напълно прав. Тя не можеше да стори нищо друго, освен да измоли подкрепата на небето за безумно смелото им начинание. Усети как той я вдигна и изведнъж увисна на въжето, което я държеше за него. Усети и едва забележимите потръпвания на Рейнал, когато първите бодли се забиха в дланите му. В същото време нов трясък във вътрешността на кулата показа, че и вторият етаж беше рухнал.

Стъблата на прастарите розови храсти бяха увили около старата кула дебела мрежа от яко дърво. Лилиана чуваше чупенето на клоните, усещаше опасното люлеене, докато Рейнал търсеше следващата опора, тръпнеше от страх, когато тази опора се накланяше навън, защото тежестта на двете тела беше твърде голяма за чупливата плетеница от клони. Увиснала между земята и небето, обгърната в дима и ужасяващата горещина, която излъчваха нажежените камъни, тя сякаш се намираще извън света, в който беше живяла досега.

Скоро Лилиана престана да чува шумовете на пожара и виковете на хората, които се бореха с него. Съсредоточена върху напрегнатото дишане на Рейнал, тя се опитваше да му помага с всички свои чувства и мисли. Никога не му беше казвала колко го обича. Сега му го каза без

думи, като влезе във връзка с него чрез тялото и душата си. Двамата бяха едно. Неделимо свързани в дело и мисъл, в настоящето и бъдещето, с духовете и телата си.

За Рейнал де Камбремер тежестта на Лилиана и детето не беше товар. Те бяха част от него. Като спасяваше себе си, той спасяваше и Лилиана. Как би могъл да се предаде? Тя беше другата половина от съществуването му. Сърцето, което дори не беше подозирал, че притежава.

Той усещаше биенето на сърцето си през цялото време и това му помогна да издържи на жестокото мъчение. Бодлите скоро разкъсаха кожата на ръцете му, пробиха дрехите и разраниха краката и корема му. Без да се поддава на паника, той се спускаше по стъблата стъпка по стъпка. Тревожеше го единствено застрашителното скърцане на старите стъбла.

Пот се лееше по челото му, пареше в очите му и не му позволяваше да се ориентира. Знаеше само, че целта е някъде под него. Там, където скъпоценният товар на гърба му щеше да диша и да живее!

ГЛАВА 27

Жилбер дьо Нансай опря ръце на хълбоците си и огледа старата кула, обхваната от пламъци. Ослепителните огнени езици изскачаха от всички прозорци и жадно лижеха камъните, където намираха достатъчно храна в изсъхналите стъбла на розовите храсти. Бурната нощ беше светла като ден.

— Някой идиот е преобърнал фенера в сламата — промърмори той и махна на мъжете, които бяха образували дълга редица и си предаваха кофите с вода. — Оставете, няма смисъл! Огънят ще бушува, докато всичко дървено изгори. По-добре се погрижете да предпазите близките покриви от прехвърчащи искри!

Когато се запъти към застрашените обори, за да види дали изпълняват заповедта му, насреща му изскочи огромна черна сянка. Девил излая страхливо, притисна се до хълбоците му и тръгна след него в мрака.

— Девил!

Постоянният придружител на Лилиана! Какво ли се беше случило? Защо кучето дърпаше със зъби жакета му и се мъчеше да го поведе нанякъде? Защо се държеше, като че всички демони на ада бяха по петите му? Велики боже, след избухването на пожара той беше забравил напълно какво го бе помолила Елен! Лилиана щеше да чака Рейнал в най-горния етаж на кулата. Дали пък именно тя не бе преобърнала фенера?

Жилбер се обърна като ужилен и забърза обратно към кулата. Възможно ли беше? В същия момент му се стори, че на половината височина сред стъблата на розовите храсти се забелязваше движение. Не, невъзможно! Или все пак...?

— Месир! Там горе има хора!

Феран също беше забелязал движещата се сянка. Неведома тревога го бе накарала да обикаля непрекъснато горящата кула и да търси господаря си. Беше повече от странно, че Рейнал де Камбремер, който иначе се интересуваше от всяко, дори от най-дребното събитие в

Хоукстоун, точно сега не беше дошъл на мястото на пожара! На всичкото отгоре грамадното куче виеше толкова жално, че можеше да размекне и каменно сърце! Лейди Лилиана също беше потънала в земята!

— Лъжеш се! — Жилбер отказваше да повярва на очите си. — Няма човек, който би оцелял в този ад! Освен това отворите на прозорците са твърде тесни, за да...

Той млъкна изведнъж, защото в същия момент още едно от старите стъбла се откъсна и падна на земята. Някакъв безформен вързоп се залюля за секунди пред червеникавото сияние на огъня, после силата на тежестта отново го притисна към стената.

— Видях! — извика с пискливия си глас Феран. — Някой слиза по стъблата на розите! Майчице, колко страшно! Камъните са нажежени, стволът ще се скърши всеки миг! Господи, това няма да свърши добре!

За разлика от момчето Жилбер не се забави с предположения относно безнадеждността на подобно начинание. Колкото и самоубийствено да беше слизането по бодливите стъбла, той беше длъжен да помогне. Нещо в безформения вързоп му се струваше познато. Познаваше един-единствен човек, който в безразсъдната си смелост би опитал да спаси от смърт себе си и любимата си по такъв невероятен начин.

— Веднага докарайте колата! — изрева той и гласът му отекна като гръм. — Бързо! Докарайте колата със старото сено, която е оставена пред обора. Докарайте я тук, на северната страна! Хайде, хора, не зяпайте така глупаво! Правете, каквото ви казвам!

Самият Жилбер хукна заедно с другите към колата, която следобед беше пристигнала от едно близко село. В Хоукстоун вече нямаше достатъчно суха слама. Бяха прибрали колата под издадения покрив на големия обор, докато ратаите намерят време да я разтоварят. Сега рицарят и още няколко мъже натиснаха тежките дървени колела и каруцата се затъркала по пътя към кулата.

— Дръжте се, господарю! — Феран подскочаше възбудено, вдигнал глава към стената, и се опитваше да предаде на рицаря ободряващото послание, че помощта приближава. — Внимание! Не към тази страна!

Ала Рейнал чуваше единствено шума на кръвта в ушите си и не долавяше нищо от крясъците на мъжете долу. Силата на отчаянието го тласна към следващото стъбло. В този момент усети как хватката на Лилиана около шията му се разхлаби, как тялото ѝ натеза и за първи път изпита страх. Убийственият огън нажежаваше камъните до бяло. Токовете на ботушите му вече бяха овъглени, краищата на дрехата му опърлени. Усети характерната миризма на тлееща вълна...

— Всемогъщи боже! — изохка Жилбер и отново натисна тежкото колело. Купата сено изглеждаше толкова малка в сравнение с кулата!

Мъжете изсипаха няколко кофи вода върху сухата трева, за да не се подпали. В същия момент огнената стихия проби най-горната платформа и оранжево-червеният огнен стълб потопа Хоукстоун в светлината на зашеметяващо зарево.

Вятърът разгоря пламъците и гигантската факла над старата кула привлече всички погледи към върха. Жилбер дьо Нансай с мъка откъсна поглед от величественото зрелище и отново се обърна към северната стена на кулата, където Рейнал де Камбремер се бореше за живота си. Беше изминал повече от половината път, но все още беше твърде високо, за да падне върху сеното. Сигурно нямаше да го направи, като се имаше предвид какъв ценен товар носеше.

В този момент в далечината отекна оглушителна гръмотевица и погледите като по команда се обърнаха към небето. В хаоса около пожара бяха забравили бурята. Сивите дъждовни облаци отвориха шлюзовете си точно над Хоукстоун. Заваля проливен дъжд. Адският шум проникна дори в свръхчовешката концентрация на рицаря, която му бе помогнала да осъществи всяка стъпка от опасното спускане.

За частица от секундата той се стресна, направи погрешна стъпка и пламтящото стъбло се счупи под крака му. Опитва се да се задържи с окървавените си ръце, но изгнилият ствол изскърца заплашително и се счупи.

Лилиана усети внезапен тласък и разбра, че кракът на Рейнал бе стъпил в празното пространство. Чу дрезгавия му вик и разбра. Това беше краят!

Дъждът продължаваше да вали като из ведро. Шумът му беше оглушителен, навсякъде потече вода, но той донесе и безкрайно чист, свеж въздух, премахна миризмата на дим и огън. Чистият въздух беше

като балсам за измъчените гърди и превръщаше всяко поемане на дъх в блаженство.

Лека-полека сетивата на Лилиана се събудиха за нов живот. Отначало колебливо, после все по-жадно тя събираше благотворни впечатления като скъперник дребните си монети. Топлите, гладки, чисти чаршафи под опипващите ѝ ръце, мекият дюшек, който обгръщаше така приятно тялото ѝ, нещо от мек плат, което се плъзгаше по бузите ѝ...

— Не! — пошепна загрижен женски глас. — Не я пипайте! Ръцете ви трябва да останат спокойни. Тя и без това не усеща. Заспала е. Вие също трябва да спите. Ако можехте да се видите как изглеждате! Имате нужда от почивка, разберете! Знам, че дланите ви са целите в рани и болката е адска...

— Сега не мога да спя — прозвуча недоволният отговор на мъжа. — Нали ти сама каза, че е възможно Лилиана да загуби детето? Да не мислиш, че ще заспя, след като тя има нужда от мен? Тя преживя твърде много. И все сама. Не е редно да се товари така!

— Баща ѝ е виновен — обясни с усмивка жената. — Непрекъснато ѝ повтаряше, че е длъжна да носи отговорност за всичко, което става в Хоукстоун. Не я харесваше слаба и женствена, не обичаше, когато тя показваше сърце и чувства. Свикна я да бъде твърда още преди да беше осъзнала разликата между мъжа и жената. Искаше тя да носи отговорността за Хоукстоун и хората, които живеят тук, затова трябваше да бъде силна.

— Ти знаеш много за тази къща и за красивата ѝ господарка...

— Аз съм част от Хоукстоун, сеньор. Родителите ми са родени под този покрив. Живеехме добре, докато се появихте вие...

Обвинението беше недвусмислено и Лилиана се вслуша напрегнато да чуе отговора. Беше познала гласа на Елен и беше много любопитна да разбере дали Рейнал де Камбремер, гордият нормански рицар, щеше да благоволи да даде отговор на една най-обикновена саксонка, дъщерята на оръжейния майстор Суейн.

— Можем отново да заживеем добре, ако проумеете, че времената са се променили — отговори той неочаквано искрено. — Крал Уилям е справедлив и умен владетел. Той не иска да унищожи

саксонците, точно обратното, желяе нормани и саксонци да живеят заедно като англичани. Ако нашите деца израснат в мир, с почит към бога, ние ще забравим раните, които си нанесохме, и ще погребем враждебността и омразата.

— Време е — отвърна Елен с обичайното си спокойствие. — Ще бъде цяло чудо, ако господарката запази горкото си бебенце, което трябваше да изтърпи толкова мъки и несгоди още преди да се роди. Нали ще я вземете за законна съпруга?

Въпросът прозвуча, сякаш беше зададен от строга майка. От човек, който знаеше много добре, че между норманския рицар и Лилиана бяха станали неща, които нямаха нищо общо с почитеността и рицарството. Лилиана не можа да устои на изкушението и отвори очи.

Около леглото ѝ бяха запалени няколко кандила и тя видя ясно как лицето на Рейнал пламна в червенина, а чертите му изразиха смущение. В този миг приличаше на малко момче, заловено да краде забранени плодове.

— Ще давам сметка само пред краля си — изръмжа раздражено той, но след кратка пауза обясни, макар и неохотно: — Но и той ми заповяда да обичам и почитам господарката ти и да я направя своя законна съпруга. Уилям не воюва срещу жени! Още по Коледа, когато потеглихме за Лондон, исках да я направя своя лейди.

Лилиана едва не изкрещя. Цялото ѝ същество се разбунтува срещу този отговор. Значи Рейнал действаше по заповед на Уилям? Значи беше направил всичко, за да я намери и върне обратно, само защото се подчиняваше безпрекословно на своя крал?

— Никой от вас не иска да разбере, че аз щях да я направя своя законна съпруга дори ако кралят беше заповядал обратното и дори ако тя беше последната слугиня в тази къща. — Дълбоко развълнуваният мъжки глас постепенно проникна в замайването, предизвикано от шока. — Моите чувства нямат нищо общо с Хоукстоун и с кралската воля. Тя е моето сърце и аз най-сетне разбрах, че не искам да живея без сърце! Никога няма да я пусна да си отиде, макар да съм сигурен, че веднага щом си възвърне войнствения дух, ще ме нападне като фурия.

Уплахата отлетя и остави Лилиана слаба и изтощена в хаоса на противоречивите чувства. В тишината на стаята собственото ѝ дишане отекваше бързо и предателски шумно. Кога най-после щеше да се

научи да вярва в Рейнал? Кога щеше да преодолее недоверието и да престане да мисли за него само най-лошото?

— Уверена съм, че тя вече няма да ви напада. Защото ви обича твърде много! — Елен се застъпи горещо за господарката си.

— Ако знаеш как ми се иска да си права...

В мълчанието, последвало тези думи, Лилиана се отпусна, дишането ѝ стана бавно и равномерно. Сънят, в който потъна, беше толкова дълбок и успокоителен, че нямаше представа колко време бе минало, когато отново отвори очи и най-сетне повярва, че действително беше жива! Надигна леко глава и се огледа.

Дъждът явно беше престанал, защото през прозореца се виждаха рехави бели облачета, а пролетното небе беше лазурносиньо. Топлото, златно слънце хвърляше мека светлина върху пъстрите мозайки на пода и създаваше медноцветни отражения в мъничките камъчета. Лилиана се вгледа в добре познатите изображения на житни класове, риби, плодове и цветя и разбра, че не беше в стаята, която бе споделяла с Алфарик.

Това беше някогашната спалня на господарката на дома. Разположена в ъгъла на вътрешния двор, където се събираха юг и запад, тя имаше два прозореца, от които се виждаха и външният двор, и къщите на прислугата. Баща ѝ беше забранил да се влиза в нея, само слугините чистеха редовно.

Докато беше още малко момиче, Лилиана обичаше да се промъква тайно тук и да си представя, че майка ѝ ей сега ще влезе и ще я прегърне. Напразно, защото стаята беше пуста, а всички ракли бяха заключени.

Сега подът беше прясно измит и изтъркан, а върху квадратната маса в средата беше поставена синя стомна с пъстри пролетни цветя. Раклите, пейката, столчето и тапицираният стол пред камината също бяха почистени и излъскани от сръчни женски ръце. Дори най-претенциозната лейди не би намерила какво да критикува в тази чудесна стая.

Все пак Лилиана изпита неловкото чувство, че обитава това помещение без разрешение. Тя вече не беше господарката на Хоукстоун!

Надигна се и чу тих шум, нещо като нетърпеливо пръхтене.

— Не! Останете си в леглото, господарке, не се движете!

— Ти ли си, Елен?

Естествено Лилиана не се вслуша в молбата на прислужницата си. Опря се на десния си лакът и погледна към жената, която бе станала от столчето до леглото ѝ. Елен остави настрана ризата, която шиеше, и пристъпи към господарката си. И днес носеше проста вълнена рокля, но избелената якичка и лененото боне блестяха безупречно бели. Отчаяната бегълка отново се бе превърнала в почтена матрона.

— Как се озовах тук? — попита едва чуто Лилиана.

— Така нареди сеньорът. Всъщност той лично ви донесе тук, докато спяхте. Заповяда ми да бдя над вас. Как се чувствате? Имате ли болки?

Лилиана помисли малко, преди да отговори на въпроса.

— Изпитвам само глад и жажда — прошепна дрезгаво тя. — А къде е Едай... — Тя спря напред думата, защото споменът се върна изведнъж. Крясъците, смъртта, огънят, отчаянието.

— И двамата загинаха в кулата, господарке! Бавачката и вашият съпруг! — съобщи Елен и в гласа ѝ имаше недвусмислено задоволство. — Господарят нареди да изсипят в реката пепелта, която намериха в кулата.

Без съмнение Елен одобряваше тази драконска мярка, лишила и Едайва, и сина ѝ от християнско погребение. Лилиана не каза нищо. Мъртвите не изпитваха болка. Едайва и без това се молеше на старите богове, а Алфарик беше вярвал само в себе си и в силата си.

— Отново сте свободна, господарке! — добави с усмивка Елен.

— Свободна... — прошепна Лилиана и се отпусна във възглавниците. Вкуси думата като чуждоземно ядене, но не можа да прецени харесва ли ѝ вкусът или не. Думата прозвуча чуждо. Но точно в този момент тя усети лекото, пърхащо движение на детето в корема си. Въртене, придружено от леки, нетърпеливи почуквания.

— Ние сме свободни! — повтори тя, убедена, че детето ще я разбере.

— Малкото човече, което расте в утробата ви, е силно, господарке — изрече Елен с искрено възхищение в гласа. — Но защо ли се чудя, като знам кой в действителност е баща му. Вашата бременност е много по-напреднала, отколкото показвахте!

Лилиана скочи като ужилена и стисна до болка ръката на Елен.

— Обещай ми да мълчиш, като мълча досега! Заклевах ли се?

Елен примигна смаяно.

— Но защо? Не ви разбирам.

— Не искам той да се преструва, че ми вярва — отговори с болка Лилиана. — Убеден е, че нося детето на Алфарик.

— Вече нищичко не разбирам — промърмори Елен. — Но добре, щом така искате. Детето ще се роди през лятото и тогава и той ще се убеди, че е негово.

— Ами ако раждането се забави или ускори? Колко неща преживяхме! Тогава никога няма да бъде сигурен! — възрази Лилиана. — За съжаление съм му дала твърде малко основания да ми вярва...

— Вие също трябва да му вярвате повече, господарке — посъветва я сухо слугинята. — А сега ще ви донеса нещо за ядене.

Елен изскочи от стаята, преди Лилиана да е успяла да я спре. Не ѝ се искаше да остане сама, искаше някой да разсее съмненията ѝ. Имаше чувството, че е попаднала в безизходица. В главата ѝ се блъскаха безброй въпроси. Защо Рейнал я беше донесъл в тази прекрасна стая? Къде беше той? Какво се беше случило? Последното, което помнеше, беше горещината, задушливия дим, чупенето на розовите стъбла. И пропадането в нищото, което означаваше сигурна смърт.

Нямаше да издържи още дълго в леглото. По-добре веднага да стане. Тя отметна завивката и установи, че я бяха облекли в една от дългите, фино избродирани ленени ризи, които през зимата носеше под роклята, за да ѝ държат топло. Добродетелна дреха, едва ли не монашеска, над която водопадът от разбъркани черни коси падаше чак до хълбоците.

Като я откри облегната на прозореца, Рейнал де Камбремер повярва, че е видял ангел. Той бутна богато резбованата врата и пристъпи към средата на стаята. Беше му трудно да спусне резето, защото ръцете му бяха увити чак до китките в бели превръзки. Затвори вратата с крак и трясъкът, който се чу, накара Лилиана да се обърне стреснато.

— Вие... — пошепна тя и лицето ѝ побледня.

— Лилиана!

Той направи още една крачка към нея и спря като плахо момче. За първи път заставаха един срещу друг без предразсъдъци, без

недоразумения и без препятствия.

— Няма ли да ме посрещнеш с добре дошъл?

Лилиана преодоля разстоянието между двамата. Тя докосна внимателно превръзките и в очите ѝ засия блясък, който буквално го заслепи.

— Какво е станало с ръцете ви?

— Нищо ми няма!

— Нищо ли? Това ли наричате нищо?

— Ти ме предупреди, помниш ли? — в морскозелените очи остана неизказаният въпрос дали си спомняше и за другите неща.

— Бодлите — пошепна тя, приковала поглед в неговия. Той беше толкова неустоим, мек и едновременно с това настойчив, че тя остана с усещането, че бе разголил душата си пред нея. — Вие наранихте ръцете си в бодлите, за да спасите живота ми!

— Ръцете ми ще се оправят — увери я той и плъзна жаден поглед по възхитителната ѝ фигура. — Елен намаза всички рани с мехлем, от който ужасно ме сърби. Освен това настоява да сменяме превръзките всеки ден. Но съм уверен, че ще мога да те държа в обятията си, без да изпитвам болка! — Той моментално превърна думите в дело и Лилиана изпъшка под устрема на прегръдката му. — А когато свещеникът ни венчае, ще имам нужда от ръцете си, Лилиана Хоукстоун!

Това не беше въпрос, а заповед. Лилиана се разсърди на начина, по който ѝ бе направено предложението за женитба, а не на съдържанието, и се опита да се освободи от прегръдката. И естествено Рейнал не разбра мотивите ѝ, а си обясни отдръпването ѝ от своя гледна точка.

— Не искам да се страхуваш от бъдещето, любов моя. Кълна ти се, че ще обичам и детето, което носиш. Няма да виждам в негово лице бащата, то не е виновно за нищо.

— Какъв баща?

— Говоря за Алфарик от Хейвън! — изръмжа Рейнал. — И искам да знаеш, че за последен път споменавам името му. Надявам се, че сега се пържи в ада заедно с жената, която се наричаше негова майка. Ще го забравим и ще направим от детето, все едно момче или момиче, истински де Камбремер!

Лилиана се разкъсваше между благодарността и гнева. Великодушнето му я принуди и сега да премълчи.

— Не говорите сериозно — пошепна тя. — Как бихте могли...

— Тихо, да не говорим повече за това! Най-важното е, че ти си майката на това дете — отговори Рейнал и отново я прегърна. — Аз те обичам, моя своенравна англичанке!

— И аз те обичам, мой нормански завоевателю! — отвърна Лилиана съвсем близо до устните му и се предаде на целувката му.

След една седмица слугините от Хоукстоун изплетоха венци от свежа пролетна зеленина и обсипаха с цветя пътя на господарката си до селската църква. Великолепната сватбена одежда с красиво избродирана туника от синя коприна скриваше издутия ѝ корем, а в четириъгълното деколте на роклята блестяха рубините на майка ѝ. В косите грееше розовата диадема на Хоукстоун.

Женихът, целият в кралскосиньо и черно, очакваше невестата си на стълбите на божия дом. В русите му коси блестеше лавровият венец на господаря на Хоукстоун. И норманите, и саксонците бяха единни, че никога не са виждали такава прекрасна двойка.

На сватбеното пиршество в голямата зала на Хоукстоун масите се огъваха под тежестта на изисканите ястия и напитки, а приветствените викове в чест на младоженците излизаха еднакво весело и сърдечно както от норманските, така и от саксонските гърла. Въпреки това Рейнал повярва, че е усетил полъх на тъга, когато погледът на Лилиана се насочи към черните руини на старата Розова кула.

— Много съжалявам, че розите изгоряха. Ще засадим нови!

— Няма да се наложи — засмя се Лилиана и се оказа права.

Когато в началото на месец юли тя роди момиченце, в старите розови стъбла като по чудо се вля нов живот. Розите на Хоукстоун отново разцъфнаха във вечното си великолепие.

Господарят на Хоукстоун обаче нямаше време да им се възхищава. Той се наведе над люлката на малкото момиченце и бе заплепен от възхитителната сериозност на детския поглед, който през първите седмици бе мътносин, но бързо се избистри до ясното морскозелено на татковите си очи.

ЕПИЛОГ

Септември 1074 година

— София-Роуз, ако най-после не седнеш мирна, ще пропуснеш кръщенето на собствения си брат, защото няма да съм ти сресала косата! — разсърди се сериозно бавачката и размаха гребена от слонова кост пред финото личице на непослушното момиче.

— Татко няма да позволи да започнат без мен! — отговори сериозно малката дама, която за шестте си години беше не само висока, но и твърде своенравна и прекалено мъдра за възрастта си.

— За съжаление имаш право — кимна закръглената млада жена, като настани момиченцето на столчето и започна да реши гъстите медноцветни къдрици, твърде разкошни и твърде необуздани за тази малка главичка. — Въпреки това не те съветвам да подлагаш търпението му на изпитание. Знаеш, че има много работа около високопоставените гости.

Напомнянето за високопоставените гости на Хоукстоун най-сетне усмири София-Роуз и когато майката дойде да вземе четирите си момиченца, гледката беше наистина прекрасна. Облечени в най-красивите си дрешки, грижливо сресани, безупречни, дъщерите ѝ се изправиха пред нея като възхитителни куклички.

— Отлично си се справила, Гитра! — Лилиана похвали сърдечно бившата слугиня, която от доста години насам беше получила важната длъжност бавачка на господарските деца. След като едва не умря от билките на Едайва, Гитра загуби детето си и вече не можеше да зачене. Затова посвети цялото си внимание на семейството на господарката си, което само преди няколко седмици се беше увеличило с първи син, и се грижеше за децата с нежна всеотдайност.

София-Роуз, най-голямото момиче, не можеше да откъсне възхитен поглед от майка си.

— Колко е красива роклята ти...

Лилиана приглади внимателно избродираната коприна, чиито цвят беше точно като сапфиреносините ѝ очи. Одеждата беше

изработена специално за кръщенето на наследника и седеше като излята на тънката ѝ талия. Никой не би повярвал, че беше родила пет деца.

— Ти също си много красива, София! — отговори на комплимента майката и се усмихна на трите по-малки момиченца, които, както обикновено, се подчиняваха на командите на най-голямата си сестра. — Всички сте възхитителни, ангелчета мои, и съм сигурна, че ще направите голямо впечатление на Негово величество!

— Колко жалко, че е довел само сестра си, не и синовете си — обади се Розалин, която напълно съзнаваше значението си като втора по възраст.

Тя беше наследила сините очи и черните коси на Лилиана, докато Мери-Роуз и малката Розабел смесваха всяка по своя начин наследството на родителите си. Всички момичета бяха прекрасни, особено в мигове като този, когато важността на събитието ги принуждаваше да облекат чисти дрешки и не им позволяваше да си играят между краката на пхтящите бойни коне, да падат от дърветата или да балансират опасно по бойниците.

— Ще се запознаеш с кралските синове, когато станеш достатъчно голяма, за да бъдеш представена в двора, миличка — произнесе утешително дълбокият глас на лорд Хоукстоун и четирите момиченца хукнаха с радостни писъци към баща си. Всяка се стремеше да стигне първа до прегръдката и целувката му и да завоюва благосклонното му внимание.

Лилиана проследи щурма с нежна усмивка и не пропусна да отбележи, че София-Роуз отново извоюва победата. Рейнал обичаше всички свои деца, но тя беше нещо по-особено. Повече от другите София-Роуз беше истинска де Камбремер — дотам, че приликата в жестовете, реакциите и погледите между бащата и дъщерята на моменти ставаше направо комична. Тази прилика доказваше на всички бащинството на Рейнал, макар че междуременно никой не се нуждаеше от доказателства.

— А сега вървете с Гитра, деца! Баба ви Елизабет ви очаква — нареди Рейнал и бе възнаграден с единодушно послушание — нещо, което се случваше твърде рядко. Присъствието на краля, който благоволяваше лично да извади от кръщелния купел наследника на

Хоукстоун, явно беше оказало учудващо усмиряващо въздействие върху темпераментните им деца.

Още по-добре им беше подействало изненадващото посещение на величествената им баба Елизабет де Камбремер, която не се уплаши да прекоси морето, за да се запознае с английската си снаха и с внучките си. Дамата притежаваше остър език, критичен поглед и фатална склонност да казва, каквото мисли. Много скоро тя си състави собствено мнение за живота на сина си в Британия и го изказа на всеослушание.

— Според мен не беше чак толкова лоша идея да обърнеш гръб на манастира, сине мой! — заяви тя само след няколко дни с обичайната си категоричност. — Прощавам ти всички глупости, които си извършил! Изборът на умна съпруга ги компенсира напълно.

Рейнал се задави с виното си, а Лилиана побърза да скрие усмивката си зад вдигнатата ръка. София-Роуз обаче остана дълбоко впечатлена от баба си и я прие безусловно в кръга на хората, които ценеше особено високо. Освен това бе поласкана, че целият свят се чудеше на смайващата прилика между благородната дама и малкото момиче.

Като гледаше лейди де Камбремер и мъничкото ѝ копие, Лилиана се люшкеше между загриженост и веселие. Двете често събираха глави и си шушукаха тайнствено — при едната медният цвят беше пронизан от посивели кичури, а другата беше толкова ярка и огнена, че щом минеше през двора, всички погледи я следваха с почуда.

— Мислиш ли, че един ден и тя ще стане същата тиранка към близките си и ще иска да управлява живота им? — попита съпруга си Лилиана и в гласа ѝ имаше искрена тревога.

— Опасявам се, че ще стане точно така — отговори през смях Рейнал. — Ще трябва да ѝ намерим мъж, притежаващ сърце от желязо и силата на цяла армия.

— Сигурен ли си, че ще се намери втори Рейнал де Камбремер? — пошегува се тя и отново си спомни тази забележка, когато Гитра изведе от стаята пъстрото ято, за да го представи на бабата. Мъжът ѝ изглеждаше великолепно в празничната одежда от червено и черно. Русата му коса беше скрита под черна барета. В присъствието на краля не беше редно да носи лавровия венец на Хоукстоун.

Розовата диадема обаче красеше косата на Лилиана. Когато Рейнал се наведе да целуне вдлъбнатинката между шията и рамото ѝ, тя усети познатата тръпка и сладостното желание, което само той можеше да събуди в тялото ѝ.

— Казвал ли съм ти вече колко дълбоко съм ти благодарен за всяка от тези възхитителни принцеси, сърце мое?

— Само за тях ли? А за Брайън не си ли ми благодарен? — попита тя с дяволита усмивка и се обърна към него.

Раждането на сина, който беше дошъл на бял свят след четири момичета, изпълваше Лилиана със смесица от триумф и тихо задоволство. Наследникът на Хоукстоун беше кръщелник на краля и венецът на една любов, която с годините не беше загубила нито силата, нито страстта си.

Сега малкият чакаше в прегръдката на баба си, положен върху богато избродирана възглавница и ужасно сърдит, защото го бяха увидели като пашкул. Предстоеше му да изпълни главната роля в тържествената церемония в новия параклис на Хоукстоун. Лилиана го беше оставила за малко, за да види момичетата, и се страхуваше, че той рано или късно щеше да я повика със сърдит рев.

— За Брайън? — повтори с добре изиграна сериозност Рейнал. — Мисля, че ревнувам този млад мъж. Понякога имам чувството, че го обичаш повече от мен!

— Това е невъзможно — отговори Лилиана, без да обърне внимание на шегата. — Никого не мога да обичам повече от теб. Ти си моят живот!

Устните им се намериха в страстна целувка, но точно в този миг фанфарите във вътрешния двор възвестиха началото на празника. Знамената на краля, на останалите гости и на дома Хоукстоун-Камбремер се развяваха на върха на Розовата кула, където розите отново цъфтяха в старото си великолепие и бяха най-прекрасната украса на и без това разкошния празник.

Когато след минута Лилиана, опряна на ръката на съпруга си, закрочи след кралската двойка и свитата им към параклиса, погледът ѝ потърси любимата гледка и на устните ѝ заигра усмивка.

Преди много години беше видяла тази картина в огледалото на водата. Някога, когато Едайва се допитваше до водата за бъдещето и се опита да направлява крачките на съдбата.

Какво щастие, че съдбата вървеше по собствени пътища...

Издание:

Валери Лорд. Розовата кула

ИК „Ирис“, София, 2003

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-455-051-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.